

Sázev originálu:

Pregnancy of Passion

První vydání: Harlequin

Books, 2006

Překlad:

Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor: Jiří

Chodil

© 2004 by Lucy Monroe

© For the Czech Republic edition by Arlekin - Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2010 Vydavatel: Arlekin - Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Sladký život ISSN 1734-0217.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: studio iks, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA: CZ: 75 Kč

SK: 2,96 €

ISBN 978-83-238-6291-8

PRVNÍ KAPITOLA

Salvatore, stál před malým klenotnictvím a cítil podivné napětí. Neměl totiž ve zvyku váhat.

Úspěšně čelil střetům ve světě velkého obchodu i soupeřům při boji muže proti muži, což bylo občas v jeho oboru nevyhnutelné. Jenže tohle bylo něco úplně jiného. Rozhodně půjde o zápas, ale s podnikáním nebude mít nic společného.

Elisa jistě vděčně nepřivítá vměšování do svého soukromí, přestože jedná z podnětu jejího starostlivého otce, usoudil zachmuřeně. Celý rok se mi úspěšně vyhýbala, jako bych měl nějakou mimořádně nakažlivou smrtelnou chorobu...

Nenáviděla ho teď se stejnou vášní, s jakou se mu kdysi oddávala.

Salvatore jí to ovšem nevyčítal. Měla hned několik důvodů, aby bývalým přítelem opovrhovala. Nesmířil se ale s faktem, že se ho jednoduše pokoušela vytěsnit ze života.

Nešlo to. Jako Sicilan nemohl zanechat nesplacený dluh. Jméno di Vitale bylo uznávané, a Salvatore nehodlal rodinu zneuctít.

Otevřel dveře klenotnictví Adamo a zamračil se. Žádné tiché zabzučení, které by zaměstnance obchodu

upozornilo na příchod zákazníka! Nefungovalo tedy ani minimální zvukové bezpečnostní opatření.

Po dvou krocích se zastavil. Shýbala se právě společně s mladým párem nad jednou z vitrín. Nesl se k němu její tichý hlas, ale nedokázal rozeznat jednotlivá slova.

Lesklé hnědé vlasy, které vídal splývat po jemných bílých prostěradlech, měla úhledně stočené do přísného uzlu. Konzervativní účes jí ovšem odhalil šíji a nechal vyniknout její ladné křivce.

Byla oblečená s obvyklou elegancí. Měla na sobě halenku bez rukávů mechově zelené barvy, stejné jako její oči. Hladká sukně tmavšího odstínu opisovala siluetu štíhlých boků i útlý pas, ale odhalovala pouze nepatrný kousek nohou nad kotníky. Když se ovšem pohnula, měl díky rozparku úžasný výhled na krásně tvarované končetiny, které okolo něj kdysi ve víru vášně ovíjela.

Zaťal zuby, když se dostavila očekávaná fyzická reakce pod jeho pasem. Stále ji chtěl. Pochyboval, že by tělesná žádost po roce zeslábla. Celých dvanáct měsíců se netoužil dotknout jiné ženy. To už znamenalo hodně a snad i hovořilo pro manželství... Zbývala mu jediná cesta. Jediný způsob, jak hříchy napravit.

Pronesla cosi ke dvojici a obešla pult, aby ze zadní části vysunula plato s diamantovými prsteny. A pak ho spatřila.

Z obličeje jí vyprchala barva a oči měla náhle mrazivě šedé.

Kdysi by se jí oči zaleskly láskou a radostí. Nyní reagovala na jeho přítomnost úplně opačně. Teď vítaný nebyl, ani omylem. Nejvýstižněji by se dal její výraz popsat jako ztělesněný děs.

Zásuvka jí vyklouzla z rukou a přistála s temným zaduněním na skleněné vitríně.

„Jste v pořádku?“ zeptal se vylekaný zákazník.

Elisa se pokusila nevnímat přelud, stojící u dveří klenotnictví, a dokázala se donutit k úsměvu.

„Ano. Všechno je v pořádku," vypravila ze sebe s přemáháním a narovнала prsteny na podložce. „Nechcete si prohlédnout tenhle?" ukázala na jeden z vystavených šperků.

Oči mladé ženy se rozzářily. Přikývla a obrátila se ke snoubenci s takovou láskou v očích, až to Elisů zabolelo. Také se tak kdysi cítila. Salvatore však její lásku zničil a přišla i o jejich dítě...

Je ale dobré milovat a být na oplátku milován, pomyslela si. Proč kazit těm dvěma radost jen proto, že mám sama na šťastný život jen malou naději?

Vyndala prsten beze slova ze šterbiny a upřimně se na mladý pár usmála.

„Nechcete si jej zkusit?" nadhodila.

Mladík prsten s něžným výrazem snoubence nasadil.

„Padne dokonale," vydechla dívka dojatě.

Elisa se usmála s větší lehkostí. Možná prsten prodá. Klenotnictví Adamo totiž obchody zoufale potřebovalo.

„Vypadá nádherně," pronesl jakýsi hlas.

Málem už sama sebe přesvědčila, že tu nevídaný příchozí není. Že byl pouze výplodem její představivosti při denním snění. Nebo spíš ošklivou noční můrou...

„Děkuju, *signore*" zvedla dívka hlavu a rozzářila se na Salvatorea, jako by byl nějaký laskavý dobrodinec.

„Podle prstenu soudím, že vám mohu blahopřát," pokračoval.

„Ano," usmál se tentokrát její snoubenec. „Chceme se vzít, jakmile se z cesty po Evropě vrátíme domů."

„Není to romantické?" rozplývala se dívka a pohlédla zamilovaně na budoucího manžela. „Itálie nás tak nadchla, že jsme se tu rozhodli zůstat ještě pár týdnů."

„Gratuluji. Jistě vás čeká ve společné budoucnosti štěstí," pronesl muž, pro nějž podle Elisy slova věrnost či závazek neznamenal zřehla nic.

Když mladí lidé zaplatili a odešli, zaměstnala se Elisa přerovnáním obsahu zásuvky. Musela zakrýt prázdné

místo po prodaném zboží, protože je neměla čím nahradit. A než proběhne aukce, ani mít nebude. Firma neměla peníze na nákup kamenů ani drahé kovy k jejich usazení.

„Doufáš, že zmizím, když budeš předstírat, že tu nejsem?“

Otočila se a pohlédla na něj. Přestože pohrdala vlivem Salvatoreovy fyzické přítomnosti na své tělo, cítila hluboko uvnitř reakci, jakou nezažila celý rok. I když jím ze srdce opovrhovala, tělesná schránka se chovala, jako by byli stvoření jeden pro druhého.

„Proč jsi přišel?“ zeptala se, jako by odpověď dopředu neznala.

Elisa žila v Itálii většinu dospělého života a věděla, že zdejší muži nesou velmi těžce pocit viny. A Salvatore pomyslně klesal pod skutečně velkým břemenem. Chtěl od ní snad rozhrěšení?

„Posílá mě tvůj otec,“ odvětil.

„Táta?“ stáhlo se jí srdce. „Stalo se něco?“

Studoval ji tmavýma očima tak důkladně, až chtěla zavřít víčka. Musela chránit své nitro před mužem, který viděl hodně a současně tak málo.

Viděl její tělesnou touhu, ale nevšiml si lásky. Viděl také zdrženlivost, ale byl slepý vůči faktu, že pochází z nevinnosti. A konečně tu bylo těhotenství, v němž nepoznal svůj otcovský podíl...

„Myslíš něco jiného než skutečnost, že jsi víc než rok nebyla doma?“ povzdechl si.

„Sicílie není můj domov,“ poznamenala.

„Žije tam tvůj otec,“ namítl Salvatore.

„Se svou manželkou,“ dodala odmítavě.

„Bydlí tam i tvoje sestra,“ nedal se.

Ano, souhlasila v duchu. Její nevlastní sestra Annemarie žila stále u rodičů. Byla jen o tři roky mladší, ale dosud nedala najevo, že by chtěla odejít a najít si ve světě vlastní místo.

Shawna byla naopak ze sebemenšího náznaku dceřiny náklonnosti zděšená, uvažovala Elisa o svém dětství a

vlastní matce. Já vyrostla jako krajně nezávislá, zatímco sestru hýčkají v srdci rodiny v duchu pravé sicilské tradice.

„Annemarie bude doma nejspíš až do svatby," prohlásila.

„Na tom není nic špatného," reagoval Salvatore.

„Každý podle svého," pokrčila Elisa rameny.

Ona byla s životem v malém městě poblíž Říma spokojená. Práce jí umožňovala cestovat, alespoň dokud na to byly peníze. A nikdo jí nemluvil do života. Vůbec nikdo.

„Když jsem přišel, nezazněl bezpečnostní bzučák," promluvil v něm bezpečnostní expert. „Musí se opravit."

„Opraví," odpověděla. Ale až po dražbě, dodala v duchu.

„Nezeptala ses, proč mě otec poslal," pokračoval v hovoru.

„Jistě mi to řekneš sám, až budeš chtít. Naznačil jsi, že mu nic není."

„Není, pokud nepočítáš, že má strach o tvé bezpečí."

Elisa uvažovala, zda mu otec prozradil podrobnosti o chystané dražbě korunovačních klenotů. Měla držet jazyk za zuby...

Francesco Guiliano byl ve všech směrech tradicionalista. Elisa byla důsledkem jeho jediného vybočení, aféry s filmovou hvězdou Shawnou Tylerovou. Když zjistil, že je populární herečka těhotná, chtěl se s ní oženit. Ona však odmítla. Nechtěla pouto, které by ji svazovalo, a omezení nekladla ani dceři, která žila už sedm let podle svého.

„Proč se o mne otec bojí?" zeptala se nakonec.

„Nevěří, že je firma *signora* di Adamo dostatečně zajištěná, aby přechovávala něco tak cenného a zároveň ožehavého, jako jsou korunovační klenoty Mukaru."

„To je směšné. Jsi v klenotnictví! Pochopitelně že si poradíme se šperky," odbyla ho.

„Jsou desetkrát cennější než všechno ostatní zboží," rozhodil Salvatore netrpělivě rukou. „A v Mukaru je hned

několik frakcí nespokojených s rozkladem monarchie a prodejem klenotů!"

„Mukar potřebuje provozní kapitál. Bývalý korunní princ to chápe a byl ochotný vzdát se čehokoli, co pomůže jeho zemi přežít," oponovala mu trpělivě.

„Přesto jsi v nebezpečí," nedal se, jako by o ni měl opravdu starost.

Málem si pohrdavě odfrkla. Salvatore možná cítí vinu za své chování, ale nezáleží mu na ní a bylo by bláhové o tom snít.

„Jsem tady v bezpečí," oponovala.

„S porouchaným bzučákem?" rozhlédl se po malém klenotnictví pohrdavě. „Ostatní bezpečnostní opatření jsou stará a nemoderní. Klenotnictví Adamo by bez potíží vykradl i druhořadý zlodějíček!" vybuchl.

„Klenotnictví nevykradly za celou dobu, co obchod *signor di Adamo* vede, a to je mu šedesát!"

„No právě, je to starý pán. Příliš slabý, aby tě ochránil. Časy se mění. Nemůžeš tu žít a ignorovat svět," rozhodil rukama a nemínil tím možná ani tak samotný obchod jako spíš ospalé městečko.

„Nejsem žádný hlupák!" ohradila se.

„Ne," zavrtěl hlavou. „Ale jsi nebezpečně naivní, když věříš, že tě situace jako přechovávání korunovačních klenotů Mukaru neohrožuje."

„Budu nanejvýš opatrná. Kromě toho je máme zamčené v sejfů."

„To nestačí," zavrtěl se zamračeným výrazem hlavou.

„Ano, nebo ne, tebe se dražba nijak netýká," prohlásila.

„Tvůj otec z toho ale mou starost udělal."

„Na to nemá právo. Žiju podle svého!"

Elisa by ráda řekla víc, ale v tu chvíli vešel do obchodu *signor di Adamo* a jeho vnuk Nico.

„Podívejme se, *signor di Vitale*. Rád vás zase vidím. A tentokrát je tu i můj zástupce."

„*Signore di Adamo*," napřáhl Salvatore ruku ke starému pánovi. Pak se přivítal i s mladíkem.

„Vyrostl jsi, Nico. Nejspíš budeš už brzy pracovat v obchodě s dědečkem, že?"

Nico se rozzářil radostí a Elisa si uvědomila, jak silné přátelství se rozvinulo mezi jejím zaměstnavatelem a bývalým přítelem během roku, kdy se mu úspěšně vyhýbala.

„Jestli obchod ještě budu mít," reagoval starý pán potichu, ale pak se usmál. „Tohle děvče mi dalo znovu naději. Je to učiněný zázrak. Přesvědčila bývalého korunního prince, abychom dražbu vedli. Je tak chytrá a hezká, že by získala cokoli, po čem její srdce zatouží, že?"

Elisa mohla poznamenat, že nebyla tak schopná, aby získala Salvatoreovu lásku. Ale neudělala to. Už jí na něm nezáleželo, už jeho lásku nechtěla. A rozhodně netoužila po zájmu z donucení. Chtěla, aby ji nechal na pokoji.

Jenomže se jí to nesplnilo. Salvatore probíral s majitelem nedostatečné zabezpečení klenotnictví. Zůstal v obchodě a často přicházel do její bezprostřední blízkosti. A pokaždé, když k tomu došlo, ji tělo zradilo a zvítězilo nad těžce poučeným srdcem.

Bylo lhostejné, jak se Salvatoreovi vyhýbala. Když na jedné straně obchodu začala čistit šperky, šel za ní. To samé následovalo, když přešla k vitrině u opačné stěny, aby přerovnála její obsah. Zdálo se, že na totéž místo shodou okolností právě mířil také, ale měla pocit, jako by ji stopoval. Protože znala jeho primitivní pohled na život, lehce si jej představila jako dravce a sebe coby bezmocnou kořist.

Po půl hodině byla Elisina trpělivost u konce. Nedokázala déle snášet přítomnost muže, jehož kdysi milovala a kterým nyní pohrdala. Vyhledala tedy útočiště za svým pracovním stolem v zadní místnosti, aby připravovala aukci. *Signor* di Adamo se o obchod postará, ujišťovala se v duchu.

„Utíkala jsi rok, Eliso. S tím je konec," zaútočil na její nervy hlas, kterému se pokoušela tak zoufale uniknout.

Hlupáku, kárala sama sebe v duchu. Bylo vážně hloupé hledat útočiště v omezených prostorech kanceláře s jedním vchodem.

Vzhledla k němu a zatoužila po ochromení, v němž žila během minulých měsíců po úmrtí dítěte a zhroucení vysněného světa.

Salvatore zatarasil jediný východ. Jeho mohutná postava téměř vyplňovala rám dveří.

Odmítla se podvolit emocím, které v ní vířily, a ukázat je na obličeji.

„Já neutíkám. Mám práci," bránila se.

„Takže nešlo o útěk, když jsi byla pryč pokaždé, když jsem za tebou přijel?"

„Nebyla jsem pokaždé pryč," reagovala vyhýbavě.

„Ne, poprvé jsi byla doma, ale odmítla jsi otevřít," řekl.

Vyhrožovala tehdy, že zavolá policii, jestli Salvatore nezmizí, a myslela to vážně. Nečekala, že odejde, ale udělal to, přestože by jeho majetek a postavení mohly policii obměkčit. Ačkoli ji to uklidnilo, neměla ani potuchy, proč se vzdal.

„Ale vrátil ses," obvinila ho.

„A ty jsi zmizela," přikývl.

„Byla jsem na obchodní cestě."

Dopustil se chyby a zavolal jí, že je na cestě do Říma a Elisa odcestovala o tři dny dříve.

„Utekla jsi, stejně jako když jsem se tě pokoušel zastihnout příště," pokračoval Salvatore nelítostně.

„Dlužila jsem návštěvu matce," vysvětlovala.

„Otec se zmínil, že se chystám do Říma. Věděla jsi, že se tě pokusím znovu navštívit a odletěla jsi do Ameriky ani ne hodinu před mým příjezdem!"

„Otec si totiž myslel, že tě chci vidět," zasmála se jízlivě. Nic nemohlo být dál pravdě, ale prokázal jí vlastně laskavost.

„Vyklouzla jsi, Eliso, a já tě nechal. Ale už tě utéct nenechám," konstatoval.

„Nechci tě zkrátka vídat. To není to samé," vysvětlila.

Mohl už konečně pochopit, že se nehodlá stýkat s mužem, který jí víc vzal, než dal.

„Podle otce i *signora* di Adamo tu býváš často sama. Je to pravda?“ změnil nečekaně téma hovoru.

„To se tě nijak netýká,“ odsekla.

„Ale ano, protože se to týká tebe,“ prohlásil panovačně.

Jeho majetnický tón v ní cosi spustil. V hrudi jí vybuchla bolest, která rostla celé měsíce, ačkoli se pokoušela předstírat, že ji překonala. Jejich vztah vlastně nijak neskončil. Od chvíle, kdy navzdory doporučení lékaře odešla z nemocnice, se prostě se Salvatorem odmítla setkat.

Elisa vyskočila, aniž si to uvědomila a vyrazila kupředu, až vrazila do pevné masy svalů Salvatoreova hrudníku.

„Nic pro tebe neznamenám,“ řekla s důrazem na každé slovo a stěží dokázala nekřičet. „Nic jsem pro tebe neznamenala, ani když jsi se mnou spal. A ty pro mě taky nejsi ničím!“

„Označila jsi mě za otce svého dítěte,“ zasyčel a popadl Elisu bleskurychle za zápěstí, aby si ji přitáhl blíž.

Její tělo opět mimovolně reagovalo navyklym způsobem. Někdejší libé pocity však nyní nahradil děs a odpor ke vlastní neovladatelné fyzické reakci a strach, že ji Salvatore zpozoruje.

„Nemluv o sobě tak hrubě. Ať už jsi před tím byla jakákoli, oddala ses mně. Nebylo to tak hrozné, jak říkáš.“

Jaká byla před jejich osudovým sblížením? Nevinná panna. Jelikož ale kvůli rokům gymnastických cvičení nenarazil na patřičnou fyzickou bariéru, mylně usoudil, že je stejně do větru jako její matka Shawna. Ta nebyla věrná žádnému z dlouhé řady mužů, procházejících jejím životem, a přelétala od jednoho milence k druhému s lehkomyšlností motýla.

„Oddala jsem se ti. A poučila jsem se,“ utrhla se na něj.

Jeho tvář vypadala jako vytesaná z nejtvrdšího mramoru. Blýskl na ni zuřivým pohledem, což ji potěšilo.

Chtěla Salvatorea tak rozčítit, aby ji nechal jednou provždy na pokoji.

„Nemusíme to probírat právě teď. Jsem tu, abych dohlédl na tvé bezpečí. Náš vztah může počkat.“

Vytrhla se mu a couvla zpět ke stolu.

„Nic mezi námi není, slyšíš? Dej mi pokoj! Nemáš v mém životě místo! A nikdy mít nebudeš,“ vykřikla.

Beze slova ji sledoval, doslova ji hltal pohledem a Elise se chtělo křičet. Celou dobu, co ho slovně odmítala, reagovaly křivky ženského těla na jeho vůni a rozkoš z blízkosti muže.

„Lžeš sama sobě, když tomu věříš,“ pronesl uštěpačně.

Zkřížila ruce před zrádně ztuhlými bradavkami a probodla ho pohledem.

„To bych šla radši do postele s potkanem než s vámi, *signore* Salvatore Rafaeli di Vitale.“

Cukl hlavou, jako kdyby ho udeřila, a Elisa si přála si, aby to také udělala.

„Obchod potřebuje jistá bezpečnostní vylepšení, ovšem ani pak byste tu neměli být nikdy samotní,“ pokračoval Salvatore nevzrušeně.

Elisa v tomto směru cítila jistou váhu zodpovědnosti. Současně ovšem věděla, že si firma nemůže ani sebemenší opatření dovolit.

„Nejspíš máš pravdu, ale nemáme žádné prostředky,“ řekla a zamnula si oči.

V tu chvíli se nestarala, zda její protivník spatří známku slabosti. Byla příliš unavená. „*Signor* di Adamo se pokouší obchod udržet pro svého vnuka, ale je to rok od roku těžší,“ dodala.

„Dražba korunovačních klenotů jistě zdroje přinese,“ namítl logicky.

„Ano. Pěknou sumu, kterou nutně potřebujeme. Ale netuším, jestli bude stačit. Bezpečnostní systém není jediná věc, kterou je třeba vylepšit.“

Měla na mysli prosakující potrubí a špatné elektrické vedení, staré jako samotný obchod. Zachvěla se při

pomyšlení na účet za opravy soukromého apartmá *signora* di Adamo.

„Postarám se o to," prohlásil Salvatore.

„To ti starý pán nikdy nedovolí," odbyla ho povýšeně.

Elisa tíhla k letitému majiteli firmy také kvůli stejné usilovnému sklonu k nezávislosti, jaký měla sama. Věděla, že jeho pýcha žádnou almužnu nepřijme.

„S tím si dokážu poradit," pokrčil Salvatore rameny.

„O tom nepochybuju. Jsi skutečně obratný manipulátor."

„Nedovolím ti, abys mě zatáhla do další hádky, cara," zavrtěl odmítavě hlavou.

„Nechci se s tebou hádat," odpověděla.

Byla to pravda.

Vztek, který z Elisy předtím vytryskl, byl všečen pryč.

Chtěla jen, aby odešel. „To je dobře," přitakal.

„Nechci tě totiž vůbec vidět," dodala pro úplnost.

„Nemůžeme mít všechno, *dolcezza*." *Dolcezza*.

Cukroušku.

Zvykl si ji tak oslovovat, protože se prý chová i chutná tak sladce... Oslovení otevřelo Elisiny rány, které sice nebyly čerstvé, ale ani zdaleka zhojené.

„Neříkej mi tak," varovala ho.

„Kde jsou korunovační klenoty teď?" zeptal se, jako by byla nic nenamítla.

„Jak jsem řekla. V sejfů," zopakovala.

„Myslel jsem, že je nedopraví dřív než za týden," reagoval.

„Přesně to si také bývalý korunní princ přál. Oznámil, že je převezou těsně před dražbou a doufal, že tak transport proběhne v tajnosti. A povedlo se," dodala spokojeně.

„Což ovšem neznamená, že někdo jiný neví, že už jsou tady."

„Jsou bezpečně schované v trezoru," opakovala tvrdohlavě.

„Snad, ale ty v bezpečí nejsi," trval na svém.

Elisa věděla, že má pravdu, jenže netušila, co s tím. Když aukci vyjednávala, příliš se na vlastní bezpečí neohlížela.

Kvůli neklidné duši nedokázala dosáhnout osobního štěstí, ale mohla pomoci člověku, který byl na ni tak hodný.

Byla natolik ponořená v myšlenkách, že si ani nevšimla, že se Salvátore pohnul.

„Už nikdy tě nenechám samotnou," řekl a pohladil ji. Pak se otočil na patě a odešel z kanceláře.

Zůstala jako omámená. Lehký dotek ruky se na její tváři proměnil v čerstvě vypálený cejch.

DRUHÁ KAPITOLA

Salvatore čekal, až Elisa vyjde z kanceláře.

Prožila zbytek odpoledne přípravami dražby, zatímco on probíral se *signorem* di Adamo nové bezpečnostní prvky a opatření, aby byla ona i starý pán v obchodě v bezpečí.

Když majitel obsluhoval zákazníky, aby vnuka naučil řemeslu, Salvatore telefonoval a objednával nutné vybavení.

Vcelku klidné odpoledne se však chýlilo ke konci. Musel jí sdělit, že půjdou domů společně. Neměl na vybranou, ale silně pochyboval, že Elisa uvidí věci stejně.

A nemýlil se.

O pět minut později na něj zírala, jako by jí přednesl neslušný návrh.

„Ani nápad," zavrtěla hlavou tak prudce, že jí z účesu vyklouzl pramen vlasů, který netrpělivě odhrnula prsty stranou.

„Domů se mnou nepůjdeš."

„Jestliže někdo o klenotech ví, nejsi v bezpečí ty ani tvůj zaměstnavatel. On alespoň žije s dcerou a zeťem. Ty jsi sama," namítl.

Po jeho slovech měla v očích nezvyklou prázdnotu,

kteřá se mu nelíbila a ani ji nespojoval s temperamentní dívkou, kteřá bývala jeho milenkou.

„Nechci tě u sebe. Ani jako nevhodný dárek od otce. Nepůjdeš se mnou a konec," prohlásila a vyšla ze dveří, aby mohl *signor di Adamo* zamknout.

Salvatore zaklel a následoval ji.

„Alespoň tě domů odvezu," nabízela se. Potřeboval se ujistit, že se dostala v bezpečí do svého apartmá.

„Chytím si autobus," odbyla ho a rozběhla se, aby svá slova uvedla v činy.

Salvatore zamrkal překvapením, když si uvědomil, že mu s lehkostí malého dítěte utekla přímo před nosem.

Zuřivě vyšťekl příkazy na jednoho z mužů, které během odpoledne přivolal, aby dohlédl na bezpečí *signora di Adamo* a jeho vnuka. Sám pak vklouzl za volant svého černého auta, aby sledoval zatracený městský autobus.

Když Elisa konečně vystoupila, vyklouzla jí ze rtů velmi ošklivá slova marnosti. Salvatore na ni čekal před domem s velmi rozčileným výrazem.

Věděla, že jí fyzicky neublíží. Dokonce během hádky kvůli otcovství držel své výbuchy na slovní úrovni. Současne si ale nemohla pomoci a po páteři jí sjel nepřijemný chlad. Obezřetně se blížila ke vchodu, oči upřené na červeně natřené dveře.

Jestli se mi podaří těmi dveřmi projít a dostat se z jeho dosahu, všechno bude dobré, ujišťovala se.

Zastavila se kousek před Salvatorem, protože se nepohnul ani o píd'. Neřekl ani slovo, ale nebylo to nutné. Řeč jeho těla hovořila jasně.

„Už nikdy přede mnou neutíkej," zasyčel.

„Nech mě. Nebudeš mi rozkazovat," odvětila.

„Někdo musí, když se o své bezpečí nestaráš," prohlásil.

„Co by se mi asi tak mohlo stát v autobuse?" vyvalila na něj užasle oči.

„Když to nevíš, tak jsi mnohem naivnější, než by měla žena tvého věku být," pronesl.

Pak jí začal vyjmenovávat v živých barvách, co by se jí mohlo stát, od sexuálních maniaků po únosce, kteří budou chtít jako výkupné korunovační klenoty.

Když skončil, bojovala s nutkáním zvracet a rozčilením se třásla.

„A jestli si myslíš, že jsi ve svém apartmá v bezpečí, tak jsi dočista blázen," dodal, když mlčela.

„Chováš se, jako by se už vědělo, že jsou ty cennosti v klenotnictví. Ale nic tomu nenasvědčuje," namítla.

„Předpokládám nejhorší možnost a podle toho plánuju." Neomlouval se za svůj cynismus, a ona to ani nečekala.

Věděla, že se na svět dívá velmi pesimisticky.

„A i kdyby to někdo věděl a chtěl šperky odcizit, sejf má časový zámek," řekla se zadostiučiněním. „Ani sám *signor di Adamo* jej nemůže otevřít dřív než v devět ráno."

„Což tě ovšem neochrání, abys nebyla zneužitá jako rukojmí k jejich získání," doplnil hladce.

Vzdychla si. Chápala, že by v krajním případě mohl mít pravdu, ale nevěřila, že by bylo riziko tak velké.

„Ustup, prosím," hledala v kabelce klíče. „Chci dovnitř."

„Neslyšela jsi, co jsem řekl?"

„Slyšela. Ale nevěřím tomu," odpověděla a vyndala klíč.

„Smůla," řekl, když jí jediným mrštným pohybem klíč nečekaně sebral. Sáhla po svazku, ale to už odemykal dveře. Ustoupil dozadu, aby mohla dovnitř, ale klíče stále držel.

Stoupila si za práh a natáhla ruku.

„Dej mi je," dožadovala se.

Ignoroval její nastavenou dlaň a musela postoupit dovnitř, aby se ho znova nevyhnutelně nedotkla.

„Tahle budova má ostrahu, propána," argumentovala dál.

„Uzamčený vchod neznamená bezpečí. Navíc s tak starým a lehce překonatelným zámekem, jako je tenhle," odmítl její protest.

Celá budova byla stará, ale jí se líbila. Její apartmá mělo osobitý charakter a nájem nebyl vysoký.

„Přestaň tu předvádět své dovednosti hlídače a vrať mi ty klíče. Mám hlad a jsem unavená. Chci do svého apartmá, udělat si večeři a jít spát," řekla už značně nevrle.

„Jsem bezpečnostní specialista, žádný hlídač," poznamenal.

Nepřipomněl jí však, že je zároveň dědicem a šéfem ohromné a velice žádané bezpečnostní agentury.

„Nepovídej," odvětila, ale nepožádala jej znovu o klíče, jelikož by pouze plýtvala dechem.

Vyrazil chodbou a ráznými kroky zamířil k apartmá. Pak se zastavil před dveřmi.

„Jak víš, kde bydlím?" zeptala se ho podezíravě.

Elisa se přestěhovala krátce po jejich rozchodu. Nemohla vystát vzpomínky, které v ní bývalý byt vyvolával.

„Není tak těžké zjistit tvou adresu. Ve skutečnosti mi stačí patnáct vteřin a s pomocí počítače najdu každého. Ačkoli tentokrát jsem se jednoduše zeptal tvého otce."

Elisa otcí neřekla o jejich krátké aférce, ani jejím katastrofickém konci. Nedokázala si tehdy o celé záležitosti s někým promluvit.

„Neřekla jsi mu o nás," konstatoval Salvatore, jako by sdílel její myšlenky.

Pokrčila rameny a s pocitem nevyhnutelnosti pozorovala, jak druhým klíčem na svazku odemyká dveře apartmá.

„Neřekla jsem mu ani o dítěti," pronesla, aniž věděla proč.

„Ani já," reagoval.

Elisin otec neměl ponětí o dceřině těhotenství ani samovolném potratu. Stejně tak netušil, jaká krysa je ve skutečnosti syn jeho nejlepšího přítele. Ani Elisina matka

o ničem nevěděla. Jediný člověk na světě, který věděl o nenarozeném dítěti, byl Salvatore. A od nejhoršího nepřítele mohla těžko čekat soucitné porozumění.

Salvatore otevřel dveře bytu a Elisa jej následovala.

„Pěkné," zhodnotil maličký prostor. „Veselé jako ty."

Rozhlédla se po hlavním prostoru, který sloužil zároveň jako obývací pokoj i ložnice.

Spíš jako jsem bývala, pomyslela si zničeně. Sice se mi s pomocí žluté, bílé a růžové barvy povedlo vytvořit příjemný domov, ale výzdoba pocitu ztráty a osamění nevymaže, dodala v duchu. Jako by i sluneční svit, proudící oknem kuchyňky, tlumil žal, který mne tíží.

„Díky," reagovala rezervovaně na jeho kompliment.

„Převleč se. Vezmu tě na večeři," pokračoval Salvatore.

„Co je na mém oblečení špatného?" podivila se.

„Nic. Tak pojďme," prohlásil a chytil ji za ruku.

„Neřekla jsem, že s tebou půjdu," řekla a pokoušela se z jeho sevření vymanit.

„Raději mi připravíš večeři tady?" usmál se, až ucítila píchnutí u srdce. „Je to dlouho, co jsi pro mě vařila, ale pamatuju si, jak úžasně vaříš. Rád si to připomenu."

Čirá arogance jeho prohlášení ji porazila.

„Radši bych, abys odešel," vyhýbala se přímému kontaktu očí. „Přesvědčil ses, že jsem bezpečně doma, takže není nutné, abychom spolu zůstávali déle."

„Nejspíš to nechápeš," zarazil ji.

„Co nechápu?" pokoušela se mu vykroutit.

Salvatore se nechystal k odchodu. Každým momentem v ní vzrůstalo vědomí jeho blízkosti.

„Nenechám tě samotnou," dodal.

„Jak prosím?" opanovalo ji neblahého tušení.

„Dokud dražba neproběhne, budu ti neustále v patách. Věrný jako stín."

„Ty, a věrný?" poznamenala jízlivě.

„Nikdy jsem tě nepodvedl," ohradil se a stisk ruky zesílil.

Věřila mu, i když nechtěla. Ne proto, že odmítl věřit jí, když mu řekla o dítěti. Zaměřila se na podstatu sporu.

„Ne," prohlásila.

„Ne co, *dolcezza*?" pustil Elisu a začal ji lehce hladit.

„Nezůstaneš se mnou," zajíkla se. Cítila se jako ptáček hypnotizovaný hadem. Nemohla se pohnout. Věděla ovšem, že když dovolí, aby se jí Salvatore dotýkal, dojde ke katastrofě.

„Slíbil jsem něco tvému otci. A slib dodržím."

„Nepotřebuju osobního strážce," protestovala. „A otec můj život neřídí."

„To je pravda. Na rozdíl od sestry máš ovšem znepokojující sklon jít svou cestou. Já si ale i tak myslím, že ti láska k otci nedovolí vystavovat ho neustálému strachu o dceřino bezpečí."

Elisa se ale nehodlala nechat znepokojovat.

„Neřekla bych, že se o mě v jednom kuse bojím."

„Minulý měsíc prodělal srdeční příhodu. Víš to?" opáčil.

„Ne," zašeptala a měla pocit, jako by z pokoje náhle zmizel veškerý vzduch. „Neřekl mi nic."

Ale proč, uvažovala. A nezmínila se ani jeho žena Theresa.

„Možná tě nechtěl znepokojovat."

„Měla bych to vědět!" pohltil ji smutek a znovu pocítila, jakým cizincem pro nejbližší je. Nikomu nenáleží...

„Ted' to víš. Chceš snad jeho srdce dál zatěžovat stresem?"

Naplnil ji pocit bezmoci. Otce milovala navzdory faktu, že si nebyli blízcí. A naposledy vážně nevypadal dobře.

„Ne," vydechla.

„Pak tady zůstanu," přikývl.

S nesmírným vypětím vůle ustoupila z jeho dosahu.

„Ne. Jestli má otec takový strach, pak se smírím s osobním strážcem. Ale nebudeš to ty," vyjednávala.

„Je to pro mne příliš důležité, abych tě svěřil do jiných rukou," odmítl její stanovisko.

„Já, a důležitá?" nemohla si odpustit úsměšek.

Napjal čelisti a Elisou projel oheň.

„Jen tak dál, zlato," vybídl ji, ale tónem naznačil, že by ve vlastním zájmu raději neměla.

Elisa se ale nedokázala zastavit. Měla v sobě příliš mnoho bolesti, aby se ovládla. Zranil ji a ona mu to chtěla oplatit, nebo spíš urazit jeho mužskou hrdost.

„Přiděl mi jiného strážce," stála na svém.

„To neudělám," odmítl.

„Zavolám otci a řeknu mu, že tě u sebe nechci," vyhrožovala.

„A řekneš mu také proč?" opáčil hladce.

„Nemusím mu nic vysvětlovat," nedala se.

„Chce pro tebe to nejlepší. A já nejlepší jsem. Bude čekat nějaké vysvětlení," namítl logicky.

Měl bohužel pravdu. Žádný muž z jeho agentury nebyl tak dokonale vycvičen jako sám Salvatore. Roky tréninku v elitní akademii ho dokonale připravily pro boj zblízka. Na univerzitě pak získal i technické vzdělání stejné úrovně jako agenti vládní tajné služby.

„Pak mu vysvětlení poskytnu," řekla Elisa.

„A přivodíš mu infarkt? Znamená pro tebe tak málo?"

„Proč mi to děláš?" otočila se k němu s rukama zatátýma v pěst, tělo roztřesené emocemi. „Neublížil jsi mi dost?"

„Nechci ti ubližovat," řekl s kamenným výrazem. „Potřebuješ zkrátka hlídat."

„Už jen tvá přítomnost bolí!" přiznala otevřeně. Kdybych mu vše poctivě vyložila, mohl by ustoupit a nechal mě střežit někým jiným, napadlo Elisou. Alespoň by mi byl jeho pocit viny k něčemu dobrý.

„Nemohu zabránit vzpomínkám, Salvatore," pokračovala. „Copak to nevidíš? Vzpamatuju se, jen když se nebudeme vídat!"

Jeho výrazem projela bolest, ale hned zmizela. „S minulostí se nevyrovnáš jejím popíráním," poznamenal.

Náhle to Elisa pochopila. Salvatore chce vyvolat hádku. Viděla mu to na očích. Ale probuzená minulost by jen víc bolela, neuzdravovala. To samozřejmě nechápal. Duši mu netrhala bolest ze ztráty lásky. Necítil víc než chtíč.

„Říkal jsi, že mě vezmeš na večeři," pokusila se vyhnout hádce výběrem menšího zla.

„Potřebujeme si promluvit, Eliso," nedal se Salvatore.

„Jsem strašně unavená," ignorovala jeho slova. „Raději bych dnes večer nevařila."

„Dobrá," přikývl po chvíli zamračeně. „Jestli se nechceš převléknout, můžeme jít."

„Jenom si upravím vlasy a namaluju se," odpověděla.

Salvatore tiše zuřil. Věděl, že bude těžké překonat její odpor, ale nečekal, že to bude prakticky nemožné.

Elisa na něj nebyla jen rozčilená. Nenáviděla ho. Ztratila kvůli němu dítě. Nikdy to neřekla, ale stres z jejich poslední hádky bezpochyby k potratu přispěl. Musel se s tou vinou smířit, ale nechtěl žít s vědomím, že neudělal nic, aby ji napravil.

Zjevně však není připravená hovořit o manželství, uvažoval. Musím ji získat. Naštěstí vím, jak to provést, usmál se pro sebe. V posteli. Svést Elisy je mnohem lehčí, než ji přemluvit, aby věci viděla ze stejného úhlu. A také si to víc užiju, doplnil v duchu. Její tělo si prostě nedokáže poručit. Stačí pouhý dotyk, a už jí stoupá pulz. Je jen otázkou času kdy padneme jeden druhému do náruče, usoudil.

Ať už se dělo cokoli, Salvatore chtěl být zpátky v její posteli. Ani manželství nebylo vysokou cenou za vědomí, že mu náleží veškerá její vášeň a oheň.

Elisa vyšla z koupelny. Vypadala křehce, ale překrásně. Vyčesané vlasy si sepnula sponou. Ve tváři měla mnohem

víc barvy než před tím, ale spíš díky mejkapu než lepší náladě. Pohled, obvykle živý, byl prostý jakýchkoli emocí.

„Můžeme odejít?“ zeptala se nevýrazným tónem.

Salvatore toužil po staré Elise. Té, kterou znával, ne po upjaté cizince. Ale jednoho vítězství dosáhl. Teď jen potřeboval upevnit pozici, než bude požadovat víc.

„Jsem připravený,“ odpověděl.

Když promluvil, zachvěla se jí víčka.

Před rokem jsem se zachoval jako hloupý mizera, zaklel v duchu. I kdyby byla Elisa podle tvrzení vlastního otce stejná jako matka, v jedné zásadní věci se liší. Když zjistila, že je těhotná, chtěla si mě vzít.

Stále si nebyl jistý, zda Elisa čekala jeho dítě. Byli spolu pouze měsíc, když mu o těhotenství řekla. Nakonec se rozhodl riskovat, jenomže příliš pozdě...

„Pojďme,“ vzal ji za ruku a vedl z apartmá.

Pokusila se mu vytrhnout jako ostatně každému doteku od rána, kdy se setkali v klenotnictví. A stejně jako před tím ji nenechal. Musela jeho dotek znovu strpět.

O dvě hodiny později se do apartmá vrátili.

Večeře byla učiněná katastrofa. Vyhýbala se jeho pohledu, dotyku a prakticky na něj nemluvila. Vyčerpání z nepříjemné situace bylo znát na obou a Elisa zívla.

„Potřebuješ do postele,“ konstatoval a ona mechanicky přikývla.

Salvatore se rozhlédl po apartmá. Malá pohovka, o několik stop kratší než jeho mohutná postava, ho jako možná postel nelákala. Skládací postel by byla jistým vylepšením, ale pochyboval, že by ji s ním Elisa sdílela. S malým nadšením tedy pohlédl na podlahu.

„Předpokládám, že mě uložíš na koberec,“ konstatoval.

„Vůbec nepočítám s tím, že bys tady spal,“ vytřeštila na něj oči a zrudl jí obličej.

„To snad bylo jasné už před večeří. Budu tu, dokud aukce neskončí,“ prohlásil.

Věděl, že se Elisa vzepře. Přesto měl hlas stejně zasmušilý jako náladu. Nebyl zvyklý cítit se jako nevítaný vetřelec. Obvykle mu ženy samy nadbíhaly, dokonce i bývalé přítelkyně. Elisin zděšený výraz jeho rozpoložení rozhodně nevylepšil.

„Nehodlám se na tebe vrhnout," prohlásil. „Jsem tu, abych tě chránil. Máš snad lepší řešení? A samotnou tě nenechám," dodal, než otevřela ústa k odpovědi.

Skousla si zamyšleně ret a děs se proměnil ve znechucení.

„Fajn. Když trváš na tom, že jsi můj strážce, sežeň hotelové apartmá se dvěma ložnicemi. Nebo spi v hale. Vyber si."

„Hotel," provrtal ji pohledem.

„Dobře. Připravím si věci," opáčila a začala do kufru házet oblečení s minimálním přehledem, co vlastně balí.

Salvatorea její návrh překvapil. Elisa ovšem věděla, jak neústupný dokáže být. Hodlal-li ji přes noc hlídat, udělá to, ať už se jí to zamlouvá, nebo nikoliv.

Tady prostě zůstat nemůžeme, usoudila. Šlím z pouhého pomýšlení, že bychom sdíleli jeden prostor.

Musí nás dělit dveře. Kdyby tu Salvatore přespál, připadal by mi domov jeho přítomností poskvrněný a musela bych se znovu přestěhovat.

Proč na mě má pořád takový vliv, zoufala si, když se dřívější láska proměnila v nenávist?

TŘETÍ KAPITOLA

Když později ležela v posteli luxusního hotelového apartmá, přemohly ji vzpomínky. Byla příliš vyčerpaná, aby se jim dokázala vzepřít. Přivolał je pouhý pohled na něj. Oslabující bolest, pocit zrady, žal ze ztráty, ale i vášnivou extázi...

Elisa tehdy prožila krátký, ale nejúžasnější úsek života. Někomu náležela a patřila do jeho světa. Nešlo o neochotně strpěný kousek jako u matky, ani nepohodlné místo u otce. Přijal ji a nárokoval si ji celou pro sebe. Nebo tomu alespoň věřila...

Kdyby bylo možné vrátit čas, vybrala by si čtyři týdny, kdy byla přesvědčená, že miluje a je milována. Věřila, že stačí chtít a zůstane to tak navždy. Tehdy ještě nevěděla nic o utrpení, pokoření a prázdnotě. Zatím neprožila bolest ze ztráty. Všechno ji teprve čekalo...

Tenkrát byla v Milánu, aby vyřídila prodej kolekce šperků z pozůstalosti.

V hotelovém pokoji bylo dusno, protože nefungovala klimatizace. Ve chvíli, kdy vystoupila z osvěžující sprchy, zazvonil telefon. Uvažovala, že nechá recepci přijmout vzkaz, ale nakonec se vydala přes pokoj zavinutá jenom v ručníku.

„Eliso, tady Salvatore," ozvalo se ve sluchátku.

„Otcův přítel?" vydechla, neschopná uvěřit, kdo jí volá.

„Doufám, že i tvůj, cara," zasmál se.

„Ano, jistě," řekla. „Děje se něco?"

„Co by se mělo dít?" podivil se. „Nesmí snad muž krásné svobodné ženě zavolat jenom tak?"

Jemná ironie jí podlomila kolena, takže si musela sednout na kraj postele.

„Jistě, já jen..."

„No tak, *cara*. Jistě sis všimla, že se mi líbíš."

„Proto jsi se mnou flirtoval?" řekla a cítila se při tom nějak nepatřičně. „Myslela jsem, že si zahráváš se všemi ženami."

Prakticky ho neznala, protože vyrostla u matky v Americe. Přestože se úzce stýkal s jejím otcem, vídali se v průběhu let sporadicky, jen když byla na Sicílii na návštěvě.

Flirtoval s ní loni v létě od chvíle, kdy se setkali u bazénu. Stále si pamatovala narážku o mořských pannách a lesk temných očí. Nadbíhal jí následující dva týdny, kdykoli byl s rodinou na návštěvě u jejího otce nebo naopak. Vzhledem k blízkému vztahu obou rodin tedy dost často. Elisa dočista propadla jeho kouzlu, ale vůbec ji nenapadlo, že může být přitažlivost oboustranná.

„Měla bys mě poznat lépe, abys pochopila, že normálně neflirtuju, *cara*. Vyzvednu tě za čtyřicet minut."

„Prosím?" vyhrkla. Má ho snad poznat hned teď?

„Vyjdeme si," zasmál se Salvatore.

Elisa se sice narodila atraktivní hollywoodské hvězdě, ale žila velmi tichým životem. Viděla od útlého dětství příliš mnoho a zavázala se, že nebude nikdy taková jako její matka. Důvěrnost pro ni nebyla laciná tretka jako pro její okolí. Neobratnou konverzaci zavinil nedostatek zkušeností.

„Chci s tebou povečeřet. Už ti zbývá jen pětatřicet minut, aby ses připravila," pobídl ji.

Když o půl hodiny později přijel, byla připravená. Vzal ji do elegantní restaurace a po večeři tancovali. Důvěrně ji sevřel v náručí a ona neprotestovala.

Bylo to tak příjemné. Elisů zcela pohltily pocity, které dosud nezažila. Jak kroužili v rytmu hudby, ovládla ji sexuální touha, o jaké neměla ponětí. Naléhavá, žhavá a neutišitelná.

„Jsi tak báječná, *dolcezza*“ přivinul si ji Salvatore blíž.

„Ty také,“ zašeptala chraplavě. „Líbí se mi to.“

Zaklonila hlavu, aby se na něj podívala. Kdyby pohled spaloval, lehla by na místě popelem.

„Sladká,“ sklonil k ní Salvatore hlavu. „Budeš chutnat sladce.“

Polibek rozechvěl každý kousek Elisina těla. Vzplála jako raketa a hořela ohněm, o němž dosud neměla tušení. Přimkla se k němu boky, jako by hledala útočiště před žárem, který zachvátil její smysly. Zasténal a nesmlouvavými rty si ji bez slitování přivlastnil. Odpověděla mu veškerou smyslností, která byla doposud skryta.

S vypětím vůle se od ní odtrhl.

„Měli bychom odsud zmizet, nebo se s tebou pomiluju přímo tady a zavřou nás za nepřístojné chování.“

Elisa šokovala sama sebe, že ho popichuje.

„Slyšela jsem, že má policie v tomto směru jisté pochopení.“

„Nežertuj,“ zavrtěl hlavou. „Prožívám hotová muka. Chci s tebou do postele. *Hned*.“

Když jí došlo, kam události směřují, ztuhla a zastavila se.

Otočil se k ní, oči temné touhou a ústa sevřená v zamračenou linku.

„Copak je?“ divil se jejímu ochladnutí.

„Chceš jít do postele? Teď?“

Salvatoreův pohled jí ožehl srdce.

„Na co si kčertu hraješ? Jestli ten polibek nebyl předehra, tak co tedy?“

Elisa nic nehrála, ale on to nevěděl. Musela rychle zvážit situaci. Nemohla mu říct, že zatím nikoho takhle nelíbala, takže neví, k čemu směřuje. Kdyby připustila, že je nezkušená, Salvatore by se nejspíš na místě otočil a odešel by. Patrně se scházel s vybranými ženami...

„Je to naše první schůzka," namítla.

„Scházeli jsme se dobré dva týdny na Sicílii," odpověděl jí. „Vzal bych tě do postele už tam, jenže podobné chování není zdvořilé vůči tvé rodině."

„Kde bereš jistotu, že bych byla šla?" vyprchala z ní vášeň a nahradila ji zlost.

Jak se jen opovažuje, soptila v duchu. Věřit, že bych jednoduše spadla do jeho postele jako nějaká...

„Přál bych si to," přerušil její úvahy. „Chtěl jsem tě, *cara*. A stále chci. Zoufale. Ale jestli nejsi připravená, řekni to teď. Budeme pokračovat tvým tempem."

Z upřímného tónu jeho hlasu i hlubokého pohledu pochopila, že znovu propadla jeho kouzlu.

„Taky tě chci," špitla.

„Pak tedy pojďme," napjal se a Elisa přikývla. Vzal ji k sobě domů. Zjistila, že Salvatore žije většinu roku v Milánu. Dohlížel na rodinnou firmu, která uspokojovala vysoké bezpečnostní nároky zdejších obchodníků a zajišťovala pro ně i zkušené agenty.

Když vešli do domu, políbil ji, a ona boj prohrála dřív, než začal. Probudila se o několik hodin později. Celé tělo ji bolelo tak jako nikdy před tím.

Salvatore spal vedle ní. Při zvuku jeho dechu si uvědomila, že dosud s nikým nesdílela lože.

Ruce jí vyletěly k tvářím. Cítila, jak jí v temnotě žhne obličej. Červenala se. Žádný div, po tom, co se dělo. Salvatore usoudil, že je Elisa zkušená, a intenzita probuzené touhy mu mylné přesvědčení vyvrátit nemohla.

Vyklouzla z postele a odkradla se do koupelny, aby omyla tělo, které neslo známky jejich sblížení.

Když se spatřila ve velkém zrcadle, úplně strnula. Žena, která na ni hleděla, nebyla někdejší Elisa.

Tahle osoba jí připadala cizí. To její nohy ovinuly Salvatorea se zuřivou naléhavostí a tyhle ruce mu svíraly ramena téměř nadpřirozenou silou. Tato žena ho pozvala do svého těla s lačnou chtivostí. Na řadru měla malý flíček. Ten vášnivý polibek si Elisa pamatovala...

Cítila se jiná. Jako by s ním byla duchovně spojená. Propadla lásce tak rychle, že by citům nevěřila, kdyby nebyly tak silné.

Co ale cítí Salvatore, uvažovala Elisa. Je zkušený. Nejspíš byl v posteli s mnoha ženami. Znamená pro něj dnešní noc to samé, co pro mě?

Bála se z koupelny vyjít a zjistit, že ne. Možná by se měla obléct, zavolat taxi a vrátit se do hotelu, aby se vyhnula ranní rozpačitosti. Neřekl ani neudělal nic, co by nasvědčovalo, že je tahle noc z jeho strany něčím víc než přechodným ukojením fyzické žádosti. Tak výjimečný a sexy muž ji zkrátka nemohl milovat.

Ženy kolem něj kroužily jako vosy u sklenice medu. Noc, která pro ni znamenala všechno, nemusela pro Salvatorea znamenat vůbec nic. Nemohla mu to vyčítat. Přes roky sexuální abstinence ho nežádala o závazné sliby a on jí žádné nedal. Nepředstíral lásku, dal najevo jen potřebu.

Zhasla světlo, aby ho nevzbudila. Než otevřela dveře, nechala oči přivyknout tmě. Teprve pak vešla do ložnice. Nechtěla ho vzbudit, ale šaty byly rozházené všude okolo. Zamířila k hromádce bílé látky, kterou považovala za své kalhotky.

„Cara, chyběla jsi mi. Pojd' zpátky do postele," zapředel.

„Já... myslela jsem, že bych měla odejít," ztuhla.

„Ne," odpověděl a vyskočil z postele. Mezi dvěma nádechů stál vedle Elisy a objal ji. „Měla bys zůstat."

„Ale ty... a já..." nedokázala své pocity vyjádřit.

„Si. Ty a já. Jsme pár. Nechci spát sám, když je moje přítelkyně tak blízko."

Takže *přítelkyně*, podivila se. Něco pro něj tedy znamenám. Další logické úvahy už neměly šanci, protože si ji podmanil žádostivými ústy.

Několik dalších týdnů byla nevýslovně šťastná.

Prožila následujících pár dní v Milánu. Volal jí každý večer a několikrát i během dne, než byli konečně zase na celý víkend spolu. Elisa si vzala volno a přijela na několik dní. Salvatore ji vzal s sebou na obchodní cestu do New Yorku. Byla to kouzelná doba do chvíle, než ji začaly trápit ranní nevolnosti.

Elisa nebrala antikoncepci. Když se poprvé milovali, nevzpomněl si Salvatore ve víru vášně na kondom. Už to znovu neudělal a ani jeden z nich o tom jediném selhání nemluvil. Jenomže mělo následky. Následky, které otevřeně vítala. Elisou okouzila skutečnost, že čeká jeho dítě.

Ten večer, kdy se mu chystala překvapivou novinku sdělit, připravila ve svém apartmá výtečnou večeři. Salvatore přiletěl z Milána, aby s ní prožil dvě noci a ona se nemohla dočkat, až ho znovu uvidí.

Otevřela dveře, než mohl podruhé zaklepat.

„Chyběl jsem ti, *dolcezza*“ usmál se něžně.

„Neustále,“ přiznala se Elisa.

Odložil tašku, přivinul si ji do náruče a políbil ji. V tu chvíli byla večeře zapomenuta.

„Salvatore?“ řekla, když se mnohem později tulili v posteli.

„*Si?*“ zamručel spokojeně a hladil jí líně bok.

„Nikdy jsme se nebavili o dětech,“ nadhodila.

„Ne, *dolcezza*, nebavili,“ reagoval podivně napjatě.

Zaklonila hlavu, aby mu viděla do očí.

„Máš děti rád, že?“ ujíšťovala se.

„Všichni Sicilané mají rádi děti,“ odpověděl neurčitě.

„Prima,“ usmála se.

„To je všechno?“ zeptal se.

„Ne tak docela,“ odpověděla Elisa.

Přestal jí laskat, ale neřekl nic. Nervozita, kterou cítila před jeho příchodem, se vrátila. Navíc se jí zhoupl žaludek. Dala si ruku před břicho v instinktivním gestu.

„Jsem těhotná," vydechla.

Salvatore strnul. Jeho výraz se nezměnil, zatímco dech ano.

„Salvatore?"

„Kdy jsi to zjistila?" zachraptěl.

„Tento týden," prozradila mu.

„Takže jsi mi to řekla okamžitě," reagoval.

„Ano. Jistě. Nechci to před tebou tajit," podivila se.

„To je neuvěřitelné," prohlásil, ovšem nijak nadšeně.

„Vím, že je těžké se s tím vypořádat. Taky mě to dost zaskočilo," řekla s pochopením.

„To si dovedu představit," zašklebil se.

„Nenapadlo mě, že se dá otěhotnět po jediném pochybení...a ke všemu napoprvé. Ani nebyla vhodná doba. Je to téměř zázrak, když se to tak vezme."

„Zázrak?" řekl Salvatore přiškrčeně. „*Jsi těhotná s někým jiným a říkáš tomu zázrak?*"

„O čem to mluvíš?" posadila se ohromeně. „Jaký jiný muž?"

„Podle všeho nějaký syčák, který se s tebou válel, než jsi přijela do Milána."

„Myslíš, že čekám dítě s někým jiným?" vykřikla Elisa.

„Nepokoušej se mi namluvit, že je moje," řekl zamračeně.

„To tedy ano," vyjela na něj. Nemohla dýchat a hrudník ji bolel, jako by ji drtil svěrák. „Nevzpomínáš si snad, že jsi poprvé zapomněl na kondom?"

Vyskočil z postele. Tyčil se nad ní, rozběsněný jako bůh pomsty.

„A to bylo tvoje štěstí, že ano? Co je špatného na tom pravém?" mávl rukou ve vzduchu. „Není snad skutečný otec dítěte bohatý jako já? Nebo tě nechce?" blýskl očima.

Posměch Elisy bolel.

Salvatore ji nikdy před tím neranil a nevěřila by, že je toho vůbec schopen.

„Nikdo jiný není," pokusila se pronést přesvědčivě, ale odpověděla nevýrazným šepotem. „Žádný muž dosud nebyl..."

Jeho posměšný smích ji zasáhl s přesností laseru.

„Spala jsi se mnou na první schůzce. To mnoho důvěry nevyvolává."

„A čím to byl nápad?" rozčílila se.

„Nehraj si na nevinátka. Za takových okolností přišel můj návrh jako dar z nebe," zavrčel.

„Na nic si nehraju! Byla jsem panna!"

Elisa měla vztek. Jako by se musela obhajovat právě touhle skutečností!

„Nelži mi," osočil ji Salvatore.

„Nelžu!" odporovala mu.

„Nepřeberu odpovědnost za omyl jiného muže, abys měla v bance tučnou sumu!" vybuchl.

„Moje dítě není omyl!" zkřížila před břichem ochrannitelsky ruce.

„Možná, ale pokoušet se mě přesvědčit, že jsem jeho otec, to chyba je. Kdo ví? Možná bych byl v naší aféře pokračoval a dokonce ti s dítětem pomohl finančně, kdybys jednala poctivě." Z každého slova ovšem čišelo pohrdání.

„Co to děláš?" řekla, když začal sbírat své oblečení.

„Odcházím," prohlásil s pobouřeným výrazem.

Elisa vyskočila z postele a vrhla se k němu. Nemohli se přece rozejít! Nehodlala se smířit se skutečností, že romantický obrázek její štěstí rozbije hloupé nedorozumění.

Popadla Salvatorea za předloktí a zběsile se ho pokoušela přimět, aby ji poslouchal.

„Prosím, drahý! To dítě je tvoje, přísahám! Miluju tě. Nelhala bych ti!"

„Přestaň," setřásl ji. „Zkusila jsi všechno a prohrála jsi. Vyrovněj se s tím."

„Tohle není hra. Jsem těhotná a čekám tvoje dítě. Ty nechceš být otcem?“

Zkřivil tvář a pak se od ní odvrátil.

Elisa stála jako zkoprnělá, dokud se neoblékl a mechanicky ho následovala, když vycházel do obývacího pokoje.

Minul pohledem slavnostně prostřený stůl, ale neřekl nic. U dveří se zastavil. Pak k ní otočil hlavu a znovu se střetli očima.

Bolelo to jako samo peklo. Jeho pohled jasně říkal, co si o ní myslí.

„Otcí nic nepovím," prohlásil. „Zabilo by ho to. Ale nepokoušej se ho přesvědčit, že je to dítě moje. Nebudu lhát, abych tě chránil.“

Odkudsi z hloubi se v ní vynořil vzdor. Jak se ten bídák vůbec opovažuje!

„Řeknu otcí, co budu chtít, zatraceně!" ucedila. V hrudi jí tepala ohnivá koule, připravená vybuchnout a spálit jí srdce na popel. „Nehodlám lhát, abych chránila *tebe*. Z tvé strany šlo jenom o sex, že ano?“

„Co jiného bych měl mít za plány se ženou, jako jsi ty?“ Elisa neodpověděla. Nemohla. Srdce měla zlomené a ochromila ji nesnesitelná vysilující bolest. Otočil se a odešel.

Zničená Elisa dokázala doklopýtat do koupelny, kde se jí udělalo zle od žaludku.

Salvatore se uvelebil na pohovce hotelového apartmá.

Dlouhé nohy si natáhl před sebe a usrkával sladovou skotskou, kterou si nalil poté, co šla Elisa spát. Zamířila do své ložnice prakticky okamžitě s tvrzením, že je unavená. Salvatore o tom nepochyboval, přestože vypadala spíš zlomeně.

Ani rok po tragedii se nezdálo, že je celá nešťastná událost za ní. Stačil jediný pohled do jejích překrásných zelených očí, aby spatřil skryté trápení a žal. A všechno byla jeho chyba...

Byl na ni krutý a Elisa ztratila jeho vinou dítě. Salvatore si protřel oči, jako by snad mohl zaplašit hrůzný obraz ženy, ležící na posteli v kaluži krve...

Pokoušela se mu po oné osudové noci volat, aby ho přesvědčila, že je dítě opravdu jeho. Hovory však zatvrzele odmítal. Zkusila se s ním setkat i v Milánu, jenže opět neuspěla.

Časem ale Salvatore vychladl. Nakonec v duchu připsal, že dítě opravdu může být jeho, jakkoli se to jevilo nepravděpodobné.

Co když Elisa nelhala? Že by byla podobná matce, jak naznačil otec? Se mnou se nikdy nechovala vyzývavě, přemítal Salvatore zmateně, neflirtovala. Kdyby mě neujistil její vlastní rodič, že je dokonalou kopií matky, myslel bych si, že je nevinná. Nezkušená, jak tvrdila sama onen strašný večer... Proč se mě tak zoufale pokoušela přesvědčit, že je dítě moje?

V temných nočních hodinách ho znepokojovala možnost, že říká pravdu. Nakonec dospěl k názoru, že by pochopil, i kdyby mu Elisa lhala. Tvrdila, že ho miluje a nechtěla ho tudíž ztratit. S láskou prostě nepočítal. Byla pro něj zástěrkou, kterou ženy obhajovaly své touhy, a muži ji využívali jako omluvu pro neuvážené chování. I přesto však chápal, že jí na něm může natolik záležet, aby se obávala, že ho ztratí. Možná se bála čelit mateřství sama.

Když si vyvodil jisté závěry, vydal se Elisu navštívit. Neozvala se po prvním zaklepání. Zabouchal tedy hlasitěji. Věděl, že je doma, protože přes dveře slyšel tichý hlas jejího oblíbeného zpěváka. Nikdy nenechávala rádio zapnuté, když odcházela. Důrazně zaklepal potřetí a pak zkusil otevřít dveře. Klika pod jeho stiskem povolila. Salvatore, rozhněvaný takovou lehkovážností, dveře otevřel a vešel do apartmá.

Čekal, že ji najde v koupelně, kde podle něj nemohla slyšet klepání. Dveře do koupelny však byly zavřené a uvnitř naprostá tma. Stísněně se otočil.

Co když se sem někdo vloupal, uvažoval horečně. Co když je Elisa zraněná, nebo něco horšího?

Vrazil do ložnice, připravený k boji, ale nepřítel nikde. Našel jen malé vzlykající klubíčko, schoulené pod přikrývkami.

Byla to Elisa. Srdceryvně sténala, a po tvářích jí stékaly slzy.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Eliso?" padl Salvatore na kolena vedle postele, kde ležela zkroucená.

„Salvatore! Proč jsi tady?" zasténala, zelené oči plné bolesti.

„Na tom teď nezáleží. Co se stalo?"

„Dítě," vzlykla. „Myslím, že je něco s mým dítětem."

„Zavolám pohotovost!" popadl mobilní telefon.

Neodpověděla, jen znovu zasténala. Na sanitku pak čekali snad celou věčnost.

„Tak strašně to bolí," zaúpěla a zmítala hlavou na polštáři.

„Co se stalo?"

„Nevím," vydechla. „Nic zvláštního jsem nedělala."

Pokusil se jí dodat sílu dotykem ruky. Jako by ale byla v jiné, nedosažitelné sféře.

Nedokázal zabránit bolesti. Nemohl dělat nic jiného, než říkat obvyklé fráze a držet ji za ruce.

Záchranáři konečně dorazili. Jeden ze zdravotníků Salvatorea požádal, aby odešel. V tu chvíli Elisa sevřela jeho ruku zoufale pevným stiskem.

„Ať se mnou nehýbají. Když se pohnu, přijdu o dítě!"

„Eliso, musíš je nechat, aby tě odvezli do nemocnice," domlouval jí.

„Ne," zaklesla se do něj prsty. „Prosím! Nedovol, abych malé ztratila..." Hlas se jí poté zlomil, protože tělo uchvátil další stah. Vypjala se bolestí.

„To bude dobré. Musíš těm mužům věřit," přesvědčoval ji.

„Nemůžu. Je jim to jedno!" pokračovala zmámená bolestí. „Jde o moje dítě. Nechci, aby umřelo. Miluju ho!" zapřísahala se. „Prosím, pomoz mi! Slibuju, že nikomu neřeknu, kdo je otcem. Vráťím se do Ameriky a nebudu ti nijak na obtíž. Jen nedovol, abych ho ztratila!"

Salvatore nevěděl, jak ji přivést k rozumu. Hrdlo měl sevřené, takže nemohl mluvit. Její úpěnlivá prosba se mu do svědomí zařala jako ostří.

„Neříkej takové věci..." zašeptal nakonec.

Záchranář odhrnul příkrývku, aby Elisu prohlédl, a odhalil rostoucí červenou skvrnu.

„Eliso..." vydechl Salvatore zhrozně.

Pohlédla dolů a vykřikla...

Stále mu zněl její zmučený výkřik v uších. Elisa tehdy přišla o dítě, ještě než opustili apartmá. Před převozem jí museli podat sedativa a spoustu dalších léků, aby nevykrvácela.

Když ji Salvatore přišel po několika dnech do nemocnice navštívit, nevšimla si ho. Ignorovala slova i doteky a předstírala, že u lůžka nikdo není.

Když přišel čtvrtý den a doufal, že jí bude lépe, zjistil, že Elisa zmizela. Opustila nemocnici navzdory doporučení lékaře a do práce se nevrátila. Salvatore ani při nejvyšším úsilí nevypátral, kde prožila následující čtyři týdny.

Elisu vzbudil vlastní křik. Srdce jí bušilo jako zběsilé a tělo měla lepkavé potem. Sáhla po lampě vedle postele a nahmátla mužskou ruku.

„Cara, jsi v pořádku?"

Co dělá Salvatore v mé ložnici, uvažovala překvapeně.

Pak si ale vzpomněla. Než proběhne dražba, bude ji hlídat.

„Jen se mi něco zdálo," zavrtěla hlavou ztuhlá chladem, který s sebou hrůzný sen vždy přinášel. „Nebylo třeba, abys vtrhl do mé ložnice jako velká voda," dodala nasupeně.

„Znělo to spíš jako noční můra," nereagoval na její podrážděnost. „Zdálo se ti o dítěti?"

„Ano. Proč se ptáš?" vyjela na něj.

Salvatorea jistě nezajímá mé trápení, dodala pro sebe. „Stejně jsi křičela, když jsi jej ztratila. Ten křik nikdy nezapomenu."

„Ani já," zašeptala.

„Je mi to líto, Eliso..."

Nezeptala se, čeho lituje. Nepotřebovala. Řekl jí to tehdy v nemocnici. Obviňoval se ze ztráty jejího dítěte.

Kdyby někdy řekl *našeho* dítěte, možná bych mu odpustila, pomyslela si utrápeně.

„Bude mi dobře. Teď odejdi," řekla, ačkoli nechťela zůstat sama.

Salvatore beze slova odešel a Elisa se zachumlala pod příkrývky, aby se zahřála a zkusila zaplašit pocity, petruvávající po děsivém snu.

O několik minut později se však Salvatore vrátil. Nechal otevřené dveře do obývacího pokoje, kde bylo rozsvíceno. Odražené světlo proudilo dveřmi, rozptýlilo v její ložnici tmavé stíny. Zastavil se u postele a podal jí šálek jakési horké tekutiny. Upila z něj a zakuckala se.

„To je horká brandy," vysvětlil. „Pomůže ti usnout."

Pokývla na znamení díků, neschopná promluvit a vypila ji.

„Míváš tyhle noční děsy často?" zajímal se.

„Ne, ale včerejší večer mi je nejspíš přivolal," odušila.

„Mně také," přikývl Salvatore.

To ji přinutilo zvednout hlavu a podívat se na něj, tvář měl však skrytou ve stínu.

„Nebyla to tvoje chyba," poznamenala Elisa.

„Ne?" otočil se a šel k oknu, kde odhrnul závěs a zahleděl se do temnoty. „Doktor říkal, že emocionální vypětí

může potrat způsobit a ty jsi byla kvůli mně ve velkém stresu."

To byla sice pravda, ale nemohla mu přiřítat celou vinu. Zazlívala mu, že jí nevěřil a nařkl ji, že podvádí. Salvatore sice zavrhl jejich dítě, ale jeho smrt mu vyčítat nemohla.

„Možná to tak bylo nejlepší," zamumlala.

„Cože?" otočil se k ní.

„Vím, jaké je vyrůstat jako nechtěný potomek, počatý pouhou náhodou," vysvětlovala. Hodně o všem přemýšlela.

Po dítěti sice strašlivě toužila, nemohla ovšem ignorovat životní těžkosti jedince zavrženého rodičem ještě před narozením.

„Tys to dítě ale chtěla," řekl zastřeně, jako by zadržoval pohnutí.

„Ano, jenže ty ne. Vyrostlo by s představou, že je s ním něco v nepořádku a není hodno otcovské lásky.

Neříkám to, aby ses cítil vinen, ale abys pochopil, že neštěstí někdy mívají jisté opodstatnění."

„Svoje dítě bych býval chtěl," řekl Salvatore.

Kdybys býval věřil, že je tvé, doplnila si v duchu Elisa, ale nerozebírala to. Brandy udělala své a právě teď se s ním nehodlala přít. Nedal jí ale šanci.

„Cítila jsi, že tě otec nemá rád?"

Vzdychla si a pokusila se rozmotat směs emocí, kterou k otci cítila během dospívání.

„Ne. Ne přímo nemilovaná, spíš ne tak docela chtěná. Byla jsem zosobněním jeho velké chyby. Nejsem dcera, jaké by rozuměl, na rozdíl od Annemarie. Byla jsem jiná, ne pravá Sicilanka. Nehodila jsem se tam a cítila jsem to. Každé léto jsem přijela a připomněla mu, že jeho dokonalá rodinka má nepěkný kaz."

„To tě jistě zraňovalo," posadil se Salvatore na postel.

„Ano," potvrdila. Nebylo proč skutečnost zapírat.

„A tvá matka?"

„Nenáviděla už samotné označení, ale byla příliš nezávislá a hrdá, aby mě otci svěřila do opatrování. Prožila

jsem tudíž spoustu času v internátní škole nebo s pečovatelkami."

„To je strašné," zhrzil se Salvatore.

„Ve skutečnosti to bylo docela prima," pokrčila rameny. „Domov jsem stejně nenáviděla. Matka se obklopovala patolízaly, kteří neměli stejně jako ona žádné ponětí o věrnosti a péči ve vztahu. Bylo to ošklivé a bolelo vidět vlastní matku, jak lehce přeskakuje z postele jednoho muže do druhého," vysvětlila.

„Proto ses jako dospělá usadila v Itálii, daleko od ní."

„Ano," potvrdila jeho vývody.

„Ale proč ses neodstěhovala rovnou na Sicílii?"

„Táta je tradiční Sicilan. Musela bych žít v jeho domě a to by nebylo spravedlivé vůči Therese a Annemarii. Narušila bych jim domov. Tolerovaly mé letní návštěvy, což je dost."

„Jsou tvoje rodina," namítl Salvatore rozčarovane.

„Ne," odpověděla odevzdaně. „Nepatřím k nim."

Salvatore nevěřil svým uším. Žena, která měla dost kuráže vést prakticky sama firmu *signora* di Adamo, si připadá ve vlastní rodině jako černá ovce.

Překvapivé zjištění Salvatorea pronásledovalo i další den, když vzal Elisů do práce.

Byla tichá a zasmušilá, ale nechovala se k němu už otevřeně nepřátelsky jako den předtím, za což byl vděčný.

„Rozeslala jsi pozvánky na aukci?" zeptal se, když zaparkoval auto před klenotnictvím.

„Ano. Několik lidí už odpovědělo. Očekáváme slušnou účast."

„Budu potřebovat kopie seznamu pozvaných a těch, kteří potvrdili zájem," požádal ji.

„Dobrá," přikývla.

„Přestala ses se mnou hádat," konstatoval.

„Dražba bude už za dva týdny. Až skončí, odejdeš," řekla.

„Na to bych být tebou nesázel," zamručel Salvatore pro sebe.

O několik hodin později o svém rozhodnutí ovšem Elisa vážně pochybovala. Snažila se Salvatorea ignorovat, ale nefungovalo to. Měla pocit, jako by jejím životem projel parní válec.

Byli v obchodě sami a chystala se již brzy zavírat. *Signor* di Adamo právě odešel, stejně jako Salvatoreovi muži, kteří nainstalovali nový bezpečnostní systém. Práce se poněkud zdržela kvůli starému vedení a mohla být dokončena nejdříve zítra.

Salvatore byl rozčilený, ale nedalo se s tím nic dělat. Elisa jeho rozladěnost vnímala jako určité zadostiučinění. Alespoň vidí, že poroučet celému vesmíru zkrátka nemůže, pomyslela si.

Držela se plánu nejmenšího odporu a předstírala, že si jeho přítomnosti není vědoma. Když se o ní se *signorem* di Adamo bavil, jako kdyby tam nebyla, nijak nereagovala. Odmítala se nechat zatáhnout do jejich rozhovoru. Držela jazyk za zuby, i když prohlásil, že s ní zůstane do zavření obchodu a pak dokonce zamluvil místa na dnešní večer v restauraci, kam během jejich krátké známosti chodívali.

Se Salvatoreovým posledním činem už ale pohár její trpělivosti přetekl. Podával jí malou zlatou brož.

„Nebudu nosit nějaké sledovací zařízení," zamračila se.

Salvatore vytáhl obočí a usmál se.

„Myslel jsem, že mi nechceš odporovat," připomněl jí.

„Nechci s tebou být vůbec," vybuchla. „Myslela jsem, že když tě budu ignorovat, dáš mi pokoj. Ty ses ale rozhodl mi to znemožnit, že? Proč, Salvatore? Proč mě mučíš?"

„Nechci tě mučit. Patříš ke mně. Jednoduše ti nedovolím předstírat, že do tvého života nepatřím," prohlásil.

„To nemyslíš vážně!"

„Jak jsem řekl," opáčil. „Smiř se s tím."

„Zavrhl jsi naše dítě, ale děláš si nároky na mě? Ani náhodou! Ani za tisíc let."

„Neodmítl jsem naše dítě," zavrtěl hlavou.

„Prosím? Aha, už chápu," dotkla se prstem spánku a sešpulila rty. „Nevěřil jsi, že je dítě tvoje, takže ses jej nemohl zřici. Úžasná logika!" prohlásila pohrdavě.

Ošklivila se jí vlastní jízlivost, ale Salvatore rozřízl její zranění a teď se zdálo, že se z něj nezadržitelně vyplavuje všechen hnus.

„Řekla jsi mi o těhotenství po pouhých čtyřech týdnech! Co mi asi tak přišlo na rozum? *Porca miseria!* Myslíš, že se mi zamlouvalo pomýšlení, že nosíš potomka někoho jiného?"

„No tak, Salvatore! Přiznej si, že jsem pro tebe nic neznamenala a ty jsi mi zkrátka *nechtěl* věřit."

„Nemůžeš vědět, co jsem chtěl!" zahřměl.

Elisa ustoupila před silou jeho hlasu zpět. Byl sice vznětlivý, ale nikdy na ni nekřičel.

„Promiň, ale mluvím za tebe skutky. Neměl jsi důvod se domnívat, že jsem zapletená s jiným. Taková domněnka ti prostě přišla vhod," zopakovala.

„Tvůj otec prohlásil, že jsi stejná jako matka," vyčetl jí. „To on přiznal, že se podobáš Shawně, proslavené spíš nesčetnými milostnými pletkami než hereckými schopnostmi."

Elisa byla v šoku, že o ní otec pronesl něco takového.

„Tvrdil, že jsem jako Shawna?"

To vážně bolelo. Nebyli si blízcí, ale věřila, že ji otec zná lépe. Myslela, že ví, jak moc se jí přičítá matčin styl života, přestože o tom nikdy nemluvila. O své dokonalé Annemarii by si nikdy takové věci nepomyslel...

Salvátore ji lítostivě pozoroval. Měla toho právě dost.

„Nech si ten soucitný pohled! Otec se mýlí, stejně jako ty, ale mně je to jedno! Slyšíš? Je mi to fuk!" rozhorlila se spíš ze zoufalství než z přesvědčení.

Jsem dospělá, utvrzovala se Elisa v duchu. Nepotřebuju uznání od otce, ani Salvatorea. Jestli jediná dva muži, které jsem kdy milovala, věří, že jsem poběhlice, tak ať!

Salvatore otevřel ústa, aby něco namítl, ale pak otočil hlavu a zahleděl se na ulici před obchodem.

Elisa začala cosi říkat, ale zavrtěl důrazně hlavou a dal si prst před rty. Pak vykročil k apartmá *signora* di Adamo.

Sklouzla pohledem ke dveřím. Byly lehce pootevřené. Nepamatovala si, zda zůstaly otevřené i po majitelově odchodu.

Rozechvěla se zlou předtuchou, když jí Salvatoreovo varování došlo. Měla přesunout zboží do trezoru již před dvaceti minutami, ale kvůli hádce neprovedla nic z obvyklé zavírací rutiny.

Dveře šéfova apartmá se otevřely a Salvatore k nim vyrazil. Ve stejný okamžik vpadli do vchodu obchodu dva muži v karnevalových škraboškách.

Salvatore bleskurychlým pohybem uštědřil ránu muži s hrozně vypadající zbraní, který se vloupal zadním vchodem, ale skočil na něj další z lupičů.

„Uteč, Eliso! Zavři se do trezoru!“ zakřičel.

Běžela tedy do trezoru, ale nezavřela jej.

Salvatoreovi se podařilo omráčit i oba muže s maskami. Viděla otevřenými dveřmi do apartmá *signora* di Adamo, kde muž se zbraní právě vstal. Pohnula se tam ale další tmavá silueta a Elisa pochopila, že nezaútočil zadním vchodem sám.

„Salvatore!“ varovala ho.

Zaslechl výkřik a otočil se.

„Je jich tu víc! Pojd!“ mávala na něj horečně.

„Poradím si. Zavři dveře, *cara*. Hned!“

„Ne, bez tebe ne!“ zalkala.

Salvatore zaklel. Obhlédl muže na podlaze. Jeden z nich se začal hýbat.

„Salvatore, pojd!“ vykřikla šílená strachem. Pak dostala nápad. Věděla, že ji nevystaví nebezpečí, takže opakovala dřívější varování s dovětkem. „Já ty dveře nezavřu, dokud nebudeš vevnitř taky!“ prohlásila a udělala krok ven, aby mu dokázala, že myslí výhrůžku vážně.

Salvatore zaklel. Pak kopl mocně do dveří apartmá, čímž poslal muže za nimi k zemi, otočil se a běžel k ní.

Strčil Elisu do trezoru, ale zůstal venku a začal těžké ocelové dveře zavírat.

Vykřikla na protest a sáhla po jeho paži. Kdyby chtěl Elisu setřást, zranil by ji.

Třeskl výstřel a zeď vedle trezoru vybuchla ve spršce omítky a roztříštěného dřeva.

Salvatore vpadl do trezoru a trhnul těžkými dveřmi, aby je zavřel. Zavírací mechanismus sepnul a zámek začal zapadat na patřičné místo. Zvuk zapadajících závor doprovázely další výstřely, ale žádná ze střel nemohla prorazit stopu silné opláštění.

Když se dveře neprodyšně uzavřely, zvuk střelby utichl. Elisa stiskla spínač bezpečnostního světla a absolutní temnotu trezoru projasnila slabá záře. Ulevilo se jí. Salvatore otevřel mobilní telefon a zaklel. „Není tu signál.“

„Někdo jistě uslyší výstřely a zavolá policii," řekla. Bezpochyby víc lidí. V malém městě rozhodně nebyly výstřely obvyklá večerní zvuková kulisa.

„Kčertu, Eliso, proč jsi mě neposlechla?" otočil se k ní s vyčítavým pohledem. Typický arogantní mužský.

„Jsi snad neprůstřelný, Salvatore? Mohli tě zabít!" strachem jektala zuby při pouhém pomyšlení. „Proč jsi nešel do trezoru hned?" pálily ji v očích slzy. „*Mohli tě zastřelit!*“

„A to by tě trápilo?" zeptal se s nečitelným výrazem.

Jak se jen může tak hloupě ptát, divila se v duchu.

„Ano..." zlomil se jí hlas a rozplakala se.

Zavrtěl hlavou a stiskl ji něžně v náruči.

„Jsem v pořádku. Na tohle jsem přece vycvičený."

„Chceš říct, že... že takhle riskuješ neustále?" ztuhla. Věděla, čím se jeho firma zabývá, ale pro ni byl vždy uhlazený majitel, ne nebezpečný strážce, který pošle k zemi během vteřiny tři muže.

„Vlastním firmu, *amore*. Jako ochranka obvykle nepracuju," usmál se.

„Jak často tedy?" popadla ho za klopý saka.

„Tohle je vlastně poprvé," přiznal.

„Takže jsi dal život v sázku jako otcův nejlepší přítel? Měl jsi nechat někoho jiného, aby mne hlídal. Opravdového osobního strážce," vyčetla mu. „Někoho zvyklého riskovat život pro klienta."

„Nedovolil bych jinému muži, aby tě chránil," přitiskl ji k sobě.

„Kvůli pocitu viny?" nadhodila.

„A neměl bych se snad cítit vinen?" reagoval Salvatore.

Potvrzením motivace uhasil jako ledová voda nepatrnou jiskru naděje, která v ní blikala. Chvilí měla dojem, že k ní cosi cítí i po tom všem.

Nechtěla, aby se cítil vinen. Zkoušela sama sebe přesvědčit, že od něj v emocionálním směru už nechce vůbec nic. Stres ze střelby a vědomí, že mohli být oba mrtví, však prolomily její sebeovládání.

Posunul ruce po jejích zádech a konejšil ji.

„Ty jsi vzrušený!" pohoršila se nad neklamným tělesným projevem jeho mužného těla.

„Už dlouho jsem tě neměl tak blízko u sebe," pokrčil rameny. „Kromě toho je dobře známé, že nebezpečí působí jako afrodiziakum. Nevšímej si toho. Já se taky pokusím."

„To by bylo poprvé," zaklonila hlavu a podívala se mu v mdlém světle do očí. Chtěla situaci odlehčit, aby ulevila narůstajícímu napětí, ale chraplavá odpověď vyzněla spíš vstřícně.

„To je bohužel pravda. Tobě odolat nedokážu, *cara*," napjal se.

Neřekla nic. Nemohla. Její tělo reagovalo na Salvatoreovu přítomnost tak, jak bylo zvyklé. Ľadra řadonila po jeho dotyku a nohy se jí o vlastní vůli lehce roztáhly. V Elisině těle propukl nezvladatelný požár, který vzbuzoval bolestivé touhy.

„Rozhodně mi to neulehčuješ," zasténal Salvatore. Pak cosi zamumlal, sklonil hlavu a s nehoráznou posedlostí majetnický uchvátil její rty.

PÁTÁ KAPITOLA

Elisa nedokázala Salvatorea odmítnout.

Na minulosti teď nezáleželo. Stalo se příliš mnoho věcí najednou.

Později mi na dřívějších událostech znovu záležet bude, ale teď nechci na nic myslet, rozhodla se.

Rozevřela rty a on okamžitě využil příležitosti, aby polibek prohloubil a sklouzl jazykem po jejím. Ochutnal ji a dovolil jí ochutnat jeho.

Vyklenula k němu žádostivě tělo. Bylo to tak dlouho... Ovinula mu ruce okolo krku a vychutnávala si důvěrnost jeho polibku i doteku.

Hladil jí boky a nechal prsty sklouznout nebezpečně nízko, až zasténala.

„*Si, amorino.* Tak je to správně," zamručel. Polibek nenasytně rostl a dlouho tlumená vzájemná touha vybuchla jako ohňostroj.

Lehce ho kousla do spodního rtu.

Salvatore Elisu zdvihl a donesl ji ke stěně trezoru. Chladný a hladký kov ovšem vnímala ve víru vášně jen velice vzdáleně.

Vyhrnul jí sukni a laskal rukou napůl odhalené pozadí. Elisa chtěla cítit jeho kůži na své a chvatně mu rozepínala knoflíčky košile.

V mžiku byli oba bez šatů a její ňadra si hověla v jemném ochmýření Salvatoreova hrudníku.

„Chci tě, *dolcezza*“ prohlásil.

Elisa neodpověděla, protože měl rty těsně přitisknuté k jejím. Toužila po něm ovšem také. Pak ji Salvatore políbil na šíji.

„Sladká, jsi tak sladká...“ zašeptal.

Slova, která říkával, když se před rokem milovali, v ní tentokrát vyvolala jiné vzpomínky. Dočasně uspaná bolest jí znovu zasáhla a odňala vášeň. Zachvěla se neblahými pocity, nikoli touhou.

Opřela si hlavu o zeď a ruce jí znehybněly.

„Sladká i přes to, že jsem se tě pokusila obdařit dítětem jiného muže?“

„To sem teď nepatří,“ zoufal si Salvatore, posedlý chťíčem.

„Nemůžu na to přestat myslet,“ zašeptala.

„Teď ne, Eliso. Promluvíme si potom,“ žádal ji.

„Žádné potom nebude,“ odpověděla.

Salvatore úplně ztuhl a odstoupil od ní.

„Mýlíš se, Eliso. Máme společnou minulost, současnost i budoucnost. Nechci jen další románec. Chci si tě vzít,“ prohlásil.

Před rokem by ji takové prohlášení dojalo. Teď pro ni však nebylo víc než kouř ve větru.

„Takže tvůj pocit viny vymaže jenom manželství?“ potřásla hlavou tak silně, až se jí zatočila. „Na to zapomeň. Opuštění svatbou nedosáhneš.“

„Tehdy sis mě chtěla vzít,“ namítl. „Jinak bys mi neříkala o dítěti, ne?“

„Muž by měl vědět, že se stane otcem,“ vyhnula se přímé odpovědi.

„A co jsi čekala? Že se zachovám čestně a nabídnu ti manželství, vid’? Konečně proč ne? Byli jsme milenci a naše rodiny jsou si odedávna blízké. Co by mohlo být přirozenějšího?“

Když zopakoval všechny myšlenky, které tehdy procházely hlavou i Elise, přilil další dávku do směsi žalu.

„To bylo tehdy. A teď je teď," řekla.

„Na, obleč se, abychom nelitovali následků," vzdychl si a sáhl dolů, aby jí podal z podlahy šaty.

Převzala oděv z rezavě hnědé látky roztřesenou rukou a pak si jej převlékla přes hlavu. Přestože byla oblečená, necítila o nic méně zranitelná.

Trápila ji lehkost, s jakou ji Salvatore nechal na pokoji. Jak jen můžu toužit po muži, který mi tolik ublížil, přemítala zničeně. Copak jsem masochista?

Salvatore si svlékl sako a nechal si rozepnutou košili. Přestože měl trezor přívod vzduchu pro případ nebezpečí, větrání bylo minimální. Nebylo tu vyloženě dusno, ale ani příjemně chladno.

Pro Elisu nebylo lehké vyrovnat se s pohledem na polonahé mužské tělo. Stáhla se tedy do zadní části trezoru. Nohy se jí stále nekontrolovatelně třásly. Byla tak blízko smrti a milování...

Vkročila do miniaturní koupelny, která byla vestavěná do rohu trezoru. Zavřela dveře a opřela se o ně. Několikrát se zhluboka nadechla a naklonila se nad malé umyvadlo, aby se osvěžila chladnou vodou.

Vytáhla spony, které nyní jen chabě přidržovaly rozčuchaný účes, a rozčísla drdol prsty. Nechala si vlasy rozpuštěné, protože je bez zrcadla a hřebenu nedokázala opět dokonale upravit.

Když otevřela konečně dveře, Salvatore stál hned za nimi a čekal.

„Už je tu volno, jestli potřebuješ," udělala rychle krok na stranu.

„Když mi bylo osmnáct, měl jsem přítelkyni," řekl zdánlivě zcela mimo souvislost.

„To je mi tedy novinka. Ženy se k tobě slétaly jako včely na med," reagovala jízlivě.

„Jmenovala se Sofia Pannini," nekomentoval její sarkastickou poznámku. „Byla krásná, sexy a velmi zkušená. O čtyři roky starší než já."

Nečekaná otevřenost Elisy tak šokovala, že zůstala stát a pozorně poslouchala.

„Svedla mě na druhé schůzce," pokračoval s napjatým výrazem ve tváři.

Elisino nevěřící odfrknutí Salvatorea nijak nepřekvapilo. V jejich vztahu obstaral veškeré svádění on. Pokrčil rameny nad jejími pochybami.

„Prožil jsem mládí mezi samými muži. Výcvik probíhal ve spartánském prostředí, v němž jsem nemusel čelit důmyslným ženským intrikám."

„Určitě ses později v tomhle směru zásadně poučil," odtušila ironicky.

„Bez komentáře. Pokouším se ti něco sdělit," zavrčel netrpělivě.

Nelíbilo se mu s Elisou tyhle vzpomínky sdílet, protože bude za blázna, ale zasloužila si znát pravdu. „Když jsem se setkal se Sofií, myslel jsem si, že vím, jak se věci mají. Ve skutečnosti jsem byl proti ní nezkušené děcko. Vyvedla mě z míry neovladatelným chťíčem. Nemohl jsem se jí nabažit."

„Myslíš, že chci tohle poslouchat?" rozhořčila se.

„Mé tehdejší zážitky mají mnoho společného s mou reakcí na tvoje těhotenství," zasela v něm její žárlivost malé semínko naděje.

„Tak pokračuj," stáhla ústa zamračeně.

„Byli jsme se Sofií asi šest týdnů, když řekla, že je těhotná."

„Vsadím se, že jí *jsi* věřil," uryla Elisa.

„Uvěřil," připustil a nenechal se zasáhnout její jízlivostí.

„Počítám, že ti její táta ovšem neřekl, že je coura," přisadila si hořce Elisa.

„Tebe otec takhle nenazval," protestoval Salvatore a hluboce litoval, že se Elise vůbec o otcově prohlášení zmínil. Ranilo ji a on k ní cítil ještě větší pocit viny

„Zpátky k té dívce," řekla Elisa. „Ale nevzal sis ji, že?" Salvatore se zamračil.

„Nevzal, přestože jsem to měl v úmyslu."

„Šťastná to žena," poznamenala kysele.

Salvatore pokrčil rameny a cítil se velmi nepříjemně.

„Ona si to nemyslela. Naše rodina je totiž bohatá a já jsem otcův jediný dědic. Byl jsem připravený si Sofii vzít."

„A podvedla tě snad?" zeptala se. „Že by dítě nebylo tvoje?"

„Přesně tak," potvrdil.

„Jsi si jistý?" přimhouřila podezíravě oči.

„Bohužel ano. Otec zuřil, když jsem mu o svatbě řekl a vyhrožoval, že mě vydědí. Bylo mi to tehdy jedno."

„Nechtěl, aby sis vzal matku svého dítěte? A kdepak je pověstná sicilská čest?"

„Nevěřil, že Sofia čeká moje dítě."

„Aha, tak ono je to dědičné," přisadila si.

„Otec měl pravdu. Nechal ji prověřit a ukázalo se, že žila se starším ženatým mužem ještě týden před tím, než jsme se stali milenci."

„To ještě neznamená, že dítě nebylo tvoje," oponovala.

„Neznamená," souhlasil Salvatore. „Jenže krevní test, provedený během jejího těhotenství, podezření potvrdil. Musela podstoupit ze zdravotních důvodů odběr plodové vody a otcí se podařilo zjistit výsledky. Krevní skupina dítěte nebyla Sofiina ani má."

„A on ti vše řekl," odvodila si Elisa.

„Večer před tím, než jsem za ní hodlal utéct a vzít si ji," přikývl.

„Co dělala, když pravda vyšla najevo?" zeptala se Elisa.

„Plakala. Byla zoufalá. Otec dítěte kvůli ní odmítl odejít od manželky. Sofiina rodina byla rozhněvaná a vyhrožovali, že se jí zřeknou."

„Musela být vyděšená," poznamenala Elisa soucitně. „Co jsi udělal?"

„Dal jsem jí peníze, aby začala život někde jinde. Nedokázal jsem ji nechat jenom tak odejít. Ale pak... Pak jsem nechal na holičkách tebe." Salvatore věděl, že s ostudnou skutečností bude žít po zbytek života.

Ani mdlé světlo nezakrylo fakt, že se Elise z obličejů vytratila barva. Nevzdala se ovšem, a v hovoru pokračovala.

„Nebavíme se o mně, ale o Sofii a tvém osmnáctiletém já," připomněla mu. „Jak se jí vedlo pak?"

„Vdala se rok po narození dítěte," odpověděl.

„Všechno tedy dopadlo dobře," usoudila Elisa.

„Ale ne pro mne," podotkl Salvatore. Po téhle zkušenosti se stal nedůvěřivým, což přišlo později jemu i Elise zatraceně draho.

„Miloval jsi ji?"

„Chtěl jsem ji," odpověděl Salvatore neurčitě.

„Stejně jako mne," odušila Elisa. Nelíbilo se mu, že přirovnává jejich vztah k pletce se Sofií.

„To nebylo stejné," protestoval.

„Pravda. Věřil jsi jí víc než mně," pokývala hlavou.

„Mou nedůvěřivost vůči tobě zavinila špatná zkušenost se Sofií."

„A otcovo tvrzení, že jsem jako Shawna," dodala.

„Bohužel," přitakal a pomyslel si, že se to raději neměla dozvědět.

Elisina hlava i srdce utrpěly šok. Před rokem zaplatila za hřích jiné ženy a Salvatoreovu rozervanou mužskou pýchu.

Konečně pochopila jeho rozporuplné chování a zjistila, proč byl Salvatore tak tvrdošíjně neoblomný.

Pomluvil ji vlastní otec. S tím se nebyla schopná vypořádat. Soudil, že je stejná jako Shawna, navzdory skutečnosti, že mu svým chováním nikdy nezavdala příčinu. Nehodlala se přehrabovat v minulosti, o níž věděla, že je bezúhonná.

Pak tu byl fakt, že otěhotněla příliš rychle, aby Salvatore po špatné zkušenosti se Sofií uvěřil, že je dítě jeho... „Díky, že jsi mi o Sofii řekl," prohlásila nakonec, ale nedokázala se mu podívat do očí. Zaměřila se raději na praktické otázky současnosti.

„Zůstaneme tady celou noc, takže bychom si měli udělat pohodlí," navrhla a otočila se od tiché postavy. Vyšla se k malé skříňce, přiléhající k zadní stěně umývárny, kde byly uschovány nouzové zásoby.

Signor di Adamo vybavil stejně jako mnozí jiní klenotníci trezor jídlem a dalšími potřebami, kdyby jej bylo nutné v případě loupeže použít jako úkryt. Bezpečnostní časový zámek byl nastaven na devět hodin ráno a mohutné kovové dveře nebylo možné otevřít dřív.

„Chudák starý pán. Ti muži nejspíš před odchodem ukradli všechny šperky," vzdychla Elisa, která kvůli hádce se Salvatorem nepřesunula zboží do bezpečí. „Je sice pojištěný, ale škody mohou firmu zničit." Bylo by to smutné, po všem co jsme oba obětovali, pomyslela si.

„Páslí po korunovačních klenotech, ne obvyklé kolekci ve výkladu," soudil Salvatore. „Jakmile zjistili, že jsou klenoty zavřené v bezpečí, jistě nemámili čas s obyčejným zbožím."

„Stále je tu aukce. Doufejme, že výtěžek obchod zachrání," vyslovila Elisa toužebné přání. „A klenoty jsou v bezpečí."

„Prozatím," zabručel Salvatore.

Vzhlédla od skříňky, z níž vybírala potraviny, aby jim připravila nějakou večeři.

„Ti lupiči přece nebudou riskovat. Kdyby se pro klenoty vrátili, policii by nejspíš neunikli."

„Jsi v mnoha směrech tak nezkušená," natáhl ruku a pohladil ji s úsměvem po tváři.

Stáhla se zpět. Šlo o mimovolný pohyb, ale Salvatore se zamračil.

„Jen ne v tom jednom, který se počítá," vyklouzlo jí, než se stačila ovládnout. Okamžitě poznámky litovala. Ne

snad, že by si nezasloužil rýpnutí, ale protože nechtěla znovu otevírat předchozí konverzaci.

„Eliso! *Piccola*, jsi uvnitř?“

Hlas *signora* di Adamo, rozléhající se v malém prostoru, Elisu zaskočil. Chvilí nevěděla, co se děje.

Salvatore byl ovšem v mžiku na druhé straně trezoru u malé černé krabičky interkomu, zapuštěné do silné kovové zdi blízko dveří.

„Tady je Salvatore. Elisa je tu se mnou,“ ohlásil se.

„Nejste zranění?“ slyšeli vyděšený hlas starého pána.

„Kdepak. Otevřít časový zámek nejspíš nemůžete, že?“

„Bohužel ne. Díkybohu, že jste oba v pořádku.“

Pak Salvatore *signorovi* di Adamo přiblížil sled událostí a popsal, jak nakonec skončili zamčení v trezoru.

Rozrušený hlas Elisina zaměstnavatele pak nahradil věcný tón místního policisty. Poslouchal Salvatoreovu zprávu, zatímco si Elisa ustaraně kousala dolní ret.

„Zeptej se na zboží,“ řekla Salvatoreovi.

„Elisa si přeje hovořit s majitelem obchodu,“ řekl do domácího telefonu a odešel od stěny, aby mohla mluvit Elisa.

„*Signore* di Adamo, nestačila jsem před vloupáním šperky schovat,“ pronesla omluvně.

„Všiml jsem si,“ řekl tázavým, ale nijak ustaraným tónem.

„Nic tedy nevzali?“ ulevilo se jí, že nedbalostí nezavinila žádnou ztrátu.

„Ne, *piccola*. Záleželo jim jen na korunovačních klenotech.“

„To si myslí i Salvatore,“ přitakala. „Asi byste měl vzít zbytek šperků raději k sobě domů. Obchod už není bezpečný,“ uvažovala nahlas a otočila se k Salvatoreovi. Když už se sem vnutil coby bezpečnostní expert, může být koneckonců užitečný, napadlo ji „Co máme dělat?“ zeptala se ho.

„Nech mě vše domluvit,“ odpověděl.

Elisa mu uvolnila místo. Uklidnilo ji, když Salvatore dojednal, že se jeho muži šperků ujmou.

Majitel jim pak slíbil, že se vrátí, až ráno časový mechanismus sejf otevře. Pak už bylo ticho.

Vrátila se ke skříňce, aby její obsah probádala s větším zájmem než předtím. Už bylo jasné, že je zboží v bezpečí a *signor* di Adamo o ně nemá starost, takže mohla promyslet večeři s větším klidem. Navíc už měla opravdu hlad.

Vzala sýr, dvě láhve minerálky s otočnými uzávěry, plechovku tuňáka a krekry. Přidala ještě olivy, sušená rajčata v oleji a nakládané mrkvičky.

Pak přerovnávala obsah skříňky tak, aby mohla vysunout jednu poličku, kterou použije místo stolu. Naštěstí tu byly i papírové talíře, plastové příbory a ubrousky, takže nebudou nucení jíst rukama.

Rozložila potraviny na dva talíře a drobné lahůdky dala doprostřed, aby na ně oba pohodlně dosáhli.

Salvatore odšrouboval uzávěry lahví a otevřel sklenice s konzervovaným jídlem. Sdl si k jedné straně improvizovaného stolku, zatímco se Elisa opatrně usadila na podlahu z druhé strany.

„Tenhle piknik je na hony vzdálený vybranému menu, které jsem objednal na večer, *cara*,“ poznamenal.

Elisa se nemohla rozhodnout, zda by bylo horší oživení vzpomínek při večeři ve známém podniku, nebo jejich vynucená blízkost.

„Nemáme moc na vybranou,“ řekla nakonec.

Salvatore pokrčil rameny, až se mu svaly na odhalené hrudi zavlnily velmi vzrušujícím způsobem.

Dobře, je tu teplo, ale zapnout si košili by ho nezabilo, pomyslela si Elisa.

„Co víš o tátově zdraví?“ zaměstnala raději myšlenky jiným tématem, když si ukrojila tenký plátek sýra.

Salvatore si vzdychl, jako by byl duší jinde.

„S jeho srdcem to prý není vážné, pokud se bude řídit doporučením lékaře a vyhne se stresu,“ odpověděl.

Jako třeba strachu o bezpečí své dcery, pochopila Elisa podtext vyjádření, aniž musel být pronesen nahlas.

„Co se mu vlastně stalo?"

„Měl před několika měsíci malou příhodu a skončil v nemocnici na pohotovosti. Doktor říkal, že selhání samo o sobě vážné není, ale varuje před budoucími potížemi, jestliže ihned nezmění životní styl," vysvětloval Salvatore.

„A udělal to?" zajímala se Elisa.

„Méně pracuje, cvičí a zdravě jí," pokrčil rameny a Elisa chtěla křiknout, aby si tu zpropadenou košili zapnul.

„Jsem si jistá, že na něj Theresa dohlédne," poznamenala spokojeně, protože věděla, že její nevlastní matka otce hluboce miluje. „Stále ale nechápu, proč mi nic neřekl."

„To skutečně nevím," odpověděl.

Kdyby od Salvatorea minulý rok neutekla, navštívila by Sicílii nejméně ještě jednou a bezpochyby by se o otcově stavu dozvěděla. Vina byla tedy v podstatě na její straně.

Úklid po jednoduché večeři byl díky jednorázovému nádobí a tekoucí vodě velmi rychlý. Pak si znovu sedli na podlahu, ale tvrdý povrch byl brzo nepohodlný. Elisa stáhla kolena pod bradu a zula si boty.

„Bude se nám dost špatně spát," poznamenal Salvatore.

Elisa zvedla hlavu a píchlo ji svědomí.

Měla bych Salvatoreovi říct o malé nafukovací matraci ve skřínce, uvažovala. Potíž je v tom, že bychom museli sdílet jedno lůžko.

Byla to sice smysluplná volba, ale pobouřila ji vyhlídka na spaní vedle něj. Pomyšlení na noc, protrpěnou na tvrdé podlaze, však nakonec udělalo své. Bude rozumnější podělit se o nevelké, ale měkké lůžko. Navíc není nikde psáno, že bude dlouho nepoužívaná matrace stále těsnit a udržet vzduch. „Ve skřínce je nafukovací matrace," postavila se. „Můžeme si na ni sednout."

„A později spát?" zvedl Salvatore tázavě obočí. „Spolu?"

Elisa se donutila přikývnout. Když viděla jeho spokojený pohled, napadlo ji, že bude raději spát na zemi.

„Nedělej si žádné naděje, Salvatore. Jestli se o něco pokusíš, shodím tě na zem, jasné?“

ŠESTÁ KAPITOLA

Elisina výhrůžka byla absurdní. Salvatore byl mnohem větší a silnější než ona, ale nekomentoval ji.

Vyndala tedy matraci. Nebyla u ní pumpička, takže ji museli nafouknout vlastními silami.

Salvatore se usmál, když poprvé splasklou hmotu převzal a přiložil rty k ventilu, který předtím používala Elisa. Téměř cítila jeho ústa na svých.

Horší bylo, když od něj matraci dostala zpět.

Intimita ze sdílení jednoho náustku ji vnitřně sevřela. Skryla reakci, ale cítila, že Salvatore o jejích pocitech stejně ví.

Když matraci konečně spojeným úsilím nafoukli, rozprostřel na ni prostěradlo. Pak si sedli a poslouchali, zda nezazní zrádný sykot unikajícího vzduchu.

„Zdá se, že je v pořádku," prohlásila Elisa. Nebyla si jistá, zda je zklamaná, nebo má radost.

„Kéž bychom měli karty, nebo nějaké jiné rozptýlení," dodala po chvíli.

„Nudí tě moje společnost, *dolcezza*? Věděl bych, jak si ukrátit čas."

„Ani nápad," ztuhla Elisa a probodla Salvatorea spalujícím pohledem.

„Co je špatného na hře země, město, zvíře?" otázal

se nevinným výrazem, čímž Elisu dokonale doběhl.

A tak tedy hráli, přestože byla unavená, protože minulou noc málo spala.

„Myslím, že bys měla spát, *cara*,“ řekl Salvatore, když potřetí zívla.

Nechtěla si sice lehnout, jenže věděla, že bude stejně nakonec muset.

„Půjdeš si taky lehnout?“

„Ledaže bych tu chodil, nebo se natáhl na tvrdou podlahu. Nic z toho mě neláká. Budu spát, včera jsem si moc neodpočinul.“

„Omlouvám se,“ řekla, protože minulou noc Salvatorea vzbudila její noční můra.

Odevzdaně vešla do malé koupelny, aby se přichystala na nocování. Když po chvilce vyšla ven, stál tam Salvatore jen v kalhotách a na prstě mu visela košile.

„Vezmi si ji,“ podával jí oděv. „Na spaní bude mnohem pohodlnější než šaty.“

Bezpochyby měl pravdu, ale Elisa se utápěla v nepochopitelných rozpacích.

„To bude dobré,“ zdráhala se. „Mé šaty nejsou tak zlé,“ namítla, přestože byly delší a užší než kterákoli z jejích nočních košilí.

„Nebud' tvrdohlavá. Víím, jak nerada spíš s omotanýma nohama,“ dodal.

Salvatoreova připomínka jejich dřívějšího důvěrného vztahu jí náladu nevylepšila.

„Tentokrát to přežiju,“ prohlásila.

„Není třeba,“ dal jí košili přes ramena. „Nic bych si neužil víc, než ti pomoci s převlékáním, *cara*,“ dodal.

„Už ti někdo řekl, jak jsi panovačný?“

Odpovědí jí bylo tiché sklouznutí stahovacích dveří.

Nevěděla, zda by výhrůžkám dostál, ale raději si svlékla šaty i podprsenku sama. Zapnula na košili úplně všechny knoflíčky, ale límeček byl příliš velký, takže měla velký výstřih.

Potom si šla lehnout na matraci.

Salvatore rozložil na jednu stranu sako, aby neležela holou kůží na velurem pokrytém povrchu matrace. Uvažovala, že se ze vzdoru uloží na druhou stranu, ale pak nápad zamítla. U stěny nemůže padat na zem a Salvatore nebude mít záminku se jí dotýkat.

Schoulila se do Salvatoreova saka a čekala, až přijde z koupelny. Přetáhla přes sebe tenké prostěradlo, spíš aby zakryla nahé nohy než kvůli chladu.

„Chceš nechat rozsvíceno?“ zeptal se Salvatore, když po chvíli přišel.

Koupelnu najdeme bez potíží i potmě, přemýšlela. A v temnotě se nám bude mnohem lépe spát.

„Ne,“ odpověděla.

Stiskl tedy vypínač a jemná záře nouzového osvětlení pohasla.

Elisa čekala, až k ní přijde na lůžko. Zmítala se emocionálně mezi strachem a jistým očekáváním.

Když si lehl, dal jí ruku okolo pasu a druhou pod hlavu jako polštář a přitulil se k ní, jako by byli stále milenci.

Ztuhla a pokusila se mu vykroutit.

„Salvatore!“

„Bud' rozumná, *cara*“ sevřel ji pevněji. „Na malé matraci je to jediná pohodlná pozice na spaní. Slibuju, že tě nebudu obtěžovat. To mi tolik nevěříš?“

Elisa začala něco znovu namítat, ale on ji umlčel lehkým polibkem na čelo.

„Tiše. Už spi,“ řekl. Pak už bylo ticho.

Nepokusil se polohy nějak využít, takže se nakonec uvolnila. Cítila se mnohem bezpečněji než celé měsíce a neuvěřitelně rychle usnula.

Když se Elisa vzbudila, byla naprostá tma. Pomalu jí do vědomí pronikaly vzpomínky. Něco ale chybělo.

Necítila teplo Salvatoreova těla, které ji před usnutím obklopovalo. Byla pečlivě zahalená prostěradlem, jako by ji někdo opatrně přikryl.

Zaposlouchala se, ale neslyšela jediný zvuk. Kromě toho by v naprosté tmě světlo z umývárny pronikalo okolo dveří, kdyby tam byl. Slyšela Salvatoreův dech, ale nerozeznala, kde je. Rozespale se posadila a prostěradlo jí spadlo k pasu.

„Salvatore?”

„*Sì, cara?*” odpověděl jasným hlasem, jako by už byl chvíli vzhůru.

„Proč nespíš?”

„Mám nějakou čest, přestože vím, co si o mně myslíš,” zasmál se.

„Řekla jsem, že o tvé cti pochybuju?” zeptala se nechápavě a promnula si oči, což ovšem v neproniknutelné temnotě nepomohlo. „To ti nedovolí spát?” nedávala její rozespalé mysli Salvatoreova odpověď žádný smysl.

„Toužím po tobě,” vysvětlil svá slova. „Nedokážu ležet vedle tvého rozkošného těla ani minutu a nesáhnout na něj,” přiznal se.

Slyšela smyslný podtón jeho hlasu, ale nezamlouvalo se jí být objektem tak silné fyzické touhy.

„Po Sofii jsem přísahal, že mě už žádná žena takhle znovu sexuálně nezotročí,” pokračoval.

„Nejsi rád vyvedený z míry,” přitakala. Možná by tomu Salvatore nevěřil, ale neuspokojovalo ji sexuálně přitahovat. Čistý pohlavní pud neměl s láskou a úctou nic společného.

„Naučil jsem se sebeovládání a disciplíně za okolností, které by byly pro mnoho lidí nemožné,” doplnil.

„A myšlenka, že tvou sebekontrolu zlomí pouhá žena, tě děsí, že?” vyvodila Elisa.

„Já se nebojím,” odvětil a bylo slyšet, že se urazil. „A dovedu se ovládat.”

Ale ne natolik, abys nemusel vstát, usmála se v duchu, ale nepředhazovala mu zjevnou skutečnost. Včera totiž pochopila, že ji nijak netěší Salvatorea zraňovat.

„Tak promiň," řekla nakonec.

„Je ti to tak líto, že mě necháš, abych se s tebou pomiloval?" pokoušel ji.

„A ty bys snad přijal sex založený na lítosti?" zasmála se absurdní otázce.

„Byla bys překvapená," zamručel.

Jeho touha Elisou rozezněla smyslným akordem. Potřeby jejího těla válčily s vlastní vůlí.

Tenhle muž mě opustil, i naše dítě. Neměla by mu znovu důvěřovat, zvažovala situaci. Ale pak se vrátil. Byl tam, když jsem o dítě přišla. Přišel, aby mě viděl, uvědomila si konečně souvislosti.

„Proč ses vrátil?" zeptala se přímo.

„Řekla jsi, že nosíš moje dítě," odpověděl bez váhání.

„Nevěřil jsi, že je tvé," opáčila.

„Pochopil jsem, že na tom nezáleží. Ty jsi věřila, že je moje. Měl jsem si tě vzít, aby bylo mé doopravdy."

„Byl by ses oženil, i když sis myslel, že nejspíš čekám potomka cizího muže?" překvapilo ji jeho tvrzení.

„Přesně tak," přitakal Salvatore.

„Pro Sofii jsi to nebyl ochotný udělat," podotkla.

„Byl jsem mladý, horkokrevný a ona mi lhala."

„Myslel sis, že ti lžu i já," namítna Elisa.

„Ty jsi ovšem věřila, že je dítě mé. Byla to jiná situace."

„Bylo tvoje," prohlásila. Přestože ji jeho slova zasáhla, minulost stále bolela.

Salvatore dlouho neodpovídal.

„Opustil jsem tě," řekl nakonec. „Je mi to líto."

„To nepomůže," zavrtěla hlavou.

„Já vím," vzdychl.

Skutečně na tom ale nezáleželo? Když teď Elisa věděla o Sofii, lépe chápala, proč jí Salvatore nevěřil.

Po takové zkušenosti by byl ostražitý každý, uvědomila si. Otcovo tvrzení, že jsem stejná jako Shawna, Salvatoreovu nedůvěřivost jen podpořilo.

Porozuměla jeho tehdejšímu postoji, ale zlomené srdce tím nijak neuzdravila. Kdyby ji býval miloval, byl by zkrátka chtěl dítě pokládat za vlastní, věřil jí a neodešel.

Krátkou dobu naivně věřila, že ji miluje. Získal ji lichotkami, využil ji a nakonec svedl. Nebylo to nic těžkého, protože po prázdninách na Sicílii úplně propadla Salvatoreově kouzlu. Bláhově však zaměnila jeho vášeň za lásku, skončila těhotná a až pak si uvědomila, že se mylí. Nevěřil jí. A ke všemu ještě o malé přišla...

Nejde prostě o nějakou maličkost, kterou bych mohla pustit z hlavy, zatvrdila se Elisa.

„Jak dlouho tu sedíš?" zeptala se Salvatorea

„Nevím."

„Můžu se přesunout na podlahu, jestli chceš. Lehnu si na tvoje sako," navrhla.

„Ani nápad," odmítl rázně.

„Jsi tvrdohlavý, přestože jde o tvé dobro," přemohla Elisův tíha pocitů a rozčílila se. „Typický namyšlený mužský! Ješitný urostlý chlap, který bere jako samozřejmost, že svět podlehne energickému přístupu špičkově vycvičeného žoldáka. Člověk by z tebe omdlel!" rozhnila se.

Zaslechla jen tiché zašustění látky a náhle seděl vedle ní na matraci. Tvář měl tak blízko její, že cítila jeho dech.

„Já že ovládám okolí mužností?" zasyčel Salvatore.

„Je to tak," přitakala.

„Ale nechceš se mnou sdílet postel," reagoval.

„Já tě nevyhodila, odešel jsi sám. Báł ses, že mě svedeš."

„Připouštíš, že bych tě mohl svést?" otočil okamžitě slova.

„Nepřipouštím vůbec nic!" vybuchla Elisa. „Na tvrdou podlahu tě posadily uprostřed noci vlastní obavy," usadila ho.

„Třeba si přeješ být svedená," zašeptal a přejel rty po její tváři.

Rozlilo se v ní teplo. Proklínala černočernou tmou, která jako by zvyšovala elektrizující účinek Salvatoreova doteku.

„Nedělej to..." zajíkla se.

„Ještě jednou se vzepři. A důrazněji," hrál si s ní. „Chceš mě, *cara*, přiznej to."

„Jistě, že mě přitahuješ," přiznala pravdivě. „Kterou ženu taky ne? Potíž je, že tělo nechce vždycky to samé, co je nejlepší pro duši a srdce, víš?"

„Tentokrát ano. Věř mi, Eliso. Znovu ti neublížím," ovinul jí teplou svalnatou paži kolem pasu.

Měla bych brát požitky stejně jako Salvatore, zoufala si Elisa v duchu. Nemíchat smyslnou rozkoš s city. Ale nedokážu to. Možná s někým jiným, ale rozhodně ne v jeho případě.

Nemiluje mě, což je zraňující, přestože by nemělo. Už k němu přece nic necítím, tápala. Jak bych taky mohla... nebo ano?

Náhle jí došlo, že Salvatorea navzdory všem útrapám stále nosí v srdci a vždycky bude. Doufala, že city bezpečně pochovala pod zdí bolesti, ale pravda ji v temnotě trezoru oslepila jako blesk.

„Prosím, *dolcezza*. Dovol mi, abych tě potěšil," zašeptal.

Elisu přemohl šok z odhalení holé skutečnosti a pocity. Rozum jí přestal sloužit, jako by jej zkratovala Salvatoreova vábivá nabídka, pronesená smyslným tónem.

Vzdala se. Otočila hlavu a nechala rty, aby si od jeho úst vymohly víc než jen prchavý dotyk.

SEDMÁ KAPITOLA

Salvatoreovy rty, zbytnělé vášní, uchvátily Elisina ústa s náruživostí hladového dravce.

Touha a láska se v ní sloučily a společně přemohly bolest, která byla zároveň fyzická i duševní. Pocit prázdnoty v jádru její ženskosti žadonil o naplnění.

Podlehla srdci, které omámil Salvatoreův elektrizující dotyk, a rozhodla se ukojit vzájemnou naléhavou potřebu.

Před rokem Elisu těšil hlad, který byl mnohem víc než pouhá fyzická chuť. Nyní ji však děsil. Už věděla, jaká bolest leží za nasycením smyslů.

Ani strach z propastné hloubky citů, vyvolaných jeho polibkem, ovšem nemohl potlačit její žádost, zastavit tělo a odepřít nároky srdci.

Zatímco ústa hodovala na chuti dlouho odpíraného milence, tělo se k němu vypnulo ve smyslné rozkoši.

Salvatore zasténal a křečovitě ji sevřel.

Přitiskla se k jeho nahé hrudi a zanořila prsty do krátkého kučeravého porostu svalnatého trupu. Měla otevřené oči, ale neviděla zhola nic. Vše mohla vnímat jen hmatem.

Salvatore hbitě rozepínal knoflíčky košile, kterou jí půjčil na spaní, zatímco jeho srdce Elise kolísavě bušilo

pod rukou. Se smyslnou naléhavostí laskal její nahá ňadra a ona rukou sklouzla níž, kde mu kalhoty napínalo naběhlé mužství, tvrdé jako kámen.

Zmučeně zamručel a zaklonil hlavu, zcela přemožený prožitkem. Prohnul se vstříc dlani, takže Elisa i beze slov pochopila, že je jeho touha stejně zběsilá, nebo možná ještě větší než její.

Opatrně mu jednou rukou s trýznivou pomalostí rozepnula pásek kalhot a zip, až znovu zasténal.

„*Si*, dotýkej se mě, *cara*. Potřebuju cítit tvoje ruce.”

Elisa se ho ale nedotkla. Sejmula velmi opatrně látku, pak mu stáhla kalhoty přes hýždě a čekala, až se sám pohne, aby je mohla stáhnout celé.

Všechno dělala velice pomalu, aby se nedostal do kontaktu s jediným kouskem jejího těla. Zbožňovala tohle dráždění stejně jako on.

„Přivádíš mě k šílenství,” zamumlal.

„Že by?” zeptala se s jemnou ironií. „Možná bys mě chtěl raději zastavit,” provokovala ho.

„Ne!” zasténal Salvatore.

Usmála se a se stejnou opatrností mu sundala i jemné prádlo. Cítila, jak se mu třese celé tělo, ale i její vlastní. Bradavky měla ztuhlé očekáváním, kůže k nesnesení napjatou a ňadra, která jí stále laskal orosená potem.

„Salvatore...” vydechla Elisa, vděčná, že temnota skrývá před jeho pronikavým pohledem rozvášnění.

„Chceš mě,” reagoval.

Neobtěžovala odpovídat, protože tělo odvedlo práci za ni. Přímo hořela touhou. Dotkla se jeho tváře jako slepec, který se pokouší vidět rukama.

Salvatore dočista zkameněl, když po něm tápala konečky prstů. Mapovala dotyky jeho trup od pěkné tváře až k hřebenům vypracovaných svalů na břiše. Nadechl se, když lehce obkroužila linii pánve.

Elisa se usmála. V tomhle směru se rozhodně neovládal.

Zastavila se konečky prstů těsně před zbytnělým mužstvím. Cítila teplo, vyzařující z jeho vzrušeného těla.

„Přemýšlím, co bys teď asi tak chtěl?“ škádčila Salvatorea dál.

„Tebe,“ zaskučel Salvatore. „Jen a jen tebe, ty malá pokušitelko.“

V tu chvíli přijala Elisa slova bez rozmyšlení jako pravdivá. Předpokládala, že znamenají přesně to, jak si obsah sdělení vysvětluje její srdce. Ale nepohnula se. Zůstali nehybní několik vteřin, v očekávání následujícího dění.

Když už Elisa nemohla sebezničující mučení déle vystát, položila na něj prsty a libovala si v primitivním zvuku uspokojení, který okamžitě vydal. Těšila ho tak, jak ji to kdysi sám naučil.

Salvatore ovládl silnými rukama jejího těla. Laskal jí ňadra, už tak vzedmutá vlastním vzrušením, až měla bolavé bradavky.

Náhle horkými ústy uchvátil jeden ze ztuhlých vrcholů, až překvapeně vykřikla, a začal jej naléhavě sát. Žádostivě se k němu vyklenula a třela se slabinami o jeho nahé tělo. Tenká bariéra jejích kalhotek jako by ani nebyla...

Dotek byl po roční sexuální abstinenci tak elektrizující a tak chtěný, že se roztrásla slastí a vykřikla v malém vyvrcholení.

Salvatore se stáhl.

„Jsi pro mě stvořená. Žádná jiná není tak dokonalá,“ zamručel hrdelním hlasem.

Elisa ovšem poklonu stěží zaregistrovala, protože soustředila veškerou pozornost na vlnu rozkoše, čeřící celé tělo.

Shodil jí košili z ramen a ona se zbavila kalhotek.

Elisa čekala, že se k ní hned přivine. Místo toho však pocítila změnu tlaku v nafukovací matraci. Salvatore z provizorního lůžka odešel.

„Kam jdeš?“ zeptala se zmateně.

„Chci tě vidět," odpověděl.

Zaslechla cvaknutí a trezor naplnila měkká záře nouzového osvětlení. Po naprosté temnotě jí ovšem připadala jako pronikavý jas.

Zavřela oči a trvalo několik vteřin, než je mohla otevřít a nechat otevřené. V tu chvíli byl už Salvatore zpátky u ní a prohlížel si ji.

Sicilanovy oči připomínaly temná jezírka, v nichž tančil sytý plamen. Jako by se do Elisy vpíjel pohledem, jak tam ležela přijmout jeho něžnosti.

„*Bellissima*. Jsi ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděl," velebil ji. „Úplný anděl."

Když se stal jejím milencem, chvála vzhledu ji z počátku šokovala. Teď však lichocením zbožňovala. Rozehřátá jeho uznáním nechala oči otevřené, aby se jeho dokonale stavěným holým tělem pokochala také.

Tlumené světlo dodalo opálené pokožce ještě tmavší odstín, ale neskrylo nic z úžasné figury jeho božsky svalnaté postavy.

Salvatore zkrátka vypadal jako mužnost sama, přesně jak řekla. Mimořádně pohledný muž a navíc úžasný milenec. Sledovala jej zpod řas, rty lehce rozevřené.

„Chceš si mě vzít?" zeptala se vyzývavě.

Salvatore se navzdory jejímu očekávání nezasmál, jak to dělával kdysi, když ho takhle škádlila. Místo toho mu tvář stáhla jakási bolest a přispěchal k ní.

Místo odpovědi mu hrdlo vibrovalo jakýmsi tichým zavrčením.

Jediným plyným pohybem si na ni lehl, až vydechla překvapením. A nehýbal se.

„Děje se něco?" zeptala se Elisa nakonec.

„Ne," políbil ji. „Všechno je v naprostém pořádku," ujistil ji Salvatore.

Také měla stejný pocit. Ovinula okolo něj ruce i nohy, a nechala ho zvolit rytmus, který by jim oběma přinesl vytoužené naplnění.

Nezačal rychle a důrazně jak očekávala, ale mučivě pomalu. Pokaždé se maximálně stáhl, aby se do ní dalším proniknutím opět centimetr po centimetru ponořil.

Po několika minutách smyslné trýzně žadonila, aby byl průbojnější, ale odmítl.

„Ne, *dolcezza*. Musíš počkat. Poprvé to musí být věčné.”

Elisa už ovšem nedokázala vydržet ani minutu, natož celé věky.

Položila nohy na podložku a zaryla paty do matrace, aby vyzvedla tělo a donutila ho vnořit se do ní úplně. Divoce kroužila hýžděmi, aby tření těl dokončilo smyslnou explozi, kterou už měli na dosah.

Když prožitek vyvrcholil, měla pocit, že ji hlavu i tělo zahltila supernova. Elisa mocně zasténala, ale Salvatoreův výkřik naplnění byl ještě hlasitější.

V uších jí zvonilo, celé tělo se jí chvělo a svaly sevřela tak silná křeč, až ji obklopila tma. Padla naznak na matraci a Salvatore s ní, takže úplně zakryl její drobné tělo vlastním mohutným trupem.

„Spát. Chci spát...” zamumlala nesrozumitelně dočista vyčerpaná Elisa a neslyšela, zda jí něco odpověděl.

Když se probudila, napadlo ji, že stále spí a sní. Jak by jinak mohla mít nahé tělo těsně propletené s jiným svlečeným tělem, které ke všemu patří jejímu bývalému milenci?

Elisa poznala jeho vůni. Byla si Salvatorea velmi vědomá i ve tmě.

Nikdy na něj nedokážu zapomenout, uvědomila si.

„*Buono mattina, cara,*” zamručel jí u spánku ochraptělý hlas.

Úplně ztuhla, když si připomněla události uplynulé noci.

Nechala Salvatorea, aby se s ní v noci pomiloval. Ne, nejenom že ho nechala, nakonec o tělesné ukojení dokonce sama žádoula...

„Jak víš, že je ráno?" zeptala se. Salvatore musel znovu zhasnout, když usnula, protože v trezoru panovala neproniknutelná tma.

„Mám na hodinkách světlo," odpověděl.

„Jistě," řekla. „Kolik je hodin?"

Nejapná konverzace ráno poté, pomyslela si Elisa. Jenže co smysluplného může člověk říct?

„Čtvrt na devět. Přispali jsme si."

V noci jsme měli ke spaní zatraceně daleko, oponovala mu v duchu. Pak si však uvědomila, že přijde *signor* di Adamo.

Ani ne za hodinu se trezor automaticky otevře. Kdyby se závory odjistily hned teď, nešlo by skrýt, co tu se Salvatorem prováděli.

Elisa se vyděšeně posadila a zachvátila ji panika.

„Měli bychom se obléct," prohlásila.

Salvatore jí pohladil holé břicho, takže začala svaly stažené strachem ještě víc.

„Uvolni se. Máme spoustu času," konejšil ji.

Vzduch byl prosycený vůní jejich milování.

„Jak se můžu uvolnit? Myslíš, že chci, aby můj zaměstnavatel věděl, že jsem prožila noc plnou vášně s jeho bezpečnostním poradcem?" zavrčela.

„Jsem tvůj milenec, Proč tedy ne?"

Chtěla mu říct proč ne, když se náhle zarazila. Uvědomila si lepicou vlhkost mezi stehny. Ten pocit znala. Stejnou situaci už zažila. Když se milovali poprvé. Tenkrát, když nepoužili kondom...

„Ty jsi zapomněl na ochranu," zaječela Elisa a vyskočila.

Pokusila se sestoupit z matrace, aby mohla rozsvítit, ale klopýtla a začala padat.

Vykřikla, ale na tvrdou zem nedopadla, protože ji silné ruce vtáhly zpět do provizorního lože.

„Přestaň, ublížíš si," uklidňoval ji Salvatore.

„Nepoužil jsi kondom!" obvinila ho znovu.

„Ne," souhlasil, ale neznělo to ani trochu omluvně.

„Proč ne?" dožadovala se Elisa odpovědi.

„Tak za prvé jsem s sebou žádný neměl," odvětil klidně a logicky Salvatore. „Nečekal jsem, že skončíme zavření celou noc v trezoru, *dolcezza*"

„První důvod? A jaký byl ten další? Byl jsi žádostí celý bez sebe, že jsi na nic jiného nemyslel? Ani ses nepokusil při vyvrcholení stáhnout!"

Nejspíš mu to bylo úplně jedno, přemýšlela horečně. Konečně proč ne, on minule těhotný neskončil, dodala jízlivě v duchu. Jak jsem jen mohla být tak hloupá, vyčítala si nerozvážné chování.

„Opravdu jsem na takové věci nemyslel. Neovládal jsem se stejně jako ty, víš?"

„To tě ovšem nijak neomlouvá!" zareagovala Elisa ještě popudlivěji.

„Já se ale nepokoušel omlouvat, *cara*," opáčil drze Salvatore.

Ne, usmála se kysele Elisa, to zjevně nepokoušel. Stejně by to nemělo smysl. Proč se ale nerozčiluje?

Elisa zaklonila hlavu, ale neproniknutelná temnota jí žádnou odpověď neposkytla.

„Neměli bychom se bavit potmě," řekla.

„Já tenhle hovor vést ani nechtěl," podotkl Salvatore. Pak pohnul rukou a na jeho zápěstí se cosi krátce zalesklo.

„Máš sotva půl hodiny, aby ses umyla a připravila, než se setkáš se svým zaměstnavatelem," upozornil ji.

Ach ne, vyděsila se Elisa. Salvatore má pravdu!

Rozhovor, zlost i zmatek nad jeho postojem k situaci teď musí počkat. Nevyrovnala bych se s myšlenkou, že mě šéf přistihl v posteli nahou s milencem.

Pokusila se tedy znovu vstát, ale Salvatore ji úspěšně zadržel.

„Počkej, až rozsvítím. Pak se můžeš pohybovat, aniž by ses zranila," prohlásil.

„Jaká škoda že jsi stejné ochranné instinkty neukázal minulou noc," ušklíbla se.

Pak rychle v duchu počítala. Když Salvatore rozsvítil, došla k hroznému skutečnosti.

„Jsem uprostřed cyklu," zašeptala. „A minule jsem otěhotněla, aniž byla správná doba. Jakou šanci mám asi teď?"

Zírala na něj, znehybnělá neochvějnou jistotou, že uplynulou noc stvořili další dítě.

„Netvař se, že je konec světa," prohlásil Salvatore.

Tvého možná ne, tak jako minule, ale mého ano, pomyslela si Elisa.

Neřekla ani slovo. Pozorovala ho a cítila, jako by se okolo ní stahovaly vlny.

Salvatore se k ní naklonil.

„To bude dobré, *cara*. Věř mi," pronesl sebejistým hlasem.

Zírala na něj, ale neviděla ho. Před očima měla obraz sama sebe, jak je znovu těhotná. Znovu sama... Elisa zavrtěla odmítavě hlavou. „Nemůžu ti věřit!"

„Ale ano," opáčil a vytáhl ji na nohy. Pak ji políbil. „Jdi se umýt a obléknout. Já to tady zatím uklidím," pobídl ji.

Ano, uvědomila si Elisa znovu přítomnost. Měla bych se obléct, než sepne časový zámek a zbytek světa opět spatří, jak neskutečně jsem hloupá, pomyslela si zničeně.

Salvatore zaklel, když sledoval, jak se Elisa zlomeně plouží k umývárni. Měla tělo shrbené jako stará žena.

Byla zjevně hrůzou bez sebe z vidiny, že může být zase těhotná. Viděl jí to na očích, ale takovou reakci nečekal. Řekl jí přece, že už pochopil, jak strašlivé chyby se minulý rok dopustil.

Nedošlo jí snad, že ji už nikdy nehodlám opustit? Patří ke mně, takže o ni budu pečovat, ubezpečil Salvatore svět v duchu. Dneškem počínaje.

Oblékl se během chvilky. Košile stále voněla po Elise a jeho tělo okamžitě zareagovalo. Ignoroval tělesnou touhu a složil sako, v němž byla předtím schoulená. Potom vyfoukl matraci a uložil ji společně s prostěradlem zpět do skříňky.

Syčivý zvuk naznačil, že se trezor právě odblokoval.

Když Elisa vyšla z koupelny, měla bledou pleť a panenky rozšířené hrůzou. Nemohl ji ale uchlácholit, jak potřebovala, protože již venku čekal *signor* di Adamo.

Vyhnula se přímému pohledu a vklouzla rychle do bot. Pak strnule stála a čekala, až se dveře úplně otevřou.

Dobrá, pomyslel si Salvatore. Pro tentokrát ji nechám uniknout.

Na druhé straně netrpělivě postával *signor* di Adamo s pohledem plným starosti.

„*Piccola*, jsi v pořádku, díkybohu!" objal Elisu energicky.

Bedlivě si ji prohlédl a vyložil si její zděšený výraz zcela jinak.

„Bylo toho na tebe moc, moje děvče, že?" litoval ji.

„Tohle se nesmí opakovat," pohlédl pak na Salvatorea.

„Si." přikývl Salvatore. „Probereme potřebná opatření, ale nejprve si musím zavolat."

Starý pán souhlasil a odvedl Elisu do svého apartmá.

Zatímco okolo ní pobíhal a pečoval o ni jako starostlivá kvočna, Salvatore volal do své kanceláře.

Zajistil přítomnost dalších detektivů a učinil také jisté přípravy.

Elisu zjevně nezajímalo, co dělá a plánuje. Byla ještě pořád v šoku ze zjištění, že jejich noční sblížení může mít opět následky.

Když s jeho muži odcházela z obchodu, Salvatore se zašklebil. Chystal jí totiž ještě další, mnohem větší překvapení.

Elisa vyklouzla ze sprchy a otírala se ručníkem. Byla ve své vlastní malé koupelně v nevelkém, ale útulném apartmá.

Když opustili klenotnictví, řekla mužům z Vitale Security, že nechce jet do hotelu, ale domů. Byli rozpačití, ale trvala neoblomně na svém. Jednoduše odmítla vystoupit z auta, dokud ji řidič neodvezl domů.

Salvatore by mě prostě popadl a odnesl, napadlo Elisy. Kdyby se ale o totéž pokusil kdokoli jiný, bez váhání by jej skolil.

Detektivové znali šéfův postoj zřejmě také, takže ji nakonec dovezli, kam chtěla. Potřebovala zkrátka důvěrně známé prostředí.

Okamžitě po příjezdu se jich pokusila zbavit, ale v tomto bodě byli neústupní. Nechala je tedy čekat v hale a šla se osprchovat. Potřebovala se nutně umýt a nezamlouvala se jí myšlenka na cizí lidi uvnitř malého apartmá, zatímco dělá něco tak soukromého.

Navíc neměla náladu na společnost. Byla sice znovu při smyslech, ale necítila se právě nejlépe.

Nehodlala kvůli těm dvěma násilím nasazovat klidný obličej, takže je nechala raději za dveřmi. Nestarala se, co si pomyslí sousedé, kterým přijde pravděpodobně dost podivné, že ji hlídají dva ozbrojení strážní.

Převlékla se a stáhla si dlouhé vlasy do culíku. Udělala si kávu, než ji znovu dostihla realita minulé noci.

Nechala jsem Salvatorea, aby se se mnou miloval, přemítala. Opět jsem připustila nechráněný sex...

Slova jí pulzovala mozkiem s hlasitostí, jíž nebylo možné ignorovat, křiklavá jako blikající neon.

Pokoušela se sice svalit vinu na Salvatorea, ale hlupákem, který mu povolil přístup do jejího těla, byla ona

sama. Podlehla muži, který už jednou ukázal, že jeho jedinou emocí vůči ní byla tělesná žádost.

Znovu jsem opomenula možnost těhotenství, vyčítala si Elisa. Zapomněla jsem na ochranu.

Je to spíš hrubá nedbalost, nebo jednoduše čiré šílenství? Jedna možnost lepší než druhá, hanila sama sebe.

Chtěla upít ze šálku, pak jej ale odložila. Vzpomněla si totiž na článek, který četla při svém loňském těhotenství. Někteří lékaři považují kofein v takovém stavu za nevhodný.

Jestliže jsem těhotná, nechci tohle dítě ztratit, uvědomila si. Rozhodně ne.

Vstala od jídelního stolku a vylila kávu do dřezu. Přitiskla si ruku na podbříšek a přemítala, zda opět nosí Salvatoreovo dítě.

Byla stále zmatená a rozpačitá z možnosti, že je třeba znovu v očekávání. Mlha, která jí halila duši a mysl od nešťastného konce prvního těhotenství, se ale začala rozptylovat. Hluboko v srdci jí začala zářit slabá jiskra určité vřelosti.

Strach pochopitelně nezmizel, stejně jako se nevytratila zlost a bolest. Pod tím vším ale ležel svinutý do křehkého klubíčka smysl života, který Elisa považovala za nadobro ztracený...

„Vypadáš zamyšleně, *cara mia*.“

Polekaně se otočila od dřezu. Salvatore stál pár metrů od ní.

Pohledem sklouzla ke dveřím, za nimiž nechala čekat ostrahu.

„Poslal jsem je pryč,“ odtušil Salvatore.

„Jak ses dostal dovnitř?“ zajíkla se.

„Neodpovídala jsi na klepání,“ prohlásil neurčitě.

Vůbec jsem ho neslyšela vejít, uvědomila si Elisa. Musela jsem být dočista ztracená v myšlenkách.

„Takže jsem si se zámkem poradil po svém. Dveře se dají lehce zdolat, čímž nejsem rozhodně nadšený. Můžeš

tvrdě spát a ani si nevšimneš, že se sem pokouší dostat lupič," tvářil se vážně.

„Pokoušela jsem se všechno promyslet."

„Pomohlo to?" usmál se.

„Ani ne," odpověděla.

Nebyla si jistá, jak by také mohlo.

„Proč jsi nezaklepal znovu a hlasitěji?" zeptala se.

„Měl jsem o tebe vážně strach, Eliso," prohlásil Salvátore důrazně.

„Myslel sis, že udělám nějakou hloupost?"

„Nemyslel jsem si, že by sis ublížila, ale že bys mohla znovu zmizet," vysvětlil.

„Tenkrát ses mě pokoušel najít?" přemítala nahlas.

„Sí, ale nebylo po tobě ani stopy," potvrdil, přičemž z jeho výrazu i tónu jasně cítila zbytky tehdejšího vzteku a mrzutosti.

„Takže ses ke mně teď vloupal, aby ses ujistil, že jsem neutekla. Cos myslel, že udělám? Pokusím se vylézt oknem?" dobírala si ho.

„Jsi důvtipná," nereagoval na její škodolibý úsměšek.

„Jistěže ano," přitakala, ale cítila se takovým oceněním inteligence a schopností spíš dotčená. Otočila hlavu, aby před ním skryla emoce.

„Chceš kávu?" zeptala se.

„Měl jsem kávu v hotelu," odmítl. „Chci si promluvit."

Bylo vidět, že se zastavil ve svém pokoji. Zjevně se stačil oholit, ale podle vlasů, tmavých vlhkostí, také osprchovat. Navíc si vzal čistý oblek doplněný dokonce kravatou.

Elisa nechápala, proč vnímá nepodstatné detaily.

Možná proto, že je lehčí zaměřit pozornost na všední záležitosti než možnost, že jsem znovu těhotná, uvědomila si. Ne možnost, spíš velkou pravděpodobnost, opravila se po té v duchu.

„O čem si chceš tedy promluvit?" vyzvala ho.

„O eventualitě, že budeme za devět měsíců rodiči," odpověděl.

OSMÁ KAPITOLA

Elisa se na Salvatorea podívala.

Nesmál se, ani ji neškádlil. Myslel svá slova naprosto vážně. Konečně možné rodičovství nebyla žádná legrace.

„Předpokládám, že bys tentokrát věřil, že je dítě tvoje. Nebo budeš meditovat, jestli jsem měla během roku milence?“ zeptala se ho kysele.

„Vím, že jsi neměla,“ odušil Salvatore.

„Jak asi? Nechal jsi snad jednoho ze svých detektivů, aby mně sledoval?“ ušklíbla se.

Potemněly mu tváře a Elisa vytřeštila oči.

„Nechal!“ vykřikla znechuceně.

„Nehodlala ses se mnou vídat. Musel jsem se nějak ujistit, že jsi v pořádku. Takže jsem tě nechal pod dozorem,“ prohlásil nakonec.

„A to jsi mě snad měl pod kontrolou čtyřiaadvacet hodin denně, abys věděl, že jsem ti věrná?“

Proč Elisa bere minulost takhle, uvažoval Salvatore. Ve skutečnosti nebyl důvod, aby mi musela být věrná. Nevzali jsme se přece, ani spolu dál nechodili.

„Zkrátka to vím,“ řekl a ignoroval její kousavou poznámku.

„Copak, jsi snad navíc i jasnovidec?“ rýpla si do něj.

Chovala se dětinsky a oba to věděli. „Tohle slovíčkaření k ničemu nevede," vzdychl si Salvatore.

„Možná nemáme kam jít," opáčila jízlivě.

„Naopak. Za hodinu odjíždíme na Sicílii," prohlásil věčně.

„O čem to mluvíš? Já nikam nepojedu!" dala si ruce v bok a šlehla po něm pohledem. „Mám spoustu práce. *Signor* di Adamo se mnou počítá."

„Klenotnictví Adamo zůstane do aukce uzavřené," oznámil jí Salvatore vážně.

Srdce se jí stáhlo bolestí, když pochopila, co to pro firmu znamená.

„Ne, takové opatření podnik starého pána zničí. Všechno by ztratil!" zhrozila se.

„K tomu nedojde," uklidňoval ji Salvatore.

„To říká kdo?" vyzvala ho.

„Já. Důkladně jsem celou záležitost s tvým šéfem probral. Moje společnost zatím alespoň dokončí instalaci bezpečnostního zařízení a dohlédne i na nutné opravy budovy," vysvětloval.

„To si nemůže dovolit!" prohlásila Elisa rezolutně. Měla o firemních financích dokonalý přehled, protože zpracovávala účetnictví. *Signor* di Adamo vycházel v posledních letech s penězi bohužel jen taktak.

„Vzal jsem veškerá vydání v tomto směru na sebe," řekl Salvatore.

Jestliže dosáhl, aby mu *signor* di Adamo dovolil takové věci, musel být neuvěřitelný vyjednaváč, napadlo překvapenou Elisy. Musel jednat mnohem šikovněji a ohleduplněji, než se mu to daří se mnou...

„Co bude ale s korunovačními klenoty?" ptala se dál.

„Převezeme je na utajené místo, kde budou do aukce střezeny," prohlásil.

„Předpokládám, že bezpečnostní dohled nad dražbou převzala tvoje firma," ujistila se.

Elisa nevěděla, zda by teď byla schopná zajistit ochranu všem prestižním hostům a ještě méně klenotům. Patrně

bylo dobře, že dostal Salvatore v tomto směru od starého pána volnou ruku.

„Sì," přitakal spokojeně.

„Nechápu, proč bych tedy měla jet na Sicílii. Když u sebe nemám šperky, žádné nebezpečí mi nehrozí," odvodila Elisa logicky.

„A jak by asi případní zloději věděli, že je u sebe ty ani *signor di Adamo* nemáte?" zeptal se jí.

Musela uznat, že má Salvatore pravdu. Takovou informaci zkrátka nemohli jen tak někam napsat.

Skousla si ret a podívala se z okna. Pak pohlédla zpět na Salvatorea.

„Napadlo mě, že když ti bídáci předtím věděli, kde klenoty ukrýváme, budou také vědět, že už u nás šperky nejsou," namítla nejistě.

„Svět není tak jednoduché místo, *amore*."

Něco se v ní při něžném oslovení zlomilo.

„Poslyš, Salvatore. Už jsem se smířila s tím, že mi říkáš zlato. Takové oslovení se mi nelíbí, ale toleruju ho," pokračovala, přestože ji srdce obviňovalo ze lži. „Jde jen o pouhé emotivní výrazy, které vy Italové tak rádi používáte, vím to. Ale neříkej mi *láska*, rozumíš? Láska totiž nemá s naším vztahem nic společného," uzavřela svoje úvahy.

Elisa už nechtěla klamat sama sebe. K zájmu o její bezpečí ho totiž sotva přiměla láska. Šlo spíš o pocit viny a smysl pro závazky vůči rodinnému příteli, smíšené s horkokrevným vzplanutím tělesné touhy. Takový byl pravý rozsah Salvatoreových citů, na což tentokrát nehodlala pro vlastní dobro zapomenout.

Náhle měl na tváři kamenný výraz.

„Řekla jsi, že už mě nemiluješ. Já vím," pokýval hlavou.

„A ty zase nemiluješ mě, tak si na nic nehraj," usadila ho.

„Já nic nepředstírám," podotkl.

„Pak laskavě přestaň s těmi něžnými projevy, ano?" zasoptila Elisa.

„Záleží mi na tobě," prohlásil neurčitě.

„Chceš spíš říct, že tě vůči mně tíží vina," opravila jeho vyjádření.

„Připadalo ti snad, že jsem se uplynulou noc choval, jako bych se cítil vinen?" zaškaredil se na ni.

„Minulá noc..." zadržla se, ale pak pokračovala. „Minulá noc byla o dvou lidech, které přemohla tělesná žádost, takže ve víru vášně zapomněli zabránit počětí."

„Já na nic nezapomněl," reagoval Salvatore.

„No jistě," zasyčela. Žádný ješitný chlap, zvlášť takový umíněnc jako Salvatore nepřipustí, když se mýlí.

„Ty zkrátka jen neodolal pokušení, že? A na možné následky jsi ani nepomyslel."

„Naopak. Rozhodl jsem se vědomě početí nebránit," usmál se na ni.

„Ale... říkal jsi, že jsi s sebou neměl kondom..." zašeptala strnule zmatená Elisa.

„To skutečně neměl, ale mohl jsem se s tebou pochopitelně milovat jinak," odpověděl sebejistě.

„Tak proč jsi to neudělal?" zajíkla se a roztrásl se jí nohy. „Myslíš si snad, že se pro pravé muže nehodí při vyvrcholení za takových okolností stáhnout, nebo podobný nesmysl?"

„To jistě ne," prohlásil Salvatore klidně.

„Nebo jsi snad chtěl, abych byla těhotná?" zalkala.

„Ano, chtěl."

Elisa cítila, jak se jí z tváří vytrácí krev a srdce, zasazené šokem, málem přestalo bít.

„Tys mě vědomě přivedl do jiného stavu?" zeptala se znovu, jako by jeho prohlášení neporozumněla.

„Si."

„Ale proč, propána?" vyděsila se.

„Mám jisté důvody," odtušil Salvatore.

„Ráda bych si nějaký poslechla," reagovala upjatě.

„Tak například tvoje zdraví," oznámil Elise.

„Myslíš, že budu díky těhotenství zdravější? To je absurdní!" utrhla se na něj.

„Není to tak divné. Když jsi potratila, promluvil jsem si s lékařem. Varoval mě, že můžeš kvůli ztrátě trpět depresemi."

Elisa pochopitelně slyšela o poporodních depresích. Protože ale sama k dítěti nedospěla, nijak se jí taková situace netýkala, což také Salvatoreovi řekla.

„Hormony, vychýlené z rovnováhy, mohou působit úplně stejně i po samovolném potratu. Bylo očividné, že jsi stále smutná. Pořád jsi se nechovala jako obvykle. Nestranila ses celý rok jen mužské společnosti, ale lidí obecně," začal Salvatore.

„Přestala ses stýkat s ostatními. Přestěhovala ses, ale nikdy jsi nezašla navštívit známé a bývalé sousedy. Odmítala jsi i všechna pozvání *signora* di Adamo, aby ses setkala s jeho rodinou," pokračoval přesvědčeně.

„To všechno ti řekl ten tvůj špion?" vykřikla, dotčená nepokrytým špehováním.

„Ne, s tím se mi svěřil tvůj zaměstnavatel. Měl o tebe taky obavy, ale usoudil, že jsi smutná kvůli našemu rozchodu," odpověděl jí Salvatore.

„Také jsem byla! A zničená ztrátou dítěte. Trpím smutkem, a ne nějakou chemickou nerovnováhou, kterou bys napravit tím, že mi uděláš dítě!" vybuchla.

„Snad, ale ten poradce říkal, že by ti další dítě mohlo pomoci překonat zármutek nad ztrátou prvního."

„Ty jsi o mně mluvil s mým lékařem?" dovítala se konečně Elisa.

„Chtěl jsem vědět, proč jsi tak neoblomná. Odmítala ses se mnou setkat nebo si promluvit," vysvětlil svou zvědavost Salvatore.

„Protože jsi mě zranil a nechtěla jsem tě ani vidět. Copak to nechápeš?" zavrčela Elisa zlostí celá bez sebe.

Zaťal popuzeně čelisti, ale nerozhněval se.

„Mám ovšem i jiné důvody," pokračoval v neobvyklém rozhovoru. „Věřil jsem, že budeš souhlasit se sňatkem, kdybys se mnou byla znovu těhotná."

„Podívejme! Najednou mluvíme o *tvém* dítěti? To je ale zajímavé. Tehdy jsi skutečnost neuznal!" prohlásila kousavě.

„Já vím! Říkala jsi tenkrát pravdu, a já o ní neměl pochybovat," přiznal Salvatore.

„Nemůžeš mě ke sňatku přinutit," změnila Elisa poněkud téma vzrušené konverzace.

Salvatore pokrčil rameny, což ji ovšem nijak neuklidnilo. Jako by mi naznačoval, že si můžu klidně říkat, co chci, ale on stejně dosáhne nakonec svého, uvědomila si Elisa. A právě teď si okouzlující *signor* di Vitale umanul, že se za něj provdám, pochopila.

Salvatore ostražitě sledoval, jak se na Elisině obličejích střídají rozličné emoce. Žádná z nich ovšem ani vzdáleně nevyjadřovala radost při vyhlídce na sňatek, což ho rozzlobilo.

Ano, dopustil jsem se tehdy chyby, uznal v duchu. Už se stalo. Proč ale kvůli jednomu, třebaže závažnému pochybení, odmítat všechno, co nás spojuje? To je přece absurdní, uzavřel své úvahy.

„Máme toho hodně společného."

„No jistě," souhlasila jízlivě. „Ty nevěříš mně a já zase nevěřím tobě. Pak je tu pochopitelně spousta oboustranné tělesné žádosti. Skutečně dokonalý recept na šťastný společný život!" rozhodila rozhněvaně rukama.

„Ach ano, a nezapomeňme na tvůj pocit viny. To je totiž jediný skutečný důvod, proč si mě chceš vzít!" zakončila svoje úvahy.

Proč se Elisa tak tvrdošíjně vrací k mému provinění, uvažoval Salvatore. Je pochopitelné, že vůči ní cítím vinu. Zranil jsem ji a moje zbrklá zlostná reakce zavinila ztrátu našeho dítěte. Nikdy na to nezapomenu a kdo ví, jestli si

vůbec někdy odpustím, přemítal v duchu. Kdysi Elisa moji lásku chtěla. Teď ji už nezajímá...

Salvatore byl určitým způsobem vlastně rád. Nevěděl, jestli by Elise lásku mohl dát. Kdysi myslel, že miluje Sofii, ale později pochopil, že ranila jen jeho pýchu, nikoli srdce.

City k Elise byly jakýmsi instinktivním hladem. Byla to láska?

Možná ne taková, jakou by žena chápala a chtěla. Ne květnatá a romantická, rozpletl nakonec svůj složitý postoj.

Asi jsem příliš elementární. Dlužím Elise prostě dítě, pocit bezpečí a rodinného svazku. „Vezmeš si mě," prohlásil.

„Udělám, co budu chtít," opáčila vzdorně a zároveň neuvěřitelně křehce.

„Rád bych tě upozornil, že se musíš připravit na cestu. Jestli na letišti nebudeme včas, ztratí pilot povolení ke vzletu," konstatoval Salvatore.

„Neměla bych s tebou odjet," zadívala se na něj pochybovačně. „Znám místo, kde mě nenajdeš ty, ani ti lumpové."

„Otec si bude dělat starosti, když nebude vědět, kde jsi," projel jím záchvěv paniky.

„Pak mu to oznámím," nedala se.

„A on to poví mně," odtušil Salvatore.

Elisa zaťala drobné ruce rozhněvaně v pěsti.

„Ne, když mu to nedovolím," zasupěla, ale nešlo o příliš přesvědčivý odpor.

„Žádný otec dceru nenechá napospas nebezpečí. Nedovolí, abys zůstala nechráněná jen kvůli tvrdohlavému lpění na nezávislosti," oponoval jí.

„Tak mu radši nic neřeknu!" kličkovala Elisa, přestože už tušila, že je s rozumem v koncích.

Salvatore neváhal a vytáhl pomyslné eso, aby jejich souboj skončil.

„Takže hodláš riskovat, že otci přivodíš starosti o tvůj život další srdeční kolaps?“

O hodinu později už byla Elisa připoutaná v sedadle Salvatoreova soukromého letadla a popuzeně uvažovala, jak obratně dokáže ten paličatý Sicilan manipulovat s jednotlivci a okolím vůbec.

Věděl naprosto přesně, jaké páky použít. Musela nakonec souhlasit, že s ním odletí. Otec by o ni totiž měl skutečně strach. Nebylo mu dobře a Elisa by nerada přispěla svou tvrdohlavostí k tomu, že se jeho stav zhorší.

Kromě toho se chtěla dozvědět, proč řekl Salvatoreovi, že je jako Shawna. Už ji unavovala role cizinky ve vlastní rodině. Chtěla tátu přesvědčit, že je stejně dobrá dcera jako Annemarie.

Hluboko uvnitř sice věděla, že ji otec miluje, ale potřebovala tu lásku nyní cítit. Nestačilo jí pouhé vědomí existence křehkého pouta.

Rodinné vztahy pro Elisy nebyly procházka růžovou zahradou. Shawna ji vychovala, aby se spoléhala jen sama na sebe. Naučila se už v útlém dětství nepočítat fyzicky ani psychicky s pomocí jiných, protože by ji mohli nechat na holičkách. Elisa poznala holou skutečnost opravdu brzy, prakticky na kolenou biologické matky.

Teď vpadl do jejího světa Salvatore a dožadoval se, aby závisela na něm. Chtěl, aby se na něj spoléhala a věřila mu. Jak by ale mohla? Ukázal jí před rokem, stejně jako jiní, které měla ráda, že v jeho životě hraje jen podřadnou úlohu. Že sice miluje, ale není milována.

Chce si mě vzít, protože cítí vinu, opakovala si Elisa v duchu zatvrzele. Kdyby měl jiný důvod, skočila bych po možnosti založit rodinu, kterou nemám. Potřebuju blízkost, kterou vídám v jiných domácnostech, po ideálním vztahu, jaký existuje mezi otcem, Theresou a Annemarií.

Byla rozlícená, že ji Salvatore svůdně láká nabídkou vytoužené oázy rodinného stolu, ale věděla, že by ideálu ve skutečnosti takovým sňatkem nedosáhla.

V manželství bez lásky bych mu totiž nepatřila o nic víc, než jsem kdy patřila Shawně nebo otci, uzavřela smutně své úvahy.

Když poblíž Palerma vjeli na pozemky rodiny di Vitale, Elisa pochopila, že ji Salvatore nemá v úmyslu odvézt do domu jejího otce.

„Proč jedeme nejdřív sem?“ zeptala se, když projeli železnou bránu a zamířili k honosnému sídlu.

Salvatore byl od okamžiku, kdy se nakonec podvolila nátlaku, podivně zamlklý a zachmuřený.

„Zůstaneš se mnou,“ odpověděl neurčitě.

„Ne, protože nechci,“ odsekla.

Auto mezi tím zastavilo před rozlehlým starým domem. Středomořská vila byla jako vystřižená z turistického průvodce.

Klasický příklad okázalého domova italské smetánky z minulého století, napadlo ji.

Salvatore vystoupil a obešel auto, aby Elise otevřel dveře. Ačkoli jeho urostlé tělo značně zastínilo žhavé sicilské slunce, klimatizované ovzduší auta okamžitě zaplavil horký a voňavý vzduch. Přesto se ani nehnula a zůstala připoutaná bezpečnostním pásem.

„Já dovnitř nepůjdu,“ prohlásila pevně.

„Minulou noc jsem se velmi málo vyspal, *cara*“ vzdychl si.

„A čím je to chyba?“ zamračila se.

„Tvoje,“ odpověděl.

„Já tě minulou noc nesvedla,“ vydechla Elisa rozčileně.

„Že ne?“ přejel po ní pohledem. „Stačí, abys byla ve stejném prostoru, a nedokážu si pomoci. To jistě víš. A proto taky musíš přijmout následky. Moje trpělivost má jisté meze. Chci si doma odpočinout a osvěžit se. Nebudu

stát vedle auta a přít se s tebou. Pojď do domu, Eliso, nebo tě tam dostanu sám. Smiř se jednoduše s tím, že každopádně skončíš uvnitř," zahřměl.

Salvatoreovo prohlášení ji sice nepřekvapilo, ale rozčílilo.

„Tohle je zastrašování," protestovala.

„Jsem jenom praktický" odmítl její slova. „Tak půjdeš sama, nebo tě mám odnést?"

Nevěděla, jak by reagovala, kdyby výhrůžkám dostál a odnesl ji, takže raději odepjala bezpečnostní pás a vystoupila.

„Měl jsi mít kupu mladších sourozenců, když tak rád poroučíš okolí."

„Rodiče chtěli víc dětí," odpověděl. „Jenže matka zemřela dřív, než se jim to povedlo."

„Otec musel matku velmi milovat, když se znovu neoženil" poznamenala.

„Říká to," přitakal Salvatore.

„Ty mu snad nevěříš?" pohlédla na něj.

„Nepochybuju o tom."

„Ale nechápeš takovou lásku, že?" hádala Elisa.

„Ne, ve skutečnosti jí nerozumím," pokrčil rameny.

„Jak bys mohl," mumlala si pro sebe, když ho následovala do prostorné haly. Zastavil se a podíval se na ni. „Co jsi to říkala?"

„Ale nic," zabručela a rozhlížela se okolo sebe.

Zbožňovala vřelý, staromilský pocit, kterým na ni domov rodiny di Vitale působil. Dům Salvatore sdílel s otcem a dědečkem. Jeho babička zemřela dřív, než se Salvatore narodil.

Došlo jí, že na Salvatorea měly ženy v dětství jen velmi malý vliv. Když matka zemřela, byl ještě chlapec, a otec neudělal nic, aby vzniklou prázdnotu v Salvatoreově životě překlenul. Žádné tety, žádná dobrá rodinná přítelkyně s výjimkou Theresy, ženy Elisina otce.

Salvatore byl pouze o pět let starší než Elisa. Theresa se za Elisina otce provdala krátce po smrti Salvatoreovy matky.

„Vídál jsi Theresu jako dítě často?" zeptala se, když ji vedl po hlavních schodech.

„Naši otcové byli dobrými přáteli už před mým narozením," oznámil jí.

Čekala takovou odpověď, ale nebylo z ní zřejmé, jaký vztah má Salvatore s její nevlastní matkou.

„Jste si s Theresou blízcí?" zeptala se tedy znovu.

„Co tě zajímá, *cara*?" zastavil se přede dveřmi a otočil se k ní.

„Tvá matka zemřela, když jsi byl dítě. Jen jsem přemýšlela, jestli..."

„Zda u mne tvoje nevlastní matka hraje roli náhradnice?" doplnil za ni.

„Ano," přiznala.

„Netoužil jsem po další matce."

„Ale byl jsi tak malý," namítla Elisa.

„Dost starý, abych věděl, jak to bolí, když máma umře. Přesto jsem nehledal nikoho, kdo mi ji nahradí."

Asi se bál další ztráty, odvodila Elisa. A možná se stále bojí. Milovat znamená riskovat a Salvatore třeba takové riziko dobrovolně nepřijme. To je skličující pomyšlení, bylo jí ho v duchu líto.

„Tohle je tvůj pokoj," otevřel dveře.

„Nechápu, proč nemůžu zůstat s otcem a jeho rodinou," prohlásila znovu.

Salvatore zdvihl obočí překvapeně a kárávě zároveň.

„Ty jsi Franceskova rodina, *dolcezza*."

„No dobře," couvla Elisa. Ale ne stejným způsobem, dodala v soukromí vlastní hlavy. Nikdy. „Tak proč s nimi nemůžu být?" použila tvrzení proti němu.

„Jsi tu bezpečnější," zdůvodnil svou neoblomnost.

„Tomu nevěřím. Tvoje společnost dohlíží i na bezpečnost mého otce. Byla bych tam stejně chráněná jako tady.“

„Je tady jistá potíž," začal Salvatore opatrně. „Jeden z těch fanaticů, kteří se staví proti prodeji klenotů, totiž může hledat člověka, který korunního prince na myšlenku jejich prodeje přivedl. Může takovou osobu pokládat za strůjce všeho zla, kterého je třeba náležitě potrestat. Chtěla bys, aby se takovému šílení dostal do cesty někdo jiný, kupříkladu tvá sestra nebo nevlastní matka?" předestřel jí opatrně děsivou alternativu.

„Jenže princ měl klenoty v úmyslu prodat už před tím. Vědělo se to celé týdny dopředu, než bylo klenotnictví Adamo ustanoveno pořadatelem dražby. Nedává smysl, abych se tudíž stala cílem nějaké pomsty," namítla Elisa logicky.

„Fanatici bohužel rozum nemívají. Jsi kvůli svému přesvědčení ochotná riskovat bezpečí svých blízkých?"

Elisa zavrtěla nepatrně hlavou.

„Tvůj pokoj," udělal Salvatore krok stranou.

„Díky.“

Vešla dovnitř a její pozornost okamžitě zaujala okouzující ženskost pokoje. Velkou sloupkovou postel s nebesy halily závěsy tmavé slézové barvy a pokrývka s motivem růží. Šatník a toaletní stolek byly zhotovené ze stejného tmavého dřeva jako postel, ovšem v elegantním stylu královny Anny.

„To je úžasné! Ale překvapivě ženské," poznamenala. Nečekala nic podobného v domě plném starých mládenců.

„Od smrti matky se tu změnilo jenom málo," řekl Salvatore.

„To byl její pokoj?" zarazila se.

Salatore na ni hleděl, jako kdyby zešílela.

„Jistěže ne. Viděla jsi snad, že by Sicilan nesdílel ložnici se svou manželkou?"

Ne, přítakala v duchu. V tradičních rodinách, ke kterým rod di Vitale patřil, rozhodně něco takového nehrozilo. Kdyby někdy souhlasila, že si Salvatorea vezme, určitě by měli společnou ložnici s manželskou postelí.

„Pokož matka zařídila speciálně pro ženské hosty. Hospodyně dodržuje vžitou tradici, pochopitelně včetně ložního prádla.“

Aniž si to uvědomila, prošel Salvatore pokojem. Stál náhle necelé dvě stopy od ní.

„Myslím, že si před večerí lehnu,“ ustoupila dozadu. „Jsem strašně vyčerpaná.“

„Životu neutečeš,“ sáhl po ní nečekaně a pohladil jí tvář.

„Já neutíkám. Jsem zkrátka unavená.“

„Když to říkáš...“ vzdychl Salvatore a odtáhl dlaň.

Elisa cítila krátký dotek a slyšela lehce ublížený tón hlasu i o hodinu později.

Zkroutila se do další polohy a doufala, že bude konečně dost pohodlná na spaní. Potíž byla v tom, že jejímu tělu chybělo bezpečné hnízdo mužské náruče.

Jediná noc, zoufala si, a celý rok Salvatoreovy nepřítomnosti v její posteli zmizel jako po mávnutí kouzelným proutkem. Tělo si umíněně žádalo své a bylo jedno, jak moc chtěla jeho nároky popřít.

„Ty nespíš,“ ozval se tichý hlas.

Otočila se s pocitem hluboké nevyhnutelnosti.

Salvatore stál vedle postele. Vlasy měl rozčuchané, jak si je projížděl rukama a košili napůl rozepnutou. Oči mu hořely temnými plamínky.

„Co tady děláš?“ zajíkla se.

„Ty *nemůžeš* spát,“ usmál se smutně a klekl si na postel „Neptej se, jak to vím, ale je to tak. Nemůžu pracovat, když vím, že se tu převaluješ v posteli. Osamělá...“

Dost těžko mohla popřít neklidné otáčení. Stav lůžkovin řekl vše potřebné za ni zcela jasně.

„Nejsem osamělá,“ popřela tedy alespoň jeho úvahy.

Položil ruce vedle její hlavy na polštář a naklonil se nad ní.

„Jsi si tím jistá, cara?" zašeptal. „Dopravdy?"

DEVÁTÁ KAPITOLA

Elisa nemohla odpovědět. V hrdle jí vyschlo a plíce neměly dost vzduchu, aby z ní vyšla nějaká slova.

Salvatoreova tvář se přiblížila k její a rty hýbal téměř na Elisiných.

„Myslím, *cara mia*, že jsi velmi osamělá. Ale netrap se. Vím, co s tím.“

Navlhčila si jazykem vyprahlé rty a střetla se s jeho kůží. Nemohla si pomoci, aby neochutnala jeho mužnou kořeněnou chuť.

Salvatore vzal letmý dotyk jako znamení. Náhle se jeho ústa nenasytně zmocnila jejích a ruce uchvátily drobné svůdné tělo.

Odhrnul bleskurychle příkrývky, v mžiku jí sundal noční košili i kalhotky. Pak strhnul vlastní oblečení tak rázně, že knoflíčky na zapnuté košili praskly a rozletěly se po posteli.

Ve chvílce byli oba nazí a ona jej instinktivně ovinula tak, jako to dělávala dřív. Zvedla boky a přitiskla se zamručením k jeho vypjatému mužství.

„Jsi báječná, *dolcezza*,“ vzdychl.

„Ty taky,“ zasténala slastí.

„Jsme stvořeni jeden pro druhého,“ zašeptal.

V téhle oblasti nebylo pochyb. Sice byla panna,

když se poprvé milovali, ale věděla zcela jistě, že ji se Salvatorem pojí nevšední vášeň.

Líbala Salvatoreovu pokožku, protože milovala slanou chuť jeho kůže. S rozkoší laskala jemné strniště kratičkových vousů na oholené bradě.

Zachvěl se jediným dlouhým otřesem.

Laskal ji rty na šíji i očních víčkách a polibky se změnil v sotva znatelné doteky. Otevřela oči a vzhledla k němu. Vypadal nesmírně soustředěně.

„Salvatore?”

„Hmm?” zamručel a políbil ji na citlivé místo za levým uchem.

Elisa nevěděla, jak vyjádřit, co cítí. V jednu chvíli byl téměř šílený touhou a v následující minutě tak něžný, že se jí hrdlo zalilo slzami.

„Pššš, *dolcezza*. Tiše. Tentokrát to vezmeme hezky pomalu. Mám v plánu hýčkat každičký kousek tvého rozkošného těla,” slíbil.

A to taky udělal.

Pokryl celé její tělo lehkými polibky, ochutnal její nejcitlivější místa a nechal ji vzdychat touhou, ale nepokusil se s ní spojit.

„Prosím, Salvatore, chci tě,” zaškemrala Elisa po chvíli nedočkavě.

Usmál se, ale nezdvihl se, aby ji uspokojil. Přesunul naopak ústa níž a uhnízdil se nad pahorkem mezi jejími stehny. Sklonil se a Elisa vydechla, když začal působit na nejcitlivější ženské místo.

Sténala a vzdychala, když ji bral z jedné úrovně potěšení k další. Mučivě zadržoval vyvrcholení, dokud nebyla šílená chtíčem. Když v nejvyšší extázi vykřikla, jako by jí za víčky vybuchly magické barvy ohňostroje. Zážitek byl tak silný, že vlny rozkoše rozechvěly každý sval v jejím těle, které se zmítalo ve slastné křeči, a nakonec úplně zkolabovala.

Odpočívala v posteli jako figura bez kostí a údy měla chabé jako z rozpuštěného vosku.

V tu chvíli se Salvatore teprve přesunul na ni. Jemně jí položil nohy od sebe, aby si vytvořil místo, a mělce do ní vnikl, až zasténala blahem.

Pokrčil jí kolena, protože se nedokázala únavou ani hnout, a pak do ní hluboce ji proklál ztopořeným mužstvím. Pak nehnutě čekal, až v Elise po předchozím vyčerpání znovu vzplane vášeň.

Milovali se dlouho a Salvatore zručně stupňoval vzrušení, až dosáhli společně vyvrcholení a ukojili těla neskutečným prožitkem.

Nakonec na ni vyčerpaně klesl.

„Teď mi řekni, že chceš, abych odešel," zašeptal jí chraplavě do ucha. „Pověz, že si mě nechceš vzít a nikdy znovu necítit požitek, který ti dokážu přinést jenom já."

Elisina mysl začínala pomalu znovu pracovat i v jiných rovinách než smyslové. Společně se Salvatoreovými slovy došla k dalšímu poznatku.

„Udělalí jsme to znovu," konstatovala.

„Si. Naše nutkání milovat se se zkrátka nelze vzepřít," zamručel blaženě.

„Myslím, že jsme zase nepoužili ochranu," vysvětlila.

„Já vím," odpověděl.

„Předpokládám, že jsi to znovu udělal schválně," konstatovala.

Skulil se na záda, ale držel ji stále v náruči a velmi blízko u sebe.

„Pochybuješ o tom snad?" usmál se.

„Jsi bezohledný, když něco chceš, víš to?" oznámila mu Elisa.

„To je pravda," neodporoval a ani se nepokusil hájit. Jednoduše potvrdil poněkud problematický rys vlastní povahy.

„A ty si mě chceš vzít?"

„Jak jsem řekl," potvrdil.

„Salvatore... věříš, že to dítě bylo tvoje?" položila mu palčivou otázku.

Velmi dlouho mlčel, až si myslela, že nechce odpovédět. Jeho oči se podezřele zaleskly a měl náhle podivný, kamenný výraz.

„Si. Věřím, že jsem zahubil vlastní dítě," odpověděl nakonec.

Elisa překvapeně vydechla. Konečně došel k pravdě, ale vyložil si její otázku poněkud špatně.

„*Amore*, ty jsi naše dítě nezabil! Pravděpodobnost potratu je v prvních třech měsících těhotenství mnohem větší, než se většina lidí domnívá," vysvětlovala. „Řekl mi to lékař v nemocnici. Ztrátu dítěte nezavinil ani jeden z nás," vysvětlovala.

„Ano, jenomže napětí neštěstí zavinit může. A já tě strašně rozčílil," dodal ke své odpovědi.

Otočil hlavu, aby před Elisou skryl obličej. Po tváři neohroženého a silného Sicilana stékala slza...

Pohládila ho a setřela krůpěj palcem.

„Ach Salvatore..." vzdychla, a nevěděla, co říct, aby jí uvěřil. Nakonec ho prostě jen pevně objala.

„To nebyla tvá chyba. Zkrátka se to stalo a ani jeden z nás minulost nezmění," prohlásila. „Většina žen prožívá během těhotenství mnohem větší napětí, než jsem tehdy zažila já, a přesto svoje děti donosí. Musíme se s tím prostě oba smířit."

„Chtěl jsem být otcem, Eliso," hlesl Salvatore zmučeně. „Vážně chtěl."

Ted' už to věděla. Zuřil proto, že věřil, že je těhotná s jiným. Ne kvůli nastávajícímu otcovství.

„Salvatore, nebyla jsem s jiným mužem. Nikdy. Nevím, proč ti to otec řekl, ale ty jsi jediný milenec, kterého jsem v životě měla," přiznala se konečně.

Následovalo ticho.

Elisa čekala, jak na její slova zareaguje. Nemohla-li mít Salvatoreovu lásku, musela věřit, že ji chová v úctě, protože jinak by si ho nemohla vzít.

Kdyby k ní neměl respekt, neměli by budoucnost a bylo by nepodstatné, co za pár týdnů ukáže těhotenský test.

„Ty jsi byla panna?“

„Ano,“ odpověděla.

„Bylo ti čtyřiaadvacet,“ konstatoval Salvatore. „To není obvyklé.“

„Vychovala mě žena, která nakládala s důvěrnostmi a sexem jako s lacinými trečkami. Nikdy neměla s milenci trvalejší vztahy, ale já se o navázání pevného pouta pokusila,“ vysvětlovala. „Shawna rodinu a její jistoty nechce. Takový životní styl mě od sexu odrazoval. Když jsem měla na koleji schůzky, nepustila jsem si chlapce k tělu,“ vysvětlovala Elisa.

„Do té doby jsi schůzky neměla?“

„Dětství jsem prožila v dívčí internátní škole. Otec Shawně takovou volbu schválil a já neměla žádnou příležitost se s chlapci vidat. I kdyby, styděla bych se. Bála jsem se, Salvatore.“

„Co tím myslíš?“ třel jí Salvatore krouživými pohyby kůži na zádech.

„Sex jsem měla spojený s bolestí nechtěného dítěte a hořkostí. Necítila jsem k mužům nic, dokud jsem nepotkala tebe.“

„A já ti vzal nevinnost, na kterou má čestný muž právo až po sňatku,“ došlo mu.

„Věříš mi?“ ujišťovala se, že ji pochopil, protože šlo o zásadní věc.

„Si. Proč jsem jenom nepoznal, že jsi nezkušená,“ spílal si. „Měl jsem dost vodítek.“

„Jenže otec řekl, co řekl, a tys mylně vyvodil, že ví, o čem mluvím.“

Salvatoreovo tělo se pod ní napjalo.

„Budu si o tom muset s Franceskem podrobně promluvit," zabručel.

„Myslím, že bych s ním měla pohovořit nejdřív já," zdvihla se Elisa.

Zdálo se, že chce její slova zpochybnit, takže mu položila prst před ústa.

„Kdepak. Je to mezi ním a mnou. Nejprve si to vyjasníme my dva, ano?"

Jemně ji do prstu kousl a pak jej políbil.

„Když si to přeješ," ustoupil.

O tři hodiny později si Elisa jeho poddajností v tomto směru už vůbec jistá nebyla.

Zkřížila ruce na hrudi a měřila si nasupeně muže, který byl předtím tak mile úslužný. Jak směšná byla její naivita. Salvatore byl ochotný změnit dráhu asi jako rozjetý desetitunový kamion.

„Já ale dnes k otci na večeři nemůžu," odporovala jeho návrhu.

Byli venku na terase. V klidu odpočívala, četla si a pokoušela se nevzpomínat, jak se Salvatorem prožili zbytek odpoledne. Pak ale přišel a oznámil jí nemilou novinku.

„Propána, vždyť na to ani nejsem oblečená," hledala výmluvy.

Pravdou ovšem bylo, že v teniskách a šortkách skutečně neměla nejmenší chuť vyjít si s dokonalou otcovou rodinkou.

„Můžeš se převléknout," navrhl Salvatore. „Nečekají nás hned."

„Když já tam nechci," zakňourala.

„Před pár hodinami jsi chtěla v jeho domě zůstat. Proč ta nechut' ke společné večeři?"

Kdyby se Salvatore netvářil tak upřímně zmateně, nejspíš by mu vyt'ala políček.

„Protože nejsem připravená s ním mluvit," zahučela konečně pravdu.

Pohled mu změkkl porozuměním, které podkopalo její odhodlání zůstat emocionálně nad věcí. Ne že by celé odpoledne milování neudělalo své a dávno její záměr nepodkopalo...

„Budu tam s tebou, *cara*.”

„Jaký v tom bude rozdíl,” zabručela.

Salvatore se nad její jízlivou poznámkou nesouhlasně zamračil.

„Myslí si, že jsem *coura*...” dodala rozpačitě. Byla přesvědčená, že si o bolestné události s otcem musí promluvit, ale potřebovala čas, aby se na ten hovor v duchu připravila. Musí snad jiné dcery otcům vysvětlovat, že nejsou běhny?

„Věřím, že jde o nějaké nedorozumění,” odhrnul jí Salvatore dlouhé vlasy z tváře. „Třeba špatně vyložil nějakou tvoji poznámku.”

Pozorovala ho a přemýšlela, zda vidí v jejím pohledu zranitelnost, kterou cítila.

„Co bych mohla říct, aby uvěřil, že беру lásku na lehkou váhu?”

„Netuším, *cara*, ale my na to přijdeme,” uklidňoval ji.

Nepřela se o slovíčko *my* v jeho prohlášení. Jakkoli před chvílí mluvila pohrdavě, byla ve skutečnosti ráda, že bude Salvatore na její straně.

„To je hrozné, Eliso! Proč jsi propána podstoupila takové riziko?”

Otcův zděšený výraz připomínal bouři, která se za chvíli změnila v hurikán. Francesco vyskočil ze židle a přecházel rozčileně po pokoji, když mu Salvatore vyprávěl, k čemu během minulých dvou dnů došlo.

„Nepovažovala jsem to za takový hazard, propána. Klenoty byly převezeny potají. Nikdo neměl vědět, že budou v trezoru,” bránila se.

„Takové věci zkrátka neutajíš,” zoufal si otec a zamračene si Elisu měřil. „Nikdy jsi neměla dražbu sjednat.

Co by se stalo, kdybych tam neposlal Salvatorea, aby na tebe dohlédl?"

Udělala tu chybu, že upřímně odpověděla.

„Já nevím, tati."

Jeho olivově temná plet' zbledla.

„Mohla jsi být mrtvá, dítě, nebo něco mnohem horšího," zabručel.

Ve strachu o jeho zdraví vstala a položila otci chlácholivě ruku na paži, aby ho upokojila.

„Dopadlo to přece dobře, poslal jsi ho."

„Ne, že by mou pomoc zpočátku chtěla," poznamenal Salvatore.

Otočila se, aby ho zpražila pohledem. Seděl pohodlně opřený v lenošce a tvářil se, že si jejího nasupeného pohledu nevšímá.

„Nemyslím, že bychom to teď museli probírat," ucedila varovně.

Ke všeobecnému překvapení se Francesco zasmál.

„Naštěstí jsem poslal někoho stejně tvrdohlavého, protože jsi stejná jako matka," mrkl spiklenecky na Salvatorea. „Neříkal jsem ti to? Je nezávislá jako Shawna. Můžeme jenom děkovat bohu, že má chytrá dcera nesdílí její další přístupy k životu."

Salvatoreovi zmrzl úsměv na rtech a samolibá mužská ješitnost zmizela jako mávnutím proutku. Ted' si vyložil Franceskovo prohlášení konečně správně...

„Promiň, Eliso," zamračil se otec. „Neměl bych před tebou tak nehezky mluvit o matce. To není správné," omluvil se.

Cítila se zmatená, ale s počínající úlevou zavrtěla hlavou.

„Nedělej si starosti. Nejsem slepá. Nepřebírala jsem životní styl Shawny. Mám koneckonců její výchovu."

Otec se pousmál a opřel se, jako kdyby náhle ztratil energii.

„Si. Toho budu asi navždy litovat. Kdybych se s ní tehdy pohádal a přemluvil ji, mohla jsi vyrůst ve stejném bezpečném domově, který jsem mohl dopřát Annemarii. Ale neudělal jsem to. Věřil jsem, že dítě potřebuje matku," vzdychl si a zavrtěl hlavou. „Jenomže Shawna tvůj život naplnila nejistotou."

Cítila, jak jí srdcem zmítá lítost. Dětství jí zničila otcova nevhodná volba...

„Nemyslím, že bych zapadla do tvé rodiny. Pochybuju, že by Theresu těšilo vychovávat nelegitimní dceru tvé bývalé milenky," prohlásila dutým hlasem a cítila se jako v podivném snu.

Skousla si rty, když pochopila, jak hořce její slova vyzněla, přestože je tak nemyslela. Jenže byla pravdivá.

„To se pleteš. Ráda bych tě přijala do rodiny, Eliso. Chtěla jsem mít víc dětí, ale osud nám je nedopřál."

To promluvila Theresa. Vešla do pokoje, zastavila se u Salvatoreovy židle a s klidným výrazem pokračovala. „Annemarie by se starší sestrou ráda žila pořád. Bylo jí líto, že zmešká tvou návštěvu, ale cestuje po venkově s přáteli. Vráti se až za několik dní."

To už bylo příliš.

Elisa měla mladší sestru opravdu ráda, ale byly tak jiné, že nevěřila, že by se o ni Annemarie v jakémkoli směru zajímala, natož aby ji mrzelo, že se nepotkají.

„Nejsme si blízké," namítla nejistě.

„Můžete být, jestli se poměry změní," pronesl otec, který se dosud zdál zcela pohlcený pocitem viny za dceřino nešťastné dětství. Určitě by přivítal, kdyby byla Elisa přístupnější jako její nevlastní sestra, ale na takové úvahy bylo v pětadvaceti letech dost pozdě.

„Některé věci už nezměníš, drahý," podotkla Theresa a Francesco sebou trhnul. „Nemyslím to nijak zle. Chci říct, že minulost nepředěláš," položila mu ruku na rameno.

„Elisa má pravdu, *amore*. Trávíš příliš mnoho času vzpomínkami, ale takové snění nepřináší nic dobrého.

Musíme žít současností. Nyní máme Elisu doma, takže by sis měl její návštěvu užít, ne smutnit nad starými ztrátami."

Franceskova tvář se naplnila láskou.

„*Si, helia mia*. Máš pravdu, ostatně jako vždy."

Theresiny stále pěkné tváře zrůžověly a stiskla Franceskovi rameno.

„Ty jeden lichotníku! Sladké řeči ti k večeři *canoli* nepřinesou. Slyšel jsi doktora stejně dobře jako já. Nevyškemráš si žádné nedovolené lahůdky," dobírala si manžela žertem.

Francesco se pak zarazil, když ho Salvatore informoval, že zde nehodlá Elisu nechat.

„Tvůj otec je v Americe a dědeček je na cestách. Nehodí se, aby s tebou má dcera zůstala v celém domě sama," namítl vážně.

Elise připadala jeho poznámka směšná.

Chápala by ji v případě Annemarie, ale ona žila podle svého už celá léta. Přesto však nic neřekla a nechala Salvatorea, aby svou bitvu vybojoval sám. Celé to bylo konečně jeho nápad.

„Právě proto zůstaneme u mě," vysvětloval Salvatore. „Dokud dražba neskončí, může Elise hrozit nebezpečí. A jejímu okolí také. Mohu ji hlídat mnohem lépe, když nebudu dělit pozornost mezi ni a další osoby."

Otec však logický argument příliš nepřesvědčil. Přimhouřil oči a vypjal hrdě hrud'.

„Dokážu si svou rodinu ohlídat. Navíc dům vybavila tvoje vlastní firma. Ujistil jsi mě, že jde o bezpečnostní opatření na špičkové úrovni."

„Elisa přesto zůstane u mne," opáčil Salvatore. Přestože předtím obratně přesvědčil *signora* di Adamo, Franceskovi vzdoroval s primitivní mužskou agresí a neukázal jediný pokus o smírné řešení.

Theresa zavrtěla hlavou.

„Ach, hádka mezi dvěma tvrdohlavci," poznamenala. „Střet hrdých mužů nezapadá do mé představy o večerní zábavě. Pojd', dítě," otočila se k Elise. „Půjdeme do zahrady. Ukážu ti novou orchidej. Jmenuje se Pink Butterfly a vypěstovala jsem ji po tvé loňské návštěvě. Právě kvete."

Elisa nechápala, proč se Salvatore nepokusil jednat s otcem mnohem diplomatičtěji. Nehodlala se do jejich přelést, ale otec už jí do života nemluvil celé roky.

„S radostí si tvé orchideje prohlédnu," souhlasila. „Ale musím ještě něco říct," otočila se k otci.

„Souhlasím se Salvatorem, tati. Nehodlám tebe ani Theresu uvést do nebezpečí. To raději odejdu sama."

Otec otevřel ústa, aby promluvil, ale Salvatore ho předběhl. „V žádném případě."

Neobtěžovala se s ním hádat. Pozvedla pouze tázavě obočí a opustila v doprovodu Theresy pokoj.

Když se k nim Salvatore s otcem venku o několik minut později připojili, měl Francesco pohled fanouška, jehož sportovní tým vyhrál důležitý zápas.

„No není to překrásný večer? Vůně květin, teplý vzduch, společnost oblíbených lidí," zářil na ostatní.

„Vy dva jste si to vyříkali, že?" usmála se Theresa.

„Si," naklonil se, aby cosi Therese pošeptal do ucha.

„Je čas jít, *cara*," zamručel Salvatore a objal Elisu s očividnou touhou.

Šokovaně ztuhla, ale on si ji přitáhl blíž k boku a pevně ji držel, dokud se nerozloučili.

Otec se potměšile usmíval a Theresa měla nadšený pohled matky, která v duchu plánuje velkolepou svatbu.

Elisa málem cítila, jak jí očima odhaduje míry na svatební šaty a vybírá vhodný střih závoje.

To už ji ale Salvatore hbitě vmanévroval na sedadlo spuljezdce, aby co nejrychleji odjeli.

Salvatore čekal, kdy začne Elisa vyzvídat. Ta byla ovšem zlověstně tichá.

Byla příliš důvtipná, aby si vše nespojila dohromady. Pochopila, že Salvatore Franceskovi naznačil jistá fakta a samolibý výraz otce, který náhle přijal situaci zcela klidně, mluvil také jasně.

Ne že by se lehce smířil se skutečností, že Elisa odejde, ale příslib, že si Salvatore Elisu hodlá vzít, patrně nakonec učinil své.

Salvatore také nejspíš Franceskovi připomněl, jak nezávislá jeho dcera je, a to, že výhrůžka, že odejde klidně sama, není rozhodně planá. A ani jeden z nich nechtěl, aby k tomu došlo.

Otec tedy nakonec s poznámkou, že svět býval za jeho mládí jiný, souhlasil, že Salvatore Elisu odveze k sobě.

Elisa zachmuřeně mlčela a Salvatore málem cítil váhu jejího pohledu.

„Co jsi otci řekl, že najednou tak obrátil?“ zeptala se konečně.

„Pravdu.“

„Kterou část?“ otázala se sladce.

„Že si tě chci vzít,“ prohlásil klidně.

„A to je všechno?“ vyzvídala, ale nereagovala na jeho prohlášení žádným rozhořčením.

„Ne tak docela, ale všechno, co teď potřebuješ vědět,“ odpověděl vychytrale.

Salvatore Elise nelhal. Když se Francesco domáhal ujištění, že situace nijak nevyužije, učinil Salvatore prohlášení s čistým svědomím.

Milovat se s Elisou nebylo podle Salvatorea zneužitím její situace, nýbrž nutnou součástí snahy přesvědčit tvrdohlavou ženu, aby souhlasila se sňatkem pro jejich oboustranný prospěch.

Nejspíš si není schopná realitu přiznat, ale potřebuje mě stejně jako já ji, dodal pro sebe.

Zůstal potichu dalších pět minut a věnoval se čistě řízení auta, než opět promluvil.

„Chci tě za ženu," zopakoval.

Salvatore očekával, že bude po jeho, ale tentokrát chtěl, aby s jeho záměrem o své vůli souhlasila. Potřeboval, aby Elisa připustila, že život bez něj není správnou volbou, přestože strávila rok předstíráním opaku.

„Takové prohlášení otce přesvědčilo, že moje mravnost nebude zpochybněna, když zůstanu sama se svobodným mužem?"

Při zmínce o její počestnosti Salvatoreův stisk na volantů zesílil a debata o jejich budoucnosti ustoupila do pozadí.

„*Mi despiace*," zamumlal.

„Co je ti líto?" zeptala se naoko nechápavě, ale na rukou sepjatých v klíně jí zbělely klouby.

„Nepochopil jsem tenkrát otcovu zmínku, což nám oběma přineslo nevýslovný žal."

„Nedošlo ti, že táta nezpochybňoval moje morální hodnoty, když prohlásil, že jsem jako Shawna?"

„K mojí hanbě ne. A navíc jsem tě chtěl," přiznal se Salvatore. „Neodvážil bych se tě svádět, kdybych věděl, že jsi panna."

„Protože jsi nemyslel na manželství?"

„*Si*," pronesl a stiskl zuby zlostí a nechutí zároveň.

Elisa v něm před rokem vyvolala velice silné pocity. Touhu a posedlost zároveň.

„Takže jsi sám sebe přesvědčil, že jsem jako dobře uzrálá třešeň, jen utrhnout," dodala. „Kvůli Sofii?"

„Ne. Z ješitnosti."

„Aha..."

Znovu následovalo ticho.

Čekal, že bude Elisa city dál pitvat, ale mlčela.

Když přijeli k domu, pomohl jí vystoupit z auta. Poděkovala, ale rozhovor znovu neotevřela, což Salvatorea trápilo.

Zdalo se, že pro ni není důležité, aby v debatě pokračovali. Salvatore se o svých citech bavit nechtěl, ale cítil se podivně podvedený. Kdyby jí na něm záleželo, jistě by v rozmluvě chtěla pokračovat.

Možná byly všechny něžné city vůči němu mrtvé, ale přesto v jeho náruči reagovala jako žena, která cítí víc než sexuální uspokojení. Jako by jejich těla při spojení dosáhla jakéhosi duchovního rozměru.

Možná se pokusí znovu utéct, napadlo ho. Uchýlí se na místo, kam prchla loni, když se mnou nechtěla mít nic společného. To jí nedovolím, zapřísahal se.

Vedl Elisú do domu a nedal jí možnost zmizet do jejího pokoje. Jednoduše ji popadl do náruče a nesl po schodech vzhůru.

Lehce se ho chytila okolo krku a v obličeji měla nečitelný výraz, který se mu nezamlouval.

„Kam mě to bereš?“

„Do postele.“

„Které postele?“

„Mojí.“

„Můžu k tomu něco poznamenat?“

„Chceš spát sama?“ sevřelo ho napětí. Měl pocit, že s odpovědí otálí snad celé hodiny, ale ve skutečnosti čekal sotva pár sekund.

„Ne,“ vydechla a přitiskla mu hlavu k šíji.

DESÁTÁ KAPITOLA

Salvatore vydechl úlevou a odnesl Elisu do svojí ložnice. Nemohl jí nutit, aby s ním sdílela postel a neměl ponětí, jak by si poradil, kdyby odmítla.

Neobtěžoval se rozsvítit. Chtěl, aby byl jejich prožitek živelný a nic jej nerozptylovalo.

Tentokrát nemusel být pomalý. Jeho potřeba byla příliš velká.

Svlékl jí a dotkl se přitom každé jemné křivky s nenasytnou dychtivostí, aby se mu také podvolila. Pobízela ho sténáním a lehkými výkřiky, které vybičovaly jeho vášeň do neskutečných rozměrů.

„Chci tě, Eliso,“ pohladil kučeravý porost v jejím klíně.

„Já tebe taky,“ vzdychla.

„Dost, aby to bylo na celý život?“ zamručel vyzývavě.

„Nezlob mě!“ sykla.

Byl v pokušení Elisu uchvátit a vytěžit z jejího svolení maximum ve všech směrech. Nedokázal se ovládat o nic víc než ona. Potřeboval ji.

Převalil se na záda a přitáhl ji nad sebe.

„Jestli mě chceš, tak si mě vezmi,“ pobídl ji.

Neváhala ani vteřinu a Salvatorea konečně upokojilo vědomí, že je svádění oboustranné.

Vztyčila se nad ním jako socha a otevřela se jeho ztopořenému údu. Pak se prudce spustila dolů, dokud jej celý nepojala. Těsně naběhlé mužství sevřela a hýčkala jej drobnými stahy vnitřních svalů. Zasténal, vzepřel se a rukama jí podepřel zpocená stehna.

Zaklonila hlavu, a dlouhé vlasy jí splývaly po zádech jako blyštivá kaskáda.

V přítomí pokoje neviděl její výraz, ale z rozkošnické pozice usoudil, že je Elisa zcela uchvácená a sexuálně odevzdaná.

„Je to tak báječný pocit. Jako bychom už nebyli dva lidé, ale jediné tělo.“

Slyší vůbec, co říká? Oni už *byli* jeden organismus. Musela pochopit, že k sobě patří.

Pak mu ale logické myšlenky z hlavy odpluly, protože cítil nutkání dovést jejich spojená těla k vrcholnému prožitku.

Po chvíli Elisa vyčerpaně dopadla na jeho hrud'. Nevěděla, jak dlouho ležela bezvládně na jeho trupu, ale nakonec se zvedla.

Nenechal ji však utéct daleko. Přitáhl si ji a vytvořil kolem ní pažemi teplý pás.

Přitulila se k němu a připadala si dokonale nasycená. Cítila emocionální pohodu, kterou pokládala bezmála rok za ztracenou.

„Salvatore?“

„Hmm?“ přejížděl jí lenivě rukou po žebrech.

„Jak to, že ti tentokrát nepřipadá nečestné, když se se mnou na Sicílii miluješ? Je to tím, že nebydlím u otce? Nebo proto, že ví, že máš v úmyslu si mě vzít?“

„Ne.“

Ani si to nemyslela. Její otec nebyl moderní rodič, který nijak neprotestuje, když jeho dcera žije s přítelem na hromádce. „Pak proč tedy?“

„Protože jsem tě v duchu nejspíš pokládal za svou ženu od večera, kdy jsi mi řekla o dítěti, *amore*.“

„Nežertuj," prohlásila strnule.

„Já nežertuju. Manželství je vážná věc."

„Pak jsi byl ovšem pěkně ubohý manžel," dobírala si ho napůl žertem.

Povalil ji na záda a vztyčil se nad ní, ale necítila se podmaněná. Salvatore jí nikdy fyzicky neublížil.

„Co tím myslíš?" domáhal se.

„Jestli jsi se mnou byl minulý rok v duchu ženatý, měl bys mi také být věrný, nebo ne?" chtěla prohlásit uštěpačně, ale její slova vyzněla podivně vážně a bezbranně.

Představa, že se Salvatore miluje s jinou ženou, nejspíš mnohem zkušenější a šikovnější, jí ostře bodla u srdce.

„Taky že byl," odpověděl jí.

„Ach, prosím tě!" reagovala nevěřicně. Pomyšlení, že by se tak senzuálně založený muž obešel celý rok bez sexu, bylo jednoduše k smíchu.

„Sí, bylo to tak. Toužil jsem jen po jediné a ta se mi bohužel vyhýbala s mazaností daňového podvodníka."

Bylo to neuvěřitelné. Salvatore že by nikoho celý rok neměl?

„Říkáš mi pravdu?"

„Nikdy ti nebudu lhát," prohlásil.

Dívala se temnotou, pokoušela se číst v jeho tmavých očích. Ani temnota nedokázala skrýt upřímnost a Elisa mu uvěřila.

„Co bys udělal, kdybych si našla někoho jiného?"

„Neudělala bys to. Patřila jsi mi, i když ses to pokoušela popřít."

„Ale kdyby ano?" tlačila na něj.

„Nestalo se to."

Byla velmi ráda, že nic takového neudělala, protože cítila přímo zvířeckou zuřivost jeho tepající žárlivosti.

„Ne, nestalo se to. Nechtěla jsem," pohladila ho po tváři.

„Vidíš?“ přikývl. „Hluboko uvnitř jsi i přes vztek a zklamání věděla, že k sobě patříme.“

„Takže hádám, že jsem tě coby pomyslná manželka minulý rok taky pěkně zklamala,“ pokoušela se jistá část jejího já z jeho neuvěřitelného prohlášení stále dělat legraci.

Salvatore se ale neusmíval.

„Byla jsi zraněná, věděl jsem to. Chtěl jsem náš vztah nějak vylepšit, ale nevěděl jsem jak.“

„Pomohlo by, kdybych věděla, že mi věříš a že je ti líto smrti dítěte stejně, jako trýzní mě,“ zvažněla.

Políbil ji na čelo tak něžně, že se usmála navzdory připomenutému neštěstí.

„Věřím ti a je mi to líto. Ten žal je další věc, která nás spojuje. Něco, co nikomu jinému nepatří.“

Uvažovala o jeho dřívějším prohlášení, kdy vyrukoval s radou lékaře, že by další dítě mohlo prospět jejímu duševnímu zdraví.

„Znovu ses se mnou miloval bez ochrany,“ konstatovala věcně.

„To já ne. Tentokrát jsi to byla ty.“

Vzpomněla si na svou divokou jízdu, která jim oběma přinesla úžasný prožitek a začervenala se. Znovu v ní ožila touha.

„Takže tentokrát je to má chyba,“ přiznala se odevzdaně.

„Je to vzájemné. Pokaždé je to vzájemné,“ ujistil ji Salvatore.

Tentokrát se zdálo, že potřebuje potvrdit určitou domněnku zase on.

„Ano. Zdá se, že je.“

„Řekni, že si mě vezmeš,“ poprosil tiše.

„Protože cítíš vinu ze ztráty našeho dítěte?“ nemohla si pomoci Elisa, protože měla dojem, že je to stále velká část jeho pohnutek.

„Protože nechci čelit budoucnosti bez tebe,“ reagoval.

Ach, jak moc mu chci věřit, uvědomila si. Možná mě nemiluje, ale potřebuje mě... a nebesa vědí, že já potřebuju Salvatorea. Minulý rok jsem byla jen napůl živá.

„Ano,“ prohlásila nakonec.

Tlukot srdce pod její rukou zrychlil. Salvatore natáhl ruku, aby rozsvítil světlo na nočním stolku.

Elisa zamrkala před nečekaným jasem.

Triumfálně se nad ní vztyčil.

„Řekni to ještě jednou!“

„Ano, vezmu si tě,“ zopakovala vážně.

Salvatore se šťastně usmál a něžně Elisou políbil. Pak ji vzal na smyslnou pout, která překonala všechno, co s ním dosud zažila.

Několik dalších dní uplynulo ve víru činností.

Elisa potřebovala dokončit přípravy dražby a navíc snad každých patnáct minut mluvila se svou nevlastní matkou, aby probraly nejruznější záležitosti, související s nadcházející svatbou.

Theresa byla zklamaná, když zjistila, že je obřad zamluvený už za pouhé dva týdny. Podle ní se pořádná svatba nedala připravit za méně než šest měsíců.

Také Francesco namítal, že chce dceři dopřát tradiční sicilskou veselku, ale mladý pár zůstal v tomto bodě neoblomný.

Elisa si nebyla si jistá, proč Salvatore hodlá sňatek uzavřít tak rychle, ale svůj důvod znala naprosto přesně. Sílil v ní totiž neodbytný pocit, že počali během první noci dítě.

Salvatore je sice už v duchu za muže a ženu považoval, ale Elisa chtěla kvůli případnému těhotenství skutečný legitimní svazek.

Tentokrát by mělo být všechno okolo správné, umínila si. A jestli musím stihnout zorganizovat najednou svatbu a dražbu, tak ať!

„Jak přijala Shawna novinky o našem nadcházejícím sňatku?“ zeptal se Salvatore.

Elisa vzhledla od seznamu hostů.

Salvatore jí přenechal na práci knihovnu. Přinesl všechno vybavení, které potřebovala, aby aukci připravila podle svých představ. Opatřil fax, počítač s vysokorychlostním internetovým připojením i telefon se dvěma linkami. Dostala, cokoli chtěla.

Usmála se na muže, který se choval, jako by pro ni nebylo nic dost dobré.

„Mou matku instituce manželství zrovna nenaplňuje nadšením, jak víš.“

Salvatore přitakal.

Záře uspokojení, kterou se obklopil od Elisina souhlasu se sňatkem, ani trochu nepohledla. Shawnino schválení dceřina úmyslu pro něj znamenalo skutečně pramálo.

„Popřála mi štěstí. A řekla, že se snad manželstvím na jistou dobu zabavím.“

Elisa si v soukromí své paměti přehrála i matčín do-datek, že si žena doopravdy nepřijde na své do čtyřiceti. Přidala tím prohlášením jen další střípek do poutově lesklé mozaiky zvláštního života a jen potvrdila podivný a neobvyklý postoj k závazkům.

Elisa ale takové úmysly neměla. Tohle manželství bylo pro celý život. Kdyby si myslela, že Salvatore cítí něco rozdílného, nikdy by s obřadem nesouhlasila.

„Přiletí na svatbu?“

„Ne. Prý pracuje a nemá čas.“

Elisu její odmítnutí ovšem nikterak nermoutilo. Konečně se smířila s faktem, že matčín nezájem o dceru není její chyba, ale nedostatek v emocionální stránce starší ženy.

Salvatore položil Elise ruku na rameno.

„Nevadí ti to?“

„Kdepak. Shawna zkrátka neměla být matkou,“ pokrčila rameny.

„Ještě že na to nepřišla, než ses narodila ty, *cara*“ odpověděl Salvatore.

Elisino srdce zaplavilo teplo a naklonila se k němu.

„Už mám seznam hostů na dražbu téměř hotový,“ ukázala na list.

„Potřebuju si všechny příchozí projít.“

„*Signor* di Adamo si ale nemůže bezpečnostní prověrky dovolit,“ upozornila ho.

Salvatore se na ni podíval, jako by přišla o rozum.

„Nezáleží na tom, co si přeje. Jde o tvou bezpečnost, takže nehodlám dělat kompromisy.“

„Tudíž mu tu službu nezapočítáš,“ usmála se.

„Jsi moje a já si vše chráním,“ nadmul se pýchou.

„Přemýšlel jsi někdy o tom, že ses narodil ve špatném století? Jsi naprostý staromilec, když dojde na vztahy.“

V očích se mu objevil výraz, který nedokázala rozluštit.

„Jistě to není tak zlé.“

Protože jí jeho starostlivost lichotila, přestala si Salvatorea dobírat.

„Je to hezké. Kdybych si myslela, že mě nějak obcházíš, řekla bych to.“

„To je pravda. Názory se prosadit nebojíš.“

„Myslím, že se celá akce vydaří. Najali jsme vynikajícího dražitele a tví detektivové budou odpovědní za vystavené královské klenoty. Moje role bude ve všech směrech vedlejší. Středem pozornosti bude *signor* di Adamo, já ne.“

Salvatore ji mlčky pozoroval.

„Tak dobře,“ vytočila Elisa oči v sloup. „Dám ti ten seznam. Ani nevím, proč se vlastně unavuju přít.“

Salvatore nechal scénář aukce zcela v Elisině režii, ale byl od prvního dne neústupný v otázce její bezpečnosti.

„Může klenotnictví Adamo znovu otevřít?“ změnila téma hovoru.

„Si. Tvůj nadřízený je s novým zabezpečením spokojený.“

„Tím jsem si jistá," pokývala hlavou.

Elisa se *signorem* di Adamo hovořila, ale jejich konverzace se točila spíš okolo nadcházející aukce. Starý pán byl velice nadšený přílivem kapitálu. Platby za uspořádání aukce by mohly přinést obchodu slušný zisk.

Zatrhla jednu položku na seznamu a pak znovu vzhlédla.

„Salvatore?"

„Si?"

„Milán je příliš daleko, abych dojízděla do práce."

„To je pravda," zatvářil se ostražitě.

„Nechci nechat šéfa na holičkách," uvažovala Elisa nahlas. „Byl na mě posledních pár let dost závislý. Zlomilo by mi srdce, kdyby po tom všem obchod ztratil. Neměl by nikoho, kdo by pro něj pracoval."

Salvatore totiž nemohl svou kancelář z Milána přesunout. Navíc si Elisa nebyla jistá, zda chce po narození dítěte dál pracovat.

Chtěla být především matkou. Zaujetí obchodem s drahými kameny by v případě mateřství sklouzlo na vedlejší kolej. Ale pomyšlení, že je na ní *signor* di Adamo závislý, a že by nedostála závazkům, ji tížilo jako kámen.

Salvatoreovo mlčení Elise napovědělo, že něco není v pořádku. Prozkoumala jeho tvář.

Ostražitý pohled potemněl a ústa měl stažená, jako by se připravoval na hádku.

„Co se děje?" zeptala se přímo.

„Nic."

Přimhouřila oči a pokusila se rozluštit jeho výraz i tón.

„Co mi tajíš?"

Narovnal se a s kamenným výrazem promluvil. „Získal jsem pro *signora* di Adamo nového asistenta."

„Cože jsi udělal?" měřila si ho překvapeně. „A kdy?"

Salvatore pokrčil rameny a rozhodl se jí vše sdělit. „Začal jsem hledat nástupce ten den, kdy jsme se vrátili na Sicílii," odpověděl.

Elisa nevěděla, zda se má rozhněvat, ale znala tvrdohlavého Sicilana příliš dobře, aby ji svou pohotovostí šokoval.

Svatba byla Salvatoreův nápad. Protože věděl, jak Elisa leží na srdci blaho starého majitele, rozhodl se z vytýčené cesty odklidit všechny možné překážky.

„*Signor* di Adamo mi o tom nic neřekl," poznamenala.

„Požádal jsem ho o spolupráci," řekl Salvatore.

Podívala se zpět na stůl a poznamenala si cosi k jednomu z dodavatelů. Pak vytáhla zápisník.

„Nemůžeš pracovat v klenotnictví Adamo a žít v Miláně," pokračoval Salvatore.

„To je pravda," přitakala.

Stiskla tlačítko na klávesnici a prohlédla si na obrazovce příchozí zprávy. Byly tu tři nové vzkazy ohledně dražby a Theresina informace o květinové výzdobě na svatbu.

„To by bylo nemožné, jistě to sama vidíš," dodal.

„Jistě, nemožná situace," zabručela Elisa.

Ve skutečnosti mu příliš nevěnovala pozornost, protože se jí myšlenky toulaly jinde. Náhle si totiž uvědomila, že by se jí líbily tradiční dlouhé svatební šaty a nevěděla, zda za tak krátkou dobu vhodný kus sežene.

„Vsadím se, že by Shawna o nějakých věděla," zamumlala a začala hledat spojení na matku.

Mohla bych třeba zavolat její sekretářce, uvažovala. Víím, že zná každého módního návrháře v New Yorku podle křestního jména.

„Nemáš důvod se na mě zlobit," ozval se Salvatore znovu.

„Zlobit?" zmáčkla Elisa tlačítko, aby se spojila se sekretářkou. Pak si uvědomila časový posun a zavěsila. Udělala si rychle poznámku, aby nezapomněla ohledně šatů zavolat později, a vrátila se zpět k práci na aukčních plánech.

„Těhotná žena by neměla pracovat v tak nebezpečném prostředí. Mohli tě zabít.“

Konečně si uvědomila naléhavost v Salvatoreově hlase a podívala se na něj.

„Co prosím?“

Tmavě čokoládové oči měl plné odhodlání.

„Je to pro tvoje dobro, Eliso.“

Byla snad tak zaujatá myšlenkami na svatbu i dražbu, že jí uniklo něco podstatného?

„Říkal jsem, že bude mít *signor* di Adamo nového asistenta," zopakoval trpělivě Salvatore.

„Ano, jistě, já vím.“

„Neměla bys po svatbě pokračovat v práci. Nebylo by to praktické," vysvětloval.

„Souhlasím," přikývla Elisa.

Její bezpodmínečný souhlas ho ale kupodivu pobídl, aby předestřel další argumenty.

„Bezpochyby čekáš dítě. Napětí by mohlo být příliš vyčerpávající.“

„Ty se o mě skutečně tak bojíš?“ zarazila se.

„Ano, mám starosti.“

„Řekla jsem snad, že jsem nešťastná, že jsi mému šéfovi sehnal vhodného náhradníka?“

„Ne. Jenomže jsi příliš nezávislá a bezpochyby moje gesto bereš jako překročení určitých hranic.“

„Nic takového jsem neřekla. Navíc jsi to nejspíš zařídil proto, že si mě hodláš vzít, že?“

„Si.“

Salvatoreova očividná jistota ji udivovala, ale zároveň ji shledala jistým způsobem uklidňující.

„Považuji sice tvoje opatření za jistou aroganci, ale nevadí mi. Nezlobím se. Chceš, abych od *signora* di Adamo mohla odejít v klidu a bez výčitek. Toho si cením," usmála se na něj.

„Skutečně?“ zatvářil se překvapeně.

„Víš, já zase tak zuřivě nezávislá nejsem," zasmála se. „Nebo jsem se změnila."

Rodinné svazky zkrátka znamenají určitou závislost, uvědomovala si Elisa. Ne, že bych konečně měla naději zůstat na Salvatoreovi nezávislá, usmála se v duchu. Potřebuju ho jako vzduch a vodu. Budu teď víc zranitelná, přiznala si. Ale pocit bezpečí, který získám, rozhodně stojí zato.

Trochu ji nové postavení děsilo, ale musí se naučit dělat jisté kompromisy a povolit sama sobě ústupky.

„A ta změna ti dovoluje, aby ses na mě spoléhala?" sondoval opatrně její postoj.

„Hmm..." zamručela neurčitě.

„Pak se mi taková změna líbí," odtušil a naklonil se, aby ji políbil.

Annemarie se nakonec z výletu vrátila dřív, aby pomohla se svatebními přípravami. O dva dny později seděla s Elisou a Theresou okolo stolu v jídelně, kde si uspořádaly válečnou poradou.

Když se k nim přidali Salvatore a Franceskem, Salvatore se naklonil, aby Elisou políbil na přivítanou. Theresa se usmála a Annemarie se začervenala.

„Tak," prohlásil Salvatore spokojeně. „Bezpečnostní opatření na aukci jsou kompletně zajištěná."

„Nechápu, proč tam musíš jít, Eliso. Všechno je donkonečně připravené," zamračil se Francesco na dceru vyčítavě.

Elisa stiskla zuby. Toužila sice po úzkém vztahu s otcem, ale zjistila, že má takové pouto kromě výhod i jisté nedostatky.

„Mám tu dražbu na starosti. Nemůžu tam nechat *signora* di Adamo samotného," vysvětlila otci trpělivě.

„Má nového pomocníka," namítl.

„Který ovšem nemá ani potuchy o důležitosti celé akce," dala Elisa k lepšímu něco z let, kdy ji vychovávala výbušná a nezkrotná Shawna.

„Budu v pořádku," dodala ale smířlivěji. „Salvatore na mě dá pozor."

Francesco se obrátil k nastávajícímu zeti.

„Proč jsi mé dceři nedomluvil?"

„Pokusil jsem se, ale nevyšlo to," přiznal naoko žalostně.

„Vážně si myslíš, že se nechám jako vdaná žena Salvatorem ovládat?" zeptala se na celý pokoj, ale dívala se přímo na otce.

„To si tedy nedovedu představit," poznamenala Theresa s úsměvem.

„Jsi tak silná a soběstačná," dodala Annemarie, z jejíhož výrazu nebylo jasné, zda považuje takové vlastnosti za dobré nebo špatné.

Elisa zavřela svůj poznámkový blok a uložila pero do kapsy.

„Nevěřím, že je ženský intelekt a rozum horší než mužský, to je všechno," prohlásila.

Francesco obešel stůl a pohládl Annemarii po rameni.

„Ty jsi zkrátka moje sicilské koťátko a tvá sestra zase moje malá americká tygřice. Každá máte jinou povahu. Pěknou, ale velmi rozdílnou. Otec by nemohl chtít lepší dcery, než jsou ty moje," nadmul se pýchou.

Annemarie se znovu začervenala a Elisa cítila, že i jí polévá tváře horko.

„Nejsem žádná tygřice," protestovala.

„Skutečně, *cara?*" sálaly Salvatoreovy oči při vzpomínce, jak trávili společné noci.

Nemohla na zjevný vzkaz v jeho výrazu reagovat před otcem. Zpražila ho pohledem, že jí podsouvá ve společnosti takové nepatřičné myšlenky a začervenala se stejně mocně jako její plachá sestra.

Otci jejich tichá mezihra neunikla a plácl se se smíchem do stehů.

„Elisa je pro tebe ta pravá, že, Salvatore? Ta se nezdá," mrkl na mladíka a pak se otočil k Therese.

„Dovedeš si představit, že před rokem pomýšlel na naše koťátko? Za týden by ji jistě pobláznil, ale moje Elisa, ta mu bude pravým rovnocenným soupeřem!"

Francesco se bouřlivě smál vlastnímu žertu, Theresa se neurčitě usmála a Annemarie zčervenala.

Elisa byla ovšem jeho slovy zmatená.

„Salvatore měl zájem o Annemarii?" zírала na svou mladší sestru.

Annemarie pokrčila rameny a zatvářila se velmi rozpačitě, protože byla náhle středem pozornosti.

„Uvažoval jsem o tom. To je všechno," prohlásil Salvatore, jehož neutrální výraz neprozradil nic z myšlenek.

„Sí. Mluvil o ní se mnou, když jsi tu byla loni v létě na návštěvě," dodal otec.

Bylo to rozhodně tajemné. Otec naznačil, že se Salvatorem probíral možný sňatek Annemarie, aniž Elisa něco tušila.

„Když jsem tady byla?" zopakovala nevěřičně. Došlo jí, že by tím pádem Salvatore zvažoval možnost sňatku s její dokonalou a nevinou sestrou, zatímco si užíval s druhou dcerou přítele, kterou považoval za protřelou poběhlíci...

„Zaznamenal jsem, že mezi vámi dvěma cosi je, takže jsem se dost divil, ale nic jsem Salvatoreovi neřekl. Muž se nemá mladým do lásky plést," pokračoval otec.

„Láska s tím neměla co dělat," řekla Elisa, které v srdci vykvetla bolest jako jedovatý, krvavě rudý květ.

„Jistě, city vyrostou časem," předeštl otec své úvahy „Ale stejně jsem měl tehdy pravdu. Vztah mezi vámi dvěma nakonec přinesl ovoce."

Přinesl víc ovoce, než tušíš, táto, pomyslela si Elisa hořce. Dítě, které jsem ovšem ztratila.

Pochopila, že po tomhle zjištění už jejich vztah nebude stejný.

Otočila se k Salvatoreovi, cítila jak se mezi nimi prohlubuje bezdná propast.

„Takže jsi minulé léto probíral s otcem sňatek s Annemarií?“ zeptala se přímo. Potřebovala slyšet z jeho vlastních rtů, že uvažoval o svatbě s její sestrou, zatímco jí lehkovážně sváděl.

„Si, ale nic to neznamenal,“ odpověděl.

Uvažovala, co si představuje pod slůvkem *nic*. Pro ni bylo nečekané odhalení dost zásadní a velmi bolestné. Nemohla uvěřit, že by byl tak arogantní. Jako by na tom už nezáleželo.

Chápe vůbec, jak ošklivě se za takových okolností cítím? Shazuje mě do role nanicovaté nány, dobré stěží na krátkou aférku, rozhořčila se Elisa.

Co pro něj náš vztah znamenal? Kdybych neotěhotněla, skoncoval by se mnou a vzal si místo mne sestru?

Musela stisknout zuby, aby zadržela pláč, který v ní pomyšlení vyvolalo.

Salvatore se už neusmíval.

„Přesně, jak říkal otec. Nic z toho nebylo,“ ujišťoval ji kvapně.

Annemarii bylo viditelně velmi trapně.

Otec byl tak pohlcen typickou mužskou ješitností, že si nevšiml, jak jeho zmínka uvedla obě dcery do rozpaků.

Nešlo rozhodně o vhodné téma rodinné konverzace.

„Nemusíš to už rozebírat, Francesco,“ povzdechla si Theresa. „Všichni vidíme, že jsi měl pravdu.“

Elisa se donutila neodtáhnout ruku, když jí Salvatore pomáhal vstát ze židle, a nechala se odvést ven na nádvoří, aby si s ostatními vypila před večeří drink.

Po zbytek večera sice dokázala předstírat roli budoucí šťastné novomanželky, ale srdce jí v hrudi studilo jako kus ledu.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Jakmile přijeli domů, Elisa se od Salvatorea oddělila a zamířila ke schodům.

„Budu dnes spát sama," prohlásila.

„*Che cosa?*" zeptal se s úzkostí.

Zastavila se a otočila hlavu, aby mu viděla přímo do obličeje.

„Slyšel jsi. Nechci s tebou spát."

„Co je s tebou?" podivil se.

Jeho neskutečně hezký obličej poskytoval obraz ne-falšovaného zmatku, což Elisu rozzlobilo ještě víc.

Jak se ještě může takhle ptát, zuřila v duchu. Copak je tak necitlivý?

„Nebudu spát s mužem, kterému jsem byla před rokem dost dobrá jako laciná coura do postele, ale ne jako životní partie, ty jeden pokrytče!"

„Takhle o sobě nemluv!" vydechl.

„Tak ty sis to o mně mohl myslet, ale já to nesmím říct?" řekla kousavě. „Prober se, Salvatore!"

Vypadal naprosto vyvedený z míry.

„Já jsem si o tobě přece nic takového nemyslel," oponoval jí rozčarovane.

„Ale ano. A neunavuj se to popírat," zasyčela Elisa nahněvaně.

Cítila, jak jí slzy zalévají hrdlo i oči, ale hodlala si slabost schovat do soukromí hostinského pokoje. Nechtěla propuknout v zoufalý pláč před Salvatorem.

„Probíral jsi s otcem možný sňatek s Annemarií, zatímco jsi flirtoval se mnou. Svedl jsi mě. Proč jsi to propána dělal, Salvatore?“

„Protože...“ začal, ale skočila mu do řeči.

„Myslel sis, že jsem běhna, se kterou můžeš podle chuti spát a pak ji odhodit? Neměl jsi v plánu budovat společný život! Nelži mi!“ nenechala ho domluvit.

„Možná jsem se pokoušel sám sebe přesvědčit, ale...“ zadrhl se Salvatore.

„Žádné ale! Nemůžu uvěřit, že bys čekal, že s tebou po takovém zjištění půjdu do postele,“ pokračovala dál, rozohněná vztekem jako právě vybuchlá sopka. „Bereš si mě jen a jen z pocitu viny. Kdybych neměla to pochybné štěstí a hned napoprvé neotěhotněla, byl bys nejspíš dávno ženatý s Annemarií!“

V očích se mu zračil děs.

Nejspíš nečekal, že tehdejší události vyjdou někdy najevo.

„To ne!“ zapřísahal se, ale Elisa byla v zajetí vzteku jako hluchá.

„Neurážej mou inteligenci a nepokoušej se mi to vymlouvat!“ křičela. „Možná se s tebou chovám jako blázen, ale nejsem,“ ujistila ho jízlivě.

Myslí si snad ten zatracený bídák, že si nedokáže dát dvě a dvě dohromady, uvažovala horečně.

Otočila se na patě a vyrazila po schodech ke svojí hostinské ložnici.

Zakřičel na ni jménem a italsky zaklel. Pak zavolal, aby byla opatrná a neublížila si.

Vůbec jeho hlas nevnímala. Vpadla do hostinského pokoje, zabouchla dveře a opřela se o ně. Potom jí vytryskly hořké slzy zklamání.

O chvíli později se ozval Salvatoreův znepokojený hlas a ťukání.

„Eliso, pust' mě dovnitř," dožadoval se.

„Ne!" odpověděla.

„No tak, *cara*. Buď rozumná a otevři mi," domlouval jí stále vcelku klidně.

„Ne, nechci!" odsekla. Pak bouchání na dveře ustalo.

„Pláčeš, *amore?*"

„Proč se staráš?" vyhrkla Elisa mezi hlubokými vzlyky zlomeným hlasem. Tolik to bolí, zoufala si.

Cítila se použitá, oklamaná a měla strach. Pochopila totiž, že je těhotná s mužem, který má o ní velice nízké mínění. Sváděl ji, zatímco se dvořil její mladší sestře a potají spřádal plány na sňatek.

„Záleží mi na tobě a bojím se o tebe. Prosím, *cara*, otevři dveře," naléhal.

Salvatoreův nezvykle umírněný přístup Elisou nezarazil. Utrpěla příliš velkou citovou ztrátu, aby jeho požadavkům vyhověla.

„Jdi pryč!" vzlykla.

„To neudělám," odmítl.

„Pak to udělám já," napadlo ji jisté řešení zapeklité situace.

Odpotácela se od dveří ložnice a zamířila do koupelny. Tělo se jí otřásalo vzlyky, žaludek ji strašlivě bolel a nemohla dýchat. Přes slzy málem neviděla na cestu, takže se uhodila o rám dveří.

Nakonec ale do koupelny došla, zavřela za sebou dveře a zajistila je.

Další vrstva dřeva ztlumila Salvatoreův hlas, ale zcela jej nesmazala.

Pustila sprchu a vlezla do boxu mátožně tak, jak byla. Zcela oblečená se sesunula na podlahu a nechala teplou vodu, aby ji zmáčela na kost, zatímco vyplakávala všechen nahromaděný žal.

Elisa od smrti dítěte neplakala. Neměla totiž nikoho, s kým by bol sdílela. Nějak nedokázala neštěstí o samotě vytěsnit, ale nyní slzy vycházely ven samy od sebe.

Neměla už sílu bolesti ze ztráty déle vzdorovat, takže nechala slaný proud, aby si razil cestu po svém.

Jaké zrady jsem se od Salvatorea dočkala, litovala Elisa sama sebe. Takový chladnokrevný had! Jak jsem jen mohla na jeho intrikánství zapomenout?

Nechtěl ji, uvědomovala si hořce, toužil po Annemarii! Chtěl získat to plaché a povolné kotě. Dokonalý materiál pro tradičního, panovačného Sicilana.

Fyzická bolest v ní rostla, takže se obrátila na bok. Byla teď na podlaze sprchového boxu stočená do klubíčka jako malé dítě.

Pokoušela se bolesti vzdorovat, ale tříštila jí duši a trhala srdce na kusy tak mocnou silou, že ji nebyla schopná ovládnout. Jakmile se jednou stavidla žalu uvolnila, nebylo možné dorážející proud zadržet.

V Elise vřely všechny pocity v jediné nesourodé směsi. Dnešní překvapivé odhalení i loňský samovolný potrat.

Rok si odpírala smutnění a nepřipouštěla žádnou slabost. Teď se ale tělo rozhodlo dál mysli nepodléhat a v odezvě na duševní muka stáhlo svaly do křeče.

„Santo cielo!”

Silné paže objaly útlá ramena a zvedly ji.

„Eliso, vždyť si můžeš strašně ublížit!” vykřikl Salvatore poplašeně.

„Nenávidím tě, Salvatore. To ty jsi mi ublížil!” reagovala zdrceně.

Neodpověděl. Vynesl ji ze sprchy a vypnul vodu.

Pokusila se s ním prát, ale nastrádaný žal ji tak vyčerpал, že mu nakonec ležela v náručí stejně povolně jako bezduchá loutka.

Svlékl ji, osušil a bědoval, že se nerozvážně dopracovala do takového stavu.

Elisa ho prakticky nevnímala. Neustále tiše plakala a naříkala.

Zabručel, když se dotkl její tváře, aby jí otřel kapající slzy.

„*Cara*, prosím, přestaň konečně plakat! *Dolcezza*, vždyť si ublížíš," přesvědčoval ji.

Zavrtěla hlavou a pokusila se jeho ruky zbavit.

Ovinul jí tedy načechranou koupací osuškou a pak ji opatrně posadil.

„Co můžu říct, aby ti bylo lépe?" zkusil na ni zapůsobit jinak.

„Nic," zajíkla se. „Chci jít do postele a spát. Sama." dodala a zírала na něj vodnatýma očima. „Bez tebe. Salvatore," zdůraznila, kdyby snad její slova beze zbytku nepochopil.

Vzdychl si a svlékl si mokré oblečení. Vytřel si vlasy ručníkem a Elisa si konečně všimla, že se také pěkně zmácel, když ji vytahoval ze sprchy.

„Nemůžu tě takhle nechat," protestoval.

„Ale ano, můžeš," oponovala. „Protože pro tebe moje pocity nic neznamenají. Nerespektuješ mě."

„To není pravda," stíkl čelist, jako by se pokoušel krotit narůstající vztek.

„Je to tak. Chci být sama a ty mě nenecháš na pokoji. Jak bys to nazval?" zakřičela a začala plakat ještě víc než předtím.

Trhl sebou a vypochoďoval z koupelny. Dveře nyní visely na zlomeném rámu ve změti třísek.

Tak se tedy dostal dovnitř, pochopila. Brutální silou. Pokývala hlavou, jako by ta skutečnost jen podtrhovala Salvatoreovy neurvalé sklony. Alespoň už je pryč a já můžu být se svou bolestí sama, usoudila.

Stálo by ji mnoho námahy vstát, takže dál seděla a nechala slzy, aby jí zmáčely pokleslé tváře.

Tak také Elisů Salvatore o pět minut později našel. Uchopil ji do náruče a odnesl do ložnice, kde ji položil na postel jako nějakou křehkou porcelánovou panenku.

Urovnal okolo ní opatrně přikrývky, ale nijak se k ní nepokusil přiblížit. Přesně, jak si to přála.

Elisa potřebovala soukromí. Chtěla být od něj co nejdál, aby mohla přemýšlet.

Posadil se vedle ní, ale polekaně se odtáhla. Nemohl si pomoci a zamračil se.

„Nechci ti ublížit, kčertu," sykl.

„Už se stalo," odušila a jeho plet' změnila barvu z olivově tmavé na bílou.

„To jsem nechtěl."

„Myslíš snad, že mi to pomůže?"

Nebyla si jistá, jestli mluví o situaci před rokem, nebo nynějším zklamání, ale ve skutečnosti na správném časovém určení nezáleželo. Bolest a srdcervoucí žal prožívala v přítomnosti.

Chtěla se otočit na druhou stranu, ale posadil ji a přitiskl jí ke rtům sklenici.

„Co to je?" odmítla se zprvu napít.

„Jenom víno. Potřebuješ něco na uklidnění," vysvětloval Salvatore.

„Alkohol dítěti nesvědčí," odmítla.

„Pláč a rozčilení jsou pro dítě mnohem horší než několik doušků vína."

Elisa věděla, že má pravdu a přemohla ji vina. Její sebelítost by mohla dítěti velmi ublížit.

Upila vína a pokusila se city ovládnout. Musela s pláčem přestat.

Salvatore jí podal kapesník, aby se osušila a pak potichu seděli. Elisa zachumlaná v přikrývkách a on na kraji postele.

Ačkoli ji měl na dosah ruky, duševně byli pro tuhle chvíli vzdálení celé míle.

„Chci spát. Sama," zopakovala dřívější požadavek Elisa.

„Jestli si to přeješ," přikývl.

Salvatore vstal z pelesti a odešel.

Elisa přemýšlela, jestli se to opravdu stalo. City kolotaly v rozervané krajině její zmučené mysli jako hustá mlha. Nenáviděla tu nestálost. Nejistá budoucnost ji k smrti děsila.

Otočila se na bok a pokusila se vytěsnit představu Salvatorea, sedícího bezradně na pelesti postele.

Měla bych se pokusit usnout, usoudila. Ve spánku by mohla bolest milosrdně odejít...

Salvatore sešel po schodech do knihovny.

Otevřel si láhev staré skotské, kterou vytáhl z baru v jedné z mahagonových knihoven, a nalil si klenku. Upil doušek, ale nic necítil. Strašně se toužil vrátit do ložnice a přesvědčit Elisu, že o něm smýšlí úplně špatně, stejně jako o jeho pohnutkách.

Jenomže nemůžu, uvědomil si nešťastně. Musel jsem odejít, protože vypadala tak křehce. Hrozilo, že se každým okamžikem střemhlav zřítí přes okraj emocionální propasti a propadne depresi.

Salvatore už stejně jako Elisa i bez potvrzení testem věděl, že je těhotná.

Nechtěl vyvolat hádku, která by mohla ohrozit dítě. Ne znovu. Nemohl připustit, aby kvůli jeho hlouposti znovu přišli o nenarozené dítě.

Schoulil se do křesla blízko místa, kde si Elisa zřídila dočasnou kancelář a měl pocit, jako by mu vytrhli srdce z hrudi.

Bolest po odhalení Sofiina podvodu byla vedle současné agónie pouhou kapkou krve proti tratolišti z řezné rány, kterou jeho duši i bohorovnému sebevědomí před chvílí způsobilo Elisino zavržení.

Když nyní viděl, jak strašná a nesmírně intenzivní muka prožívá, pochopil pravý rozsah svých citů.

Miluju ji, přiznal si Salvatore konečně. Proč jsem ale musel odhalit skutečnost tak šokujícím sledem událostí?

Elisu zkrátka potřebuju. Bez ní jenom přežívám, nežiju, došlo mu. Bylo to tak vlastně celý uplynulý rok, když se mi vyhýbala.

A já hlupák city popíral a raději věřil bezpečným lžím, obviňoval se. Připustit, že by mě k ní poutala láska, by jí nade mnou dalo příliš velkou moc.

Tvrdošíjně jsem chránil svou zranitelnost a zároveň ničil šance na štěstí s jedinou ženou, na které mi kdy záleželo.

A teď Elisa věří, že se mi nezdá tak dobrá jako Annemarie, proklínal se. *Porca miseria!*

Rozhovor, který tehdy s Franceskem vedl, byl tak krátký a nevýznamný, že na něj Salvatore dočista zapomněl.

Došlo k němu dva dny poté, co Elisa přijela na Sicílii na návštěvu.

Salvatore byl pozvaný do Franceskova rodinného sídla, kde prožil odpoledne a večer. Šel tehdy za Franceskem a zmínil myšlenku na sňatek mezi ním a Annemarií.

Francesco pokrčil rameny a řekl, že proti spojení jejich rodin nic nenamítá, ale to bylo vše. Salvatore se nepokusil Annemarii nadbíhat, ale pochyboval, že by taková skutečnost Elisou nějak uchvátila.

Rozhodně ne v jejím současném stavu, doplnil v duchu. Reagovala jako oklamaná žena velmi bouřlivě, a on jí to nehodlal vyčítat.

Do potíží jsem se dostal kvůli vlastní hlouposti, přiznal si. Elisa mě teď nenávidí. A právě když jsem došel k poznání, že ji miluju...

Potřebuju tuhle bytost víc než životadárnou potravu nebo vzduch, uvědomil si. Nedokážu bez ní žít...

Ovládla ho lítost, posílená alkoholovým oparem, na který nebyl zvyklý. Přesto skotskou dopil a zlomeně si do sklenice odměřil další dávku.

Elisa se neklidně převalovala v posteli a přikrývky se jí omotávaly okolo nohou. Bránila se nepěkné vzpomínce na Salvatoreův truchlivý výraz, když ho nekompromisně poslala pryč.

Vypadal skutečně zničený, dumala. Ale proč?

Dobrá, možná přijal myšlenku, že už je těhotná. Bezpochyby nechtěl, aby znovu plakala a třeba i utekla, přestože tím nevyhrožovala.

Dokonce ani netrvala na tom, že zruší svatbu. Ačkoli ji jeho zrada moc bolela, nemohla bez váhání vše skončit.

Život bez Salvatorea v Elise vyvolal víc strachu a bolesti než vědomí, že měl o ní během loňské návštěvy tak nízké mínění.

Minulé léto. Minulé...

Slova jí v hlavě blikala jako výstražné majáky. Reagovala, jako by jeho zavržení bylo něco nedávného, současného. Jenže šlo o *minulost*...

Salvatore už přece vysvětlil, proč o ní uvažoval tak scestně. Zmýlil se, protože si špatně vyložil otcovu poznámku o Elisině podobnosti s matkou.

Pravda, pak je tady ještě jeho prazvláštní tvrzení. Prý ji chtěl tak zoufale, že vlastně potřeboval věřit, že není panna. Nechtěl, aby se musel zachovat čestně, protože si ji nehodlal vzít.

Není to vůbec jednoduché, uznala v duchu Elisa.

Salvatore se po špatných zkušenostech se Sofií obával silného svazku. Já se zase bála být k někomu připoutaná, protože jsem vyrostla jako nechtěné dítě citově chladné ženy. Každý máme nějaké trable...

Stále se závislosti na Salvatoreovi bojím, uvažovala nejistě. Reaguju tak silně nejspíš proto, že nečekanému zjištění automaticky přisuzuju nejhorší možný význam. Schválně Salvatoreovi něco podsouvám a myslím si o jeho činech a úmyslech ošklivé věci. Bojím se, že by mě mohl znovu nechat, jako to udělal před rokem...

Elisa byla tak zapletená do změti tělesné bolesti, způsobené ztrátou dítěte a současného citového strádání, že nevěděla kudy kam.

Proto jsem Salvatorea zavrhla, uvědomila si. Jenomže zavržení bolí, to sama dobře vím. Kdyby mu na mně nezáleželo, nemohla bych ho tak ranit. Jenže jeho zmučený výraz mluvil zcela jasně...

Pak mu na mně ale doopravdy záleží, podařilo se jí konečně rozetnout zašmodrchaný uzel myšlenek. Vina by mu na tvář nikdy tak usouzený výraz nepřinesla.

Věděla, že neusne, dokud si v téhle otázce neudělá jasno. Věci mezi ní a Salvatorem musí být vyřešené.

Elisa odhodlaně rozhodila příkrývky a vylezla z postele. Hledala ho nejprve v ložnici, ale byla prázdná. Sešla tedy ztichlým schodištěm dolů.

Salvatore se uchýlil do knihovny.

Byl schoulený v tmavohnědém koženém křesle a v ruce třímal prázdnou sklenici. Nespál a zíral očima podlitýma krví na Elisu, jako by byla nějaké zjevení.

„Salvatore?“ oslovila ho.

„Co chceš, Eliso?“ odpověděl tak nejasně, že mu sotva rozuměla.

Na rozumný rozhovor tedy nebylo ani pomyšlení. Salvatore byl opilý.

Elisa vnímala jeho podroušený stav jako další důkaz, že ho hluboce zasáhla. Obvykle byl příliš disciplinovaný, aby si dovolil výstřednost opilství.

„Chci, abys šel do postele,“ oznámila mu.

„S tebou?“ zamrkal překvapeně.

„Ano,“ přitakala.

„Nechceš mě tam,“ zamumlal nešťastně a zavrtěl důrazně hlavou.

„Změnila jsem názor.“

„Kdepak,“ odporoval. „Nenávidíš mě. Řekla jsi mi to,“ vzdychl si a zadíval se na prázdnou sklenici, jako by přemýšlel, jak se mu dostala do ruky.

„Byla jsem rozčilená. Ale to neznamená, že tě nenávidím,“ snažila se Salvatorea přesvědčit, ale ve skutečnosti si nebyla úplně jistá, jak zraňující slova ve vzteku vypustila z úst.

„Nemyslíš to vážně,“ řekl a pokusil se položit sklenici na stůl. Zavadil ale o jeho okraj, takže sklenice spadla na podlahu.

Elisa si jí nevšímala, protože Salvatore vstal a ona si nebyla jistá, zda ji nebude následovat na zem.

Zastavil se před ní a chytil ji za ramena.

Dala mu ruce okolo pasu, aby ho jistila. Pak se usmála při představě, že by jeho vypracované tělo dokázala být jen okamžik udržet.

„Ty to nemyslíš vážně," opakoval nejistě.

„Promluvíme si o všem ráno, ano?" konejšila ho. „Teď jsi opilý."

„Já se ale normálně neopíjím," zamračil se.

„Ano, já vím. Ale tentokrát tě chápu, Salvatore," dodala smířlivě.

„Řekla jsi, že mě nenávidíš," pokýval hlavou, jako by byl zmatený vlastním chováním.

„Nemyslela jsem to tak," opakovala pomalu, jak se pokoušela proniknout jeho alkoholovým omámením.

„Chci, abys teď šel do postele, ano?"

„Budeš spát v mojí posteli," rozjasnily se Salvatoreovi konečně oči.

„Ano, tak pojd'."

Nechal se z knihovny odvést jako beránek. Elisu tenhle neznámý Salvatore téměř děsil, ale zároveň se jí trochu líbil.

Obvykle ji nenechal, aby ho svlékla.

Tentokrát jí dovolil, aby mu stáhla šaty a nechal se vmáčknout do koupelny, aby si před spánkem vyčistil zuby.

Když byla o deset minut později stočená v jeho náručí, už lehce chrápal.

Musí to být tím pitím, usoudila Elisa. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla. Promluvíme si o všem až ráno. Jednou provždy se musím dozvědět, jaké city ke mně doopravdy chová, rozhodla se.

Salvatore procítl s pocitem, že mu v hlavě tančí malí muži v okovaných botách.

Ústa mu nejspíš někdo v noci zákeřně vycpal vlnou a také nutně potřeboval do koupelny. To všechno zaregistroval nejdříve.

Poté zjistil, že se vedle něj choulí drobné, teplé a zcela nahé tělo.

Patřilo překvapivě Elise.

Ruku měla zabořenou v ochlupení jeho hrudníku, přitisknutou přímo na srdci. Hezky tvarovanou nohu ve spánku zapletla mezi Salvatoreova svalnatá lýtka. Zavrtěla se a vzdychla.

Zvedl ruku k obličeji a přetřel si hrubé strniště na tvářích. Pokoušel si vzpomenout, co její nečekaná přítomnost znamená.

Jak se dostala do téhle postele, uvažoval a snažil se dovítit, co se dělo minulou noc. Že bych ji sem donesl? Hlavou mi kmitla mlhavá vzpomínka, jak ho Elisa svléká, což ale do takového scénáře nezapadalo.

Jistě by mě neuložila do postele, kdybych ji do pokoje donesl proti její vůli, nechápal sled událostí.

Pak se ale Salvatore rozpomněl.

Přišla za ním do knihovny. Mluvili spolu. Nemohl si vzpomenout na celý rozhovor, ale určité věci si vybavil. Musel být opilý...

Opatrně vyklouzl z postele, aby ji nevzbudil. Z pohybu se mu zatočila hlava a trpaslíci v okovaných botách rozjařile spustili další, ještě energičtější tanec.

Potlačil záupění a zamířil do přilehlé koupelny. Potřeboval sprchu, musel se oholit a trochu polidštit, než bude schopný čelit životu.

Musím si s Elisou pohovořit a říct jí, co mám na srdci, rozhodl se.

Elisu probudilo jemné hlazení.

Otevřela oči a vzhlédla. Salvatore seděl v županu na pelesti postele. Byl už osprchovaný a vypadal celkově mnohem lépe než večer předtím.

Sklouzla očima dolů, kde jí laskal měkkou pokožku. Prostěradlo měla shrnuté kolem pasu, takže se mohl kochat pohledem na její nahá ňadra.

Elisa sáhla po prostěradle. Náhle se cítila nechráněná a zranitelná. Zadržel jí však ruku.

„Ne, *amore*. Jsi velice krásná. Byl by zločin takovou dokonalost zakrývat.“

Slova byla řečena tak uctivě, že se s ním nepřela. Sevřela ale prsty jeho zápěstí, aby zastavila vzrušující pohyby silné ruky.

„Potřebujeme si promluvit,“ řekla.

„Si,“ zadíval se jí do očí vážně. „Byla jsi včera večer velice rozzlobená. Moje netaktnost tě ranila a já nevím, jak ti utrpení vynahradit.“

„Uvažoval jsi o sňatku s mojí mladší sestrou,“ pokývala hlavou.

„Neudělal jsem to.“

„Nerozumím ti,“ nechápala Elisa jeho slova.

„Děsíš mě, *cara*. Děsí mě, jak se cítím, když jsi nablízku,“ vzdychl.

Zavrtěla hlavou na polštáři.

„Kdepak, Salvatore. Tebe nevyděsí nic na světě,“ oponovala. Nebál se ani lupičů, vzpomínala. Musela jsem ho do bezpečí trezoru vlákat lstí.

„Ale ano. Děsí. Vyvolala jsi ve mně silné emoce, které jsem cítit nechtěl.“

„Kvůli Sofii?“

„Má první reakce na tebe zastínila všechny pocity, které jsem k ní kdy choval. Ty jsi nevyvedla z míry pouze mojí sebekontrolu, Eliso. Ty jsi současně ohrozila také moje srdce.“

„Takže jsi měl o mě zájem?“

„Zamiloval jsem se do tebe, ještě než jsi opustila Sicílii, ale odmítl jsem si to přiznat,“ přikývl. „Nepotřeboval jsem to. Nechala ses svést a dala jsi mi všechnen svůj volný čas. Byl jsem nesmírně šťastný,“ vysvětloval.

„A pak jsem ti řekla, že jsem těhotná.“

„A já všechno zničil kvůli strachu, starým ránám a hloupému nedorozumění," pokračoval Salvatore.

„Zkoušel ses se mnou setkat," podotkla Elisa.

„Nemohl jsem tě nechat odejít. Jsi druhá polovina mého já. Bez tebe nejsem ani napůl živý," přiznal nahlas.

Zachvěla se nad definitivní jistotou jeho slov. Salvatore právě vyjádřil, co k ní cítí.

„Stále mě miluješ?" zeptala se.

„Víc, než bys řekla, *amore*. Víc, než dokážu vyslovit," zapřísahal se.

„Ale Annemarie..."

„Byla jen nápad. Pokus, jak skrýt moje pravé pocity," doplnil Salvatore.

„Ale já netušila, co cítíš."

„Nebylo to kvůli tobě, ale kvůli mně. Lhal jsem sám sobě a přesvědčoval se, že naše sblížení bylo pouze fyzické, a drazé jsem za ten sebeklam zaplatil."

„Dítětem," hlesla Elisa.

„A tebou," přikývl Salvatore. „Ztratil jsem dítě a milovanou ženu najednou. Kvůli hrdosti a špatným skutkům."

Posadila se a snažila se ho dotknout.

Objala jej, ale Salvatore zůstal nehybný a duchem nepřítomný. Líbala jeho mužnou hrud' a těšila se z vůně a tepla jemné pokožky pod rty.

„*Záleží mi* na tobě, Salvatore. Potřebuju tě," prohlásila tiše.

„Jak jen můžeš po tom všem, co jsem provedl?" řekl chraptivě. „Minulou noc jsi kvůli mně plakala."

„Víš, minulou noc..." zadržla se, protože nevěděla, jak pokračovat.

„Včerejší noc byla velmi zvláštní. Šlo o víc než o loňské léto. Jako by se ve mně protrhla pomyslná hráz a všechna bolest, kterou jsem se pokoušela po ztrátě dítěte nevnímat, vyšla ven."

Elisa čerpala sílu ze Salvatoreova teplého těla, aby mu dokázala svěřit pravdu, která ji málem zničila.

„Neplakala jsem po ztrátě dítěte. Nebyl nikdo, kdo by se mnou truchlil.“

„Já bych s tebou zármutek sdílel.“

„Nemohla jsem ti prominout, víš? Nedokázala jsem to,“ zašeptala. Vzdychna si a toužila, aby ji pevně objal, takže se víc přimkla k jeho hrudi.

„A minulou noc se všechno smíchalo dohromady.“

Salvatoreovo tělo se zachvělo a pak ji silnými pažemi sevřel tak pevně, jako by ji už nikdy nehodlal pustit.

„Jsem rád, že jsi nakonec všechno trápení pro vlastní úlevu vyplakala, ale modlím se, abys takovou bolest už nikdy neokusila. Ničilo mě to,“ dodal.

Lehce se přesunula a pocítila jeho vzdouvající se mužství.

„Teď ale nevypadáš zničeně,“ usmála se potutelně.

„Nedráždí mě. Probíráme vážné věci,“ připomněl jí.

„Těba co?“ zeptala se nevinně.

Zaklonil se a podíval se na ní.

„Jestli se naše láska vrátila, ty malá pokušitelko,“ usmál se na ni.

„Nemůžu tě přestat milovat, Salvatore,“ ujistila ho.

„Ale zkusila jsi to,“ připomněl jí.

„Prožili jsme vlastně všechno naopak,“ řekla Elisa, které to náhle připadalo absurdní.

„Si, měli jsme líbánky před námluvami,“ pokýval hlavou Salvatore. „Měli bychom to napravit.“

Zpočátku nevěděla, co Salvatoreovo prohlášení znamenalo, ale brzy význam jeho slov pochopila.

Salvatore si ji celý následující týden předcházela v každém směru.

Dvořil se jí tak, jak to jen zamilovaný sicilský muž dokáže.

Doprovodil Elisu i na aukci. Choval se k ní jako na schůzce a otázku bezpečnosti nechal na svém otci, který kvůli tomu přiletěl, aby mohl být v aukční síni osobně přítomen.

Nevznikly žádné potíže a klenoty byly vydraženy za velmi dobrou cenu.

Později Elisa poznala muže, kteří se pokusili vykrást klenotnictví Adamo. Nebyli to žádní fanatici, ale profesionální zloději šperků, kteří dostali tip. Padli do léčky nastražené Salvatorem a čekal je dlouhý trest v italském vězení.

Mezi tím Salvatore Elise kupoval květiny, krásné šperky a psal jí úžasné básně. Odmítal s ní ale do svatby sdílet společnou postel.

Stěžovala si, že ji zlomyslně mučí, ale on byl neoblomný. Zasloužila si podle něj námluvy se vším všudy, takže je také dostane.

Svatba byla tak velká a hlasitá, jak jen ji sicilská rodina dokáže uspořádat. Nebyli vlastně celý den sami, dokud nenastoupili na palubu soukromého tryskového letadla, aby odletěli na líbáanky.

Stulila se mu do klína v nádherných svatebních šatech, které splývaly na zem jako blyštivá ledová krajka.

„Teď mi konečně patříš," vzdychla spokojeně.

„Tak jako ty mně," přikývl Salvatore.

Přijetí, kterého se Elisa dožadovala celý život a právoplatné místo v životě jiných, teď se Salvatorem konečně získala.

Zbožňoval ji a chtěl být neustále s ní. Potřeboval ji a ukázal ji v mnoha směrech, jak skutečná a silná jeho potřeba je.

„Miluju tě," políbila ho na krk.

Stiskl ji v náručí a hbitě jí také ukradl polibek, až se oba rozesmáli.

„Já tebe taky, *amore*. Navždycky. Nikdy o tom už nepochybuj."

„Jak bych taky mohla? Cítím to s každým nádechem, pohledem i dotykem. Naše láska je jako živá."

„Si," přitiskl jí ruku na rostoucí břicho a pokýval spokojeně hlavou. „Velmi živá."

EPILOG

O rok později vedla Elisa Salvatorea přes práh malé chaty, která se choulila na úbočí kopce ve zvlněné toskánské krajině.

„Tak tady ses přede mnou skrývala. Nemohl jsem tě vůbec najít.“

Usmála se a přikývla.

„Není to překrásné?“ zeptala se ho.

Stavení bylo sice velmi prosté a byla zde pouze jediná ložnice s koupelnou, ale okolní scenérie byla jednoduše úchvatná.

„*Si*,“ souhlasil Salvatore. „Ale nic není tak krásné jako moje dvě nejmilejší děvčata.“ nadmul se pýchou. Shlédl zbožně do náručí na drobné miminko a pokračoval.

„Ona je tak úžasná, Eliso. Pravý poklad, *dolcezza*. Je naprosto dokonalá,“ rozplýval se nad nedávno narozenou dcerkou.

„Jsi předpojatý,“ škádčila ho.

„A ty snad ne?“ zvedl hlavu a čokoládově tmavé oči mu zářily štěstím.

Místo odpovědi se jen zasmála. Salvatore ovšem velmi dobře věděl, jak lpí na jejich okaté čtyřměsíční dceři i jejich manželství.

„Komu tahle chata vlastně patří?" zeptal se.

„Je moje," odpověděla Elisa. „Babička mi domek dala rok před tím, než zemřela. Říkala, že to je moje místo ve světě. Sem prý patřím. Mohu tu žít bez jakýchkoli podmínek nebo omezení."

Došel k ní a položil jí volnou ruku majetnický okolo ramen, takže okolo jejich malé rodiny vytvořil dokonalý, bezpečný kruh.

„Ted' jsem pro tebe takovým místem i já, že cara?" ujistil se.

„Samozřejmě, Salvatore. Jsi," pohlédla manželovi láskyplně do očí.

A navždy pro mě už takovým místem budeš, dodala v duchu. Získala jsem totiž tvé srdce. Patřím pevně do tvého života, a to mi nikdo nemůže vzít.

Konečně patříme jeden druhému.